

Fremsat den 24. februar 2021 af erhvervsministeren (Simon Kollerup)

Forslag

til

Lov om ændring af lov om produkter og markedsovervågning, lov om erhvervsfremme, lov om sikkerhed til søs, lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler og lov om maritim fysisk planlægning¹⁾

(Udvidelse af anvendelsesområdet for lov om produkter og markedsovervågning, udvidede kontrolbeføjelser ved tilsyn med visse produkter efter lov om sikkerhed til søs, bemyndigelse til at fastsætte regler om ikke-statslige raketopsendelser og ophævelse af frist for udstedelse af havplanen m.v.)

§ 1

I lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering

af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerheds-komponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og

¹⁾ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU af 23. juli 2014 om rammerne for maritim fysisk planlægning, EU-Tidende 2014, L 257, side 135.

Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, og Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40.«

2. I § 2, stk. 1, indsættes efter »produkter«: »m.v.«, og efter nr. 12 indsættes som nye numre:

- »13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte.
- 14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter.
- 15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder.
- 16) Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere.
- 17) Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger.
- 18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter.
- 19) SI- og andre måleenheder, som er omfattet af Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder.
- 20) Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas.
- 21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materiale anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet.
- 22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning.«
Nr. 13-15 bliver herefter nr. 23-25.

3. I § 2, stk. 2, nr. 2, ændres »nr. 15« til: »nr. 25«, og efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»3) Måleinstrumenter, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 14-16.«

4. I § 2 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Loven finder endvidere anvendelse på akkreditering, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kravene til akkreditering.«

5. I § 3 ændres »nr. 2-15« til: »nr. 2-25«.

6. I § 4 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Instrumentejer: Fysisk eller juridisk person, som anvender eller stiller et instrument til rådighed til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling.«
Nr. 2-4 bliver herefter nr. 3-5.

7. I § 4, nr. 4, der bliver nr. 5, ændres »nr. 13-15« til: »nr. 22-25«.

8. I § 5 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Instrumentejer, som ikke er erhvervsdrivende, skal ligeledes sikre, at det instrument, som anvendes til må-

ling, hvor der på baggrund af målingen foretages betaling, opfylder kravene i stk. 1 og 2.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

9. § 8 ophæves.

10. Efter kapitel 2 indsættes:

»Kapitel 2 a

Administrative forskrifter

§ 8. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af § 2, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning, markedsføring og anvendelse.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter, der er omfattet af denne lov.

§ 8 a. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om måleteknik og anvendelse af måleenheder for metrologi omfattet af § 2, stk. 1, nr. 13-19, og § 2, stk. 2, nr. 3, herunder måleteknisk kontrol, anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter og, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål og vægt, herunder klassificering og sortering.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter. Erhvervsministeren udpeger i den forbindelse tillige nationale metrologiinstitutioner til at varetage etableringen og vedligeholdelsen.

§ 8 b. Erhvervsministeren fastsætter regler om akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan, dets opgavevaretagelse og kontrollen med akkrediteringsorganet.

Stk. 2. Erhvervsministeren indgår de nødvendige aftaler med akkrediteringsorganet, herunder om organets mulighed for at kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen.

Stk. 3. Erhvervsministeren og akkrediteringsorganet kan indgå særskilt aftale om, at organet kan foretage akkreditering i udlandet.«

11. Efter § 9 indsættes:

»§ 9 a. Kontrolmyndigheden kan bemyndige en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed til at udføre kontrol efter § 9, stk. 1, på metrologiområdet. Den bemyndigede kan i den forbindelse udøve kontrolmyndighedens beføjelser efter § 10, stk. 1, og § 11, stk. 1-3.

§ 9 b. Kontrolbeføjelserne i kapitel 3 finder ikke anvendelse på akkrediteringsområdet med undtagelse af beføjelserne i § 9, § 10, stk. 1, og § 24.«

12. I § 11, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 13 og 14, § 16, stk. 1, og § 16 a, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.«

13. Efter § 16 indsættes:

»§ 16 a. Er et instrument inden for metrologiområdet ikke i overensstemmelse med regler fastsat i denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, kan kontrolmyndigheden påbyde instrumentejereren at bringe instrumentet i overensstemmelse med reglerne, hvis instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan forbyde instrumentejereren at anvende et instrument til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling, hvis instrumentet eller instrumentejereren ikke lever op til regler fastsat i denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov.«

14. I § 20, stk. 1, ændres »§ 17« til: »§§ 16 a og 17«.

15. I § 21 og § 36, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 17 og 19« til: »§§ 16 a, 17 og 19«.

16. I § 32, stk. 1, indsættes efter »krav til«: »akkreditering, «.

17. § 35 affattes således:

»§ 35. Klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer, jf. § 26, og det nationale akkrediteringsorgan udpeget i regler fastsat i medfør af § 8 b, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. Den, der har modtaget en afgørelse om afslag på eller kun delvis imødekommen af en ansøgning om akkreditering eller en afgørelse om hel eller delvis tilbagekaldelse eller suspension af en meddelt akkreditering, kan anmode akkrediteringsorganet om at foretage en ny vurdering af sagen.

Stk. 3. Fører den fornyede behandling af sagen efter stk. 2 ikke til, at klageren fuldt ud får medhold, kan afgørelsen indbringes for Klagenævnet for Udbud.

Stk. 4. Klage efter stk. 1-3 skal indbringes, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.«

18. I § 37, stk. 1, nr. 1, ændres »stk. 1-3,« til: »stk. 1-4,«.

19. I § 37, stk. 1, nr. 6, indsættes efter: »§ 16, stk. 1 eller 2,«: »§ 16 a.«.

20. I § 37, stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, 2. pkt., ændres »13-15,« til: »13-25,« og »nr. 1 eller 2,« ændres til: »nr. 1-3,«.

21. § 46 affattes således:

»§ 46. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men lovens regler om metrologi og akkreditering kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færø-

erne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.«

§ 2

I lov nr. 1518 af 18. december 2018 om erhvervsfremme, som ændret ved lov nr. 796 af 9. juni 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, udgår », med undtagelse af aktiviteter, der iværksættes efter kapitel 8«.

2. § 7, stk. 3, ophæves.
Stk. 4 bliver herefter stk. 3.

3. Kapitel 8 ophæves.

§ 3

I lov om sikkerhed til søs, jf. lovbekendtgørelse nr. 1629 af 17. december 2018, foretages følgende ændringer:

1. *Fodnote 1* og *2* til lovens titel ophæves, og i stedet indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, EF-Tidende 1989, nr. L 183, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, Rådets direktiv 89/656/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af personlige værnemidler under arbejdet (tredje særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1989, nr. L 393, side 18, som senest ændret ved Kommissionens direktiv (EU) 2019/1832 af 24. oktober 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 279, side 35, Rådets direktiv 90/269/EØF af 29. maj 1990 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med manuel håndtering af byrder, som kan medføre risiko for især ryg- og lændeskader hos arbejdstagerne (fjerde særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1990, nr. L 156, side 9, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 91/383/EØF af 25. juni 1991 om supplerende foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden på arbejdsstedet for arbejdstagere, der har et tidsbegrænset ansættelsesforhold eller et vikariansættelsesforhold, EF-Tidende 1991, nr. L 206, side 19, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Rådets direktiv 92/58/EF af 24. juni 1992 om minimumsforskrifter for signalgivning i forbindelse med sikkerhed og sundhed under arbejdet (niende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i

direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1992, nr. L 245, side 23, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, der er gravide, som lige har født hjemme eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1992, nr. L 348, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (trettende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1993, nr. L 307, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Rådets direktiv 94/33/EF af 22. juni 1994 om beskyttelse af unge på arbejdspladsen, EU-tidende 1994, nr. L 216, side 12, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser (fjortende særdirektiv i henhold til direktiv 98/391/EØF, artikel 16, stk. 1), EU-tidende 1998, nr. L 131, side 11, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/92/EF af 16. december 1999 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af sikkerhed og sundhedsbeskyttelse for arbejdstagere, der kan blive udsat for fare hidhørende fra eksplosiv atmosfære (femtende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2000, nr. L 23, side 57, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/54/EF af 18. september 2000 om beskyttelse af arbejdstagerne mod farerne ved at være udsat for biologiske agenser under arbejdet (syvende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2000, nr. L 262, side 21, som senest ændret ved Kommissionens direktiv (EU) 2020/739 af 3. juni 2020, EU-Tidende 2020, nr. L 175, side 11, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/44/EF af 25. juni 2002 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (vibrationer) (sekstende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2002, nr. L 177, side 13, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv

2003/10/EF af 6. februar 2003 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstageres eksponering for risici på grund af fysiske agenser (støj) (syttende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2003, nr. L 42, side 38, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/37/EF af 29. april 2004 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer eller mutagener (sjette særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-Tidende 2004, nr. L 158, side 50, Rådets direktiv 2009/13/EF af 16. februar 2009 om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Associations (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 og om ændring af direktiv 1999/63/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 124, side 30, som ændret ved Rådets direktiv (EU) 2018/131 af 23. januar 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 22, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 47, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 57, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/21/EF af 23. april 2009 om opfyldelse af kravene til flagstater, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 132, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2110 af 15. november 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 315, side 61, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/104/EF af 16. september 2009 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstageres brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-Tidende 2009, nr. L 260, side 5, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/148/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest, EU-Tidende 2009, nr. L 330, side 28, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/53/EU af 20. november 2013 om fritidsfartøjer og personlige fartøjer og om ophævelse af direktiv 94/25/EF, EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 90.«

2. I § 4 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Myndigheder, som forestår tilsyn med regler fastsat i medfør af stk. 1 vedrørende produkter omfattet af Eu-

ropa-Parlamentets og Rådets direktiv om skibsudstyr eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fritidsfartøjer og personlige fartøjer, kan anvende de kontrolbeføjelser, som er tillagt kontrolmyndigheden i lov om produkter og markedsovervågning, i det omfang de pågældende kontrolbeføjelser ikke allerede følger af denne lov.«

3. I § 28, nr. 3, indsættes efter »i medfør af loven«: », herunder påbud eller forbud udstedt i medfør af § 4, stk. 5«.

§ 4

I lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som ændret ved § 44 i lov nr. 799 af 9. juni 2020, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 2 d indsættes:

»§ 2 e. Små ikke-statslige raketter, der kan opsendes til maksimalt 100 meter over terræn, kan opsendes fra Danmark, hvis regler fastsat i medfør af stk. 2 overholdes.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om opsendelse af små ikke-statslige raketter, jf. stk. 1, herunder krav til raketternes indretning, under hvilke forhold raketterne må opsendes og kontrollen med disse ikke-statslige raketopsendelser.«

§ 5

I lov om maritim fysisk planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 400 af 6. april 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 10, stk. 2, 1. pkt., udgår »senest den 31. marts 2021«.

§ 6

Stk. 1. Lovens § 5, nr. 1, træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Stk. 2. Lovens §§ 1-4 træder i kraft den 1. juli 2021.

§ 7

Stk. 1. Regler fastsat i medfør af kapitel 8 i lov nr. 1518 af 18. december 2018 om erhvervsfremme forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af lov om produkter og markedsovervågning, som ændret ved denne lovs § 1.

Stk. 2. Tilladelser, godkendelser, akkrediteringer og bemyndigelser vedrørende metrologi og akkreditering, som er meddelt i henhold til lov om erhvervsfremme og regional udvikling, jf. lovbekendtgørelse nr. 820 af 28. juni 2016, og lov nr. 1518 af 18. december 2018 om erhvervsfremme, forbliver i kraft, indtil de udløber eller ophæves i medfør af lov om produkter og markedsovervågning, som ændret ved denne lovs § 1.

§ 8

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 1, nr. 21, gælder for Færøerne og Grønland.

Stk. 3. § 3, nr. 2 og 3, kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
 - 1.1. Introduktion til markedsovervågningsforordningen
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Udvidelse af anvendelsesområdet for lov om produkter og markedsovervågning
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Forholdet til erhvervsfremmeloven
 - 2.1.1.2. Forholdet til markedsføringsloven
 - 2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Tilpasning af lov om produkter og markedsovervågning
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.1.1. Metrologi
 - 2.2.1.1.1. Ikke-automatiske vægte
 - 2.2.1.1.2. Måleinstrumenter
 - 2.2.1.1.3. Flasker som målebeholdere
 - 2.2.1.1.4. Emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger og nominelle mængder for færdigpakkede produkter
 - 2.2.1.1.5. Måleenheder
 - 2.2.1.1.6. Fælles bestemmelser for måleinstrumenter og måletekniske kontrolmetoder
 - 2.2.1.2. Krystalglasvarer
 - 2.2.1.3. Mærkning af fodtøj og tekstiler
 - 2.2.1.3.1. Mærkning af fodtøj
 - 2.2.1.3.2. Mærkning af tekstiler
 - 2.2.1.4. Akkreditering
 - 2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Udvidede kontrolbeføjelser ved tilsyn med visse produkter efter lov om sikkerhed til søs
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. Små ikke-statslige raketopsendelser
 - 2.4.1. Baggrund
 - 2.4.2. Gældende ret
 - 2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.5. Ophævelse af fristen for udstedelse af havplanen
 - 2.5.1. Gældende ret
 - 2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Klima- og miljømæssige konsekvenser
7. Forholdet til EU-retten
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
9. Sammenfattende skema

1. Indledning

Lovforslaget skal bidrage til at realisere regeringens ambition om at reducere risikoen for, at ulovlige produkter sælges i Danmark. Danskerne skal kunne have tillid til, at de produkter, de køber, lever op til gældende regler og kan yde det, produkterne er købt til. Alle skal kunne handle sikkert uden at blive snydt. Lovforslaget har derfor til formål at udbrede den ensartede ramme for kontrollen med produkters sikkerhed og overensstemmelse, som blev skabt med lov nr.

799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning (herefter produktloven), til en række yderligere områder.

Lovforslaget skal samtidig supplere Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse (herefter markedsovervågningsforordningen), der finder endelig anvendelse den 16. juli 2021.

Produktloven var en opfølgning på regeringens vækstplan

for handel og logistik fra januar 2020, og havde til formål at opdatere og fremtidssikre reglerne for markedsovervågning af produkter under de nye vilkår, som digitaliseringen, væksten i global e-handel, fremkomsten af bl.a. platforme i forsyningskæden og nye teknologier har skabt.

Med produktloven har kontrolmyndighederne fået et bedre udgangspunkt for at sikre, at de produkter, som danske brugere køber i både fysiske- og onlinebutikker, lever op til gældende regler og sikkerhedskrav. Samtidig giver loven bedre muligheder for at sætte ind over for de virksomheder og platforme m.v., også uden for EU, som ikke efterlever gældende regler og dermed udsætter lovlydige danske virksomheder for urimelig konkurrence.

Produktloven finder i dag anvendelse på 18 produktområder under Erhvervsministerens ressort. Den gældende lov supplerer markedsovervågningsforordningen på de 13 områder, som udspringer af retsakter under forordningens anvendelsesområde. Samtidig ensartes markedsovervågningen af produkter, der er omfattet af forordningen, med de produkter på Sikkerhedsstyrelsens ressortområde, som er nært beslægtede hermed, men som falder uden for forordningens anvendelsesområde. Dermed er der med produktloven skabt et klart og ensartet fundament for kontrollen med produkter. Samtidig går flere af lovens kontrolbeføjelser, eksempelvis mulighederne for at udtage produkter til kontrol under en skjult identitet og blokere for adgangen til en onlinegrænseflade (hjemmeside, app m.v.), videre end markedsovervågningsforordningens minimumbeføjelser for at styrke kontrollen med produkter og sætte ind over for virksomheders handel med farlige og ulovlige produkter. Samtidig er sanktionerne skærpet.

Med dette lovforslag foreslås produktlovens anvendelsesområde og dermed også de skærpede kontrolbeføjelser og sanktionsmuligheder udvidet til at omfatte yderligere en række områder. Konkret medfører lovforslaget blandt andet, at de vejledende bødeniveauer for at overtræde reglerne, og dermed potentielt udsætte forbrugerne for risici og andre virksomheder for unfair konkurrence, bliver væsentligt højere end i dag på disse nye områder, så incitamentet til at ”skyde genvej” ved ikke at leve op til reglerne mindskes.

For det første foreslås områderne krystalglasvarer og mærkning af henholdsvis fodtøj og tekstiler tilføjet til produktlovens anvendelsesområde, og ressortansvaret herfor flyttet fra Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen til Sikkerhedsstyrelsen.

For det andet foreslås reguleringen af metrologi og akkreditering flyttet fra lov nr. 1518 af 18. december 2018 om erhvervsfremme (herefter erhvervsfremmeloven) til produktloven med lovforslaget. Sikkerhedsstyrelsen har de seneste 12 år været ressortmyndighed for metrologi og akkreditering, herunder udstedt bekendtgørelser og haft ansvaret for kontrollen med reglernes overholdelse, uagtet at erhvervsfremmeloven hører under Erhvervsstyrelsen. Med den foreslåede udvidelse af produktloven benyttes anledningen til at foreslå at samle reguleringen af metrologi og akkreditering med de øvrige produkt- og markedsovervågningsrelaterede områder under produktloven.

Direktiverne om krystalglasvarer og mærkning af fodtøj samt forordningen om mærkning af tekstiler er omfattet af markedsovervågningsforordningen. På metrologiområdet findes der desuden syv direktiver, hvor der skal fastsættes supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen. Ved at flytte områderne til produktloven gennemføres de supplerende bestemmelser til markedsovervågningsforordningen således for disse direktiver. Herudover vil det være hensigtsmæssigt, at kontrolbeføjelserne fra markedsovervågningsforordningen også kan anvendes på de måleinstrumenter, som ikke er omfattet af EU-regler, så områderne ensartes mest muligt.

Lovforslaget indeholder desuden et forslag om ændring af lov om sikkerhed til søs. Formålet med de foreslåede ændringer er primært at sikre, at de kontrolbeføjelser, som i produktloven er tillagt kontrolmyndighederne, også kan anvendes på tilsyn med skibsstyr, fritidsfartøjer og personlige fartøjer, når produkterne er erhvervsrettede. Tilsynet med produkterne er allerede omfattet af kontrolbeføjelserne i produktloven, i det omfang de er forbrugerrettede, og beføjelserne ikke fremgår af lov om sikkerhed til søs. Med lovforslaget vil dette også gælde, når produkterne er erhvervsrettede.

Med lovforslaget sikres samtidig, at markedsovervågningsmyndighederne vil kunne få de nødvendige minimumsbeføjelser i forhold til skibsstyr, fritidsfartøjer og personlige fartøjer, som krævet efter markedsovervågningsforordningen.

Lovforslaget indeholder desuden en ændring af lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler (herefter fyrværkeriloven), hvormed erhvervsministeren bemyndiges til et fastsætte regler om små ikke-statslige raketter som et led i opfølgningen på en rapport fra Regeringens tværministerielle arbejdsgruppe om regulering og myndighedsorganisering af civile raketaktiviteter fra april 2019 *Civile raketaktiviteter - Rapport fra den tværministerielle arbejdsgruppe om regulering og myndighedsorganisering af civile raketaktiviteter*.

Lovforslaget indeholder endelig en ændring af lov om maritim fysisk planlægning (herefter havplanloven). Havplanloven fastlægger rammerne for gennemførelsen af en planlægning af de danske havområder. Formålet med havplanloven er bl.a. at fremme økonomisk vækst, udvikling af havarealer, udnyttelse af havressourcer på et bæredygtigt grundlag samt at tage hensyn til samspillet mellem land og hav.

Det følger af § 10, stk. 2, 1. pkt., i havplanloven, at erhvervsministeren senest den 31. marts 2021 skal udstede havplanen.

Forslag til havplanen skal i 6 måneders høring inden udstedelsen. Høringen er imidlertid udskudt, så udpegningen af nye naturområder på havet kan inddrages i havplanlægningen. Det er således ikke muligt at udstede havplanen senest den 31. marts 2021. På den baggrund foreslås det, at fristen den 31. marts 2021 i havplanlovens § 10, stk. 2, 1. pkt., udgår.

1.1. Introduktion til markedsovervågningsforordningen

Markedsovervågningsforordningen trådte i kraft den 15. juli 2019 og finder endelig anvendelse fra den 16. juli 2021. Forordningen afløser de dele af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering (herefter: Forordning nr. 765/2008), der omhandler markedsovervågning. Markedsovervågningsforordningen bygger videre på principperne i forordning nr. 765/2008, og målet er fortsat, at produkter, der er omfattet af varenes frie bevægelighed inden for EU, opfylder krav om et højt beskyttelsesniveau for samfundsinteresser som bl.a. sundhed, sikkerhed, klima og miljø. Herunder i særdeleshed beskyttelse af brugernes tillid til de solgte varer for så vidt angår mærkning, sikkerhed og tillid til produktet i købsituationen. Formålet med forordningen er i hovedtræk at forhindre, at produkter, der ikke overholder de gældende regler, og som kan forringe konkurrencevilkårene for de erhvervsdrivende, der sælger lovlige produkter, bringes i omsætning på EU-markedet – på den måde styrkes det indre marked for varer.

Et andet hovedformål er at ensarte markedsovervågningen yderligere, både på tværs af medlemsstaterne og på tværs af produktområderne. Markedsovervågning er den samlede betegnelse for de kontrolaktiviteter og foranstaltninger, der gennemføres og træffes af myndighederne for at sikre, at markedsførte produkter opfylder de gældende regler.

Markedsovervågningsforordningen finder anvendelse på de produkt- og enhedsområder, der er omfattet af den EU-harmoniseringslovgivning, der er anført i forordningens bilag I, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i EU-harmoniseringslovgivningen, der på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter. Markedsovervågningsforordningen gælder for 70 direktiver og forordninger og ensarter dele af forpligtelserne og kontrolbeføjelserne. Forordningen har til formål at supplere og styrke eksisterende bestemmelser i direktiverne og forordningerne og sikre en ensartet ramme for markedsovervågning af disse produkter på EU-plan. Forordningen har samtidig til hensigt at gøre de mekanismer for udveksling af oplysninger og for situationer, hvor hurtig indgriben er nødvendig efter Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (herefter: produktsikkerhedsdirektivet), mere effektive.

Af forordningens bilag 1 fremgår en lang række af harmoniserede EU-retsakter, som fastsætter nærmere krav til de enkelte produktområder, herunder Rådets direktiver 69/493/EØF, 75/107/EØF, 76/211/EØF og 80/181/EØF, Europa-Parlamentets og Rådets direktiver 94/11/EF, 2007/45/EF, 2009/34/EF, 2014/31/EU og 2014/32/EU og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1007/2011, henholdsvis krystalglas, flasker som målebeholdere, emballering af visse varer i færdigpakninger, måleenheder, fodtøj, nominelle mængder for færdigpakkede produkter, bestemmelser for måleinstrumenter og måleteknisk kontrol, ikke-automatiske vægte, måleinstrumenter og tekstilprodukter. De nævnte produkter og enheder er alle omfattet af dette lovforslag og

føjes således til de 13 områder, hvor produktloven allerede har gennemført markedsovervågningsforordningen. Herudover gennemfører lovforslaget markedsovervågningsforordningen på 2 områder under lov om sikkerhed til søs: fritidsfartøjer og skibsudstyr. Der henvises i øvrigt til lovforslagets pkt. 2.3.

Markedsovervågningsforordningen forudsætter, at medlemsstaterne fastsætter nærmere regler, herunder sanktioner for overtrædelse af forordningen, og tillægger myndighederne en række markedsovervågningsbeføjelser. Medlemsstaterne skal som minimum tillægge myndighederne de beføjelser, som er angivet i forordningens artikel 14, stk. 4. Her stiller forordningen krav om en række nye beføjelser, som blev indført med produktlovens ikrafttrædelse den 1. juli 2020 for en stor del af de produktområder, som Sikkerhedsstyrelsen udfører markedsovervågning på. Beføjelserne er derfor allerede en del af gældende ret i dag. Det gælder bl.a. forordningens artikel 14, stk. 4, litra k, hvorefter kontrolmyndigheden skal have mulighed for at påbyde, at produktrelateret indhold fjernes fra en onlinegrænseflade (hjemmeside, app m.v.), eller at der tydeligt advares ved adgangen til en onlinegrænseflade indeholdende produkter, som udgør en alvorlig risiko. Hertil kommer kontrolmyndighedens beføjelse til at blokere adgangen til en onlinegrænseflade.

Andre nye beføjelser, som markedsovervågningsforordningen stiller krav om, er f.eks. muligheden for at indhente oplysninger, herunder tekniske aspekter i indlejret software i produkter, jf. artikel 14, stk. 4, litra a, og muligheden for at erhverve produktprøver under skjult identitet, jf. artikel 14, stk. 4, litra j. Desuden giver forordningen myndighederne mulighed for at viderefakturere omkostninger forbundet med markedsovervågningen helt eller delvist til virksomheden i tilfælde af manglende overensstemmelse, jf. artikel 15.

Endvidere indeholder forordningen også beføjelser, der allerede inden produktlovens ikrafttrædelse var en del af gældende ret, men som nu er videreført i produktloven. Det omfatter f.eks. kontrolmyndighedens mulighed for at pålægge erhvervsdrivende at afgive relevante oplysninger eller dokumentation, at indlede undersøgelser på eget initiativ eller at pålægge erhvervsdrivende af træffe foranstaltninger, når et produkt ikke er i overensstemmelse med reglerne.

Udover ovenstående krav, der som nævnt allerede er en del af produktlovens bestemmelser og dermed gældende ret for en lang række produktområder, er der i forordningens artikel 4 krav om, at der for visse produktområders vedkommende skal etableres en erhvervsdrivende i EU, som markedsovervågningsmyndighederne kan rette deres anmodninger m.v. til. Kravet gælder for virksomheder, der sælger fra tredjelande direkte til EU-forbrugere. Efter forordningens artikel 4, stk. 1, er der således et krav om, at visse produkter alene må bringes i omsætning, hvis en erhvervsdrivende, der er etableret i EU, er ansvarlig for en række nærmere angivne opgaver, herunder bl.a. verificeringen af dokumentation, oplysningspligt og underretning af markedsovervågningsmyndighederne, hvis den erhvervsdrivende har grund til at tro, at et produkt udgør en risiko. En erhvervsdrivende, som er placeret uden for EU, skal altså

have en bemyndiget repræsentant i EU, som myndighederne kan samarbejde med. Bestemmelsen i artikel 4 finder kun anvendelse for produkter, der er omfattet af nogle nærmere bestemte EU-retsakter, herunder bl.a. Europa-Parlamentets og Rådets direktiver 2014/31/EU og 2014/32/EU om henholdsvis ikke-automatiske vægte og måleinstrumenter.

Markedsovervågningsforordningen fastsætter ikke konkrete krav til, hvordan markedsovervågningen skal tilrettelægges. Den anfører overordnede mål for kontrollen, bl.a. at markedsovervågningsmyndighederne skal gennemføre aktiviteter for at sikre effektiv markedsovervågning af produkter, som er gjort tilgængelige online og i fysiske butikker, og for så vidt angår produkter, der er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen. Derudover angiver forordningen, at markedsovervågningsmyndighederne skal følge en risikobaseret tilgang, når det afgøres, hvilke kontroller der skal udføres og på hvilke typer af produkter.

Markedsovervågningsforordningen forpligter også medlemsstaterne til at fastsætte sanktioner, som er tilstrækkeligt effektive, proportionale og har en afskrækkende effekt. Det betyder, at forordningen forudsætter, at der fastsættes regler for overtrædelse af forordningens bestemmelser, herunder f.eks. i relation til de produktområder, hvor der efter forordningen stilles krav om en bemyndiget repræsentant. Der er allerede fastsat de sanktionsbestemmelser, som er nødvendige efter forordningen, i produktloven, for så vidt angår de produkter, som er en del af produktlovens anvendelsesområde.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Udvidelse af anvendelsesområdet for lov om produkter og markedsovervågning

2.1.1. Gældende ret

Det fremgår af § 2 i produktloven, hvilke områder loven finder anvendelse på. Det er forudsat i de almindelige bemærkninger til forslaget til produktloven, at et væsentligt element i formålet med loven er ensretning på tværs af Sikkerhedsstyrelsens områder. Derfor kan produktloven i fremtiden rumme andre produktområder end dem, der i dag fremgår af anvendelsesområdet i lovens § 2, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 34-35.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 46-51, at § 2, stk. 1, omfatter produkter, der er reguleret af direktiver eller forordningen, og § 2, stk. 2, omfatter produkter, der er nationalt reguleret. Det følger endvidere, at den relevante kontrolmyndighed bør kunne anvende de samme beføjelser i relation til de nationalt regulerede produkter som til de produkter, der er reguleret af direktiver og forordninger.

De nye områder, der med dette lovforslag foreslås omfattet af produktlovens anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 1, nr. 2-4, findes i dag i henholdsvis lov nr. 1518 af 18. december 2018 om erhvervsfremme (herefter erhvervsfremmeloven) og lov nr. 426 af 3. maj 2017 om markedsføring

(herefter markedsføringsloven), som gennemgås i det følgende.

2.1.1.1. Forholdet til erhvervsfremmeloven

Erhvervsfremmeloven har til formål at styrke udviklingen i dansk erhvervsliv gennem en sammenhængende erhvervsfremmeindsats på tværs af hele Danmark. Lovens sigte er bl.a. at forbedre rammevilkårene for at starte, udvikle og drive virksomhed i Danmark, at fremme produktivitet, konkurrenceevnen og internationaliseringen hos danske virksomheder og at fremme tilpasningen af erhvervsstrukturen til konkurrenceforhold, nye teknologier og forretningsmodeller, miljøforhold og den samfundsmæssige udvikling i øvrigt.

Erhvervsministeren har i medfør af loven beføjelse til at iværksætte en række erhvervsfremmeaktiviteter til opfyldelse af lovens formål. Erhvervsministeren kan herunder iværksætte analyser og evalueringer af erhvervspolitisk relevans, aktiviteter til fremme af regional og lokal erhvervsudvikling og aktiviteter til fremme af etablering af nye virksomheder. Herudover kan erhvervsministeren yde hel eller delvis finansiering og tilbyde andre økonomiske incitamenter til aktiviteter, der iværksættes inden for lovens formål.

Udover ovenstående fastsætter erhvervsfremmeloven de overordnede rammer for metrologi og akkreditering, og loven indeholder på den baggrund også hjemler for erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler på disse områder.

Det fremgår af § 16 i erhvervsfremmeloven, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte de regler vedrørende akkreditering, der er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering. Dette gælder bl.a. regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan og dets opgavevaretagelse, om akkreditering af virksomheder og om sanktioner ved manglende overholdelse af en meddelt akkreditering. Bemyndigelserne er udmøntet i bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan og bekendtgørelse nr. 913 af 25. september 2009 om akkreditering af virksomheder.

Det fremgår af § 17 i erhvervsfremmeloven, at det nationale akkrediteringsorgan kan foretage akkreditering i udlandet efter særskilt aftale med erhvervsministeren. Herudover fremgår det af lovens § 19, at det nationale akkrediteringsorgan har mulighed for at kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen.

Efter erhvervsfremmelovens § 18 bemyndiges erhvervsministeren også til at fastsætte regler om metrologi i et vidt omfang. Erhvervsministeren kan således fastsætte regler om anvendelsen af måleenheder, etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, måleteknik og måleinstrumenter og deres anvendelse, og måleteknisk kontrol m.v. Erhvervsministeren bemyndiges i bestemmelsen også til at fastsætte regler om bemyndigelse af organer til udførelse af overensstemmelsesvurderingsopgaver, ligesom erhvervsministeren udpeger nationale metrologiinstitutioner, der skal etablere og vedligeholde primær- og referencenormaler. Er-

hvervsministerens bemyndigelser efter loven til fastsættelse af regler på metrologiområder er udmøntet i en lang række bekendtgørelser, der implementer en række EU-direktiver:

- Bekendtgørelse nr. 1381 af 25. november 2016 om tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, som implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte.
- Bekendtgørelse nr. 544 af 28. maj 2018 om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, som implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter.
- Bekendtgørelse nr. 590 af 29. maj 2018 om flasker som målebeholdere, som implementerer Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker anvendt som målebeholdere.
- Bekendtgørelse nr. 547 af 28. maj 2018 om e-mærkning af færdigpakkede varer, som implementerer Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt og volumen i færdigpakninger og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF.
- Bekendtgørelse nr. 998 af 8. oktober 2008 om nominelle mængder for færdigpakket vin og spiritus, samt mærkning af aerosolbeholdere, som implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter.
- Bekendtgørelse nr. 1139 af 15. december 2003 om EØF-typegodkendelse og -verifikation (Fælles bestemmelser om måleinstrumenter samt om måletekniske kontrolmetoder) med senere ændringer, som implementer rådsdirektiv 71/316/EØF af 26. juli 1971 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning med hensyn til fælles bestemmelser om måleinstrumenter samt om måletekniske kontrolmetoder med senere ændringer.
- Bekendtgørelse nr. 618 af 13. maj 2020 om det internationale enhedssystem, SI, og andre lovlige enheder, som implementerer Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder med senere ændringer.

Udover ovenstående bekendtgørelser er bemyndigelserne også anvendt til at fastsætte en række nationale regler om anvendelse af måleenheder og måleinstrumenter m.v.:

- Bekendtgørelse nr. 593 af 29. maj 2018 om anvendelse af målesystemer til kvantitativ måling af andre væsker end vand og udmåling af luftformig gas i portioner.
- Bekendtgørelse nr. 592 af 29. maj 2018 om anvendelse af automatiske vægte.

- Bekendtgørelse nr. 591 af 29. maj 2018 om anvendelse af ikke-automatiske vægte.
- Bekendtgørelse nr. 583 af 28. maj 2018 om anvendelse af flerdimensionale måleinstrumenter.
- Bekendtgørelse nr. 582 af 28. maj 2018 om anvendelse af måleinstrumenter til måling af forbrug af vand, gas, el eller varme.
- Bekendtgørelse nr. 546 af 28. maj 2018 om varmfordelingsmålere, der anvendes som grundlag for fordeling af varmeudgifter.
- Bekendtgørelse nr. 545 af 28. maj 2018 om krav til målerinstallatører, som monterer, skalerer og servicerer varmfordelingsmålere.
- Bekendtgørelse nr. 1178 af 6. november 2014 om måleteknisk kontrol med målere, der anvendes til måling af forbrug af køleenergi i fjernkøleanlæg og centralkøleanlæg.

Endelig er bemyndigelserne også anvendt til at fastsætte en del bekendtgørelser, der ophæver tidligere måletekniske direktiver og forskrifter, og til udarbejdelse af fem vejledninger om vægt- og instrumentsejernes egenkontrol.

Erhvervsfremmeloven fastsætter rammerne for kontrollen med metrologiområdet. Det fremgår af lovens § 18, stk. 3, at erhvervsministeren har hjemmel til at skaffe sig adgang, hvis det skønnes nødvendigt, til offentlige og private ejendomme og lokaliteter uden retskendelse for at varetage hvervet med måleteknisk kontrol. Herudover er erhvervsministeren ved lovens § 18, stk. 1, bemyndiget til at fastsætte regler om den måletekniske kontrol. I praksis har erhvervsministeren henlagt sine beføjelser på metrologiområdet til Sikkerhedsstyrelsen, som dermed også varetager kontrolopgaven.

Afslutningsvis fastlægger lovens § 23, stk. 3, at der kan fastsættes straf af bøde i forskrifter, der udstedes i medfør af loven, for overtrædelse af forskrifterne.

2.1.1.2. Forholdet til markedsføringsloven

Det fremgår af § 12 i markedsføringsloven, at erhvervsministeren efter forhandling med repræsentanter for forbrugere og relevante erhvervsorganisationer kan fastsætte bestemmelser om, at bestemte varebetegnelser eller symboler er forbeholdt eller skal benyttes for varer, der opfylder visse nærmere angivne betingelser, og at bestemte varer kun må sælges eller udbydes til salg, hvis varerne eller deres indpakning oplyser om varernes indhold og sammensætning, holdbarhed, behandlingsmåde og egenskaber i øvrigt.

Bestemmelsen er anvendt til at fastsætte to bekendtgørelser om mærkningskrav til bestemte varer, der implementerer EU-direktiver. Det drejer sig om bekendtgørelse nr. 122 af 6. marts 1973 om krystalglasvarer, som implementerer Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, og bekendtgørelse nr. 759 af 15. september 1995 om mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddele af fodtøj med henblik på salg i detailledet, som implementerer Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EØF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og admini-

strative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet.

2.1.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som nævnt i indledningen er en del af hensigten med lovforslaget at tilføje nye områder til produktlovens anvendelsesområde. Intentionen med produktloven har fra starten været at ensarte rammen for markedsovervågningen af produktområderne på Sikkerhedsstyrelsens område samtidig med at gennemføre markedsovervågningsforordningen på de af Sikkerhedsstyrelsens områder, der er omfattet heraf.

Sikkerhedsstyrelsen har i 2020 overtaget ressortansvaret for tre nye produktområder, der alle er omfattet af markedsovervågningsforordningens anvendelsesområde. Det drejer sig om krystalglasvarer og mærkning af henholdsvis fodtøj og tekstiler. Reguleringen af de nye områder er som nævnt i pkt. 2.1.1.2. omfattet af to bekendtgørelser fastsat i medfør af markedsføringsloven, hvilken er Konkurrence- og Forbrugerstyrelsens ressort, mens det sidste område er reguleret af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1007/2011 af 27. september 2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning. Herudover foretager Sikkerhedsstyrelsen allerede i dag markedsovervågning af metrologi, hvor størstedelen af metrologiområdet også er omfattet af markedsovervågningsforordningen, og fører tilsyn med det nationale akkrediteringsorgan på akkrediteringsområdet. Metrologi og akkreditering er som nævnt i pkt. 2.1.1.1. Sikkerhedsstyrelsens myndighedsområde, men omfattet af erhvervsfremmeloven under Erhvervsstyrelsens ressort. Det er imidlertid Sikkerhedsstyrelsen, som i mere end 12 år har udstedt de nødvendige bekendtgørelser og haft ansvaret for den førte kontrol med reglernes overholdelse på områderne.

Med henblik på at følge intentionen med produktloven om at ensarte rammerne for Sikkerhedsstyrelsens produktområder finder Erhvervsministeriet det oplagt, at reguleringen af krystalglasvarer, mærkning af henholdsvis fodtøj og tekstiler og metrologi indføres i produktloven. Den foreslåede ændring af produktlovens § 2 medfører, at de pågældende områder omfattes af produktloven, hvilket medfører, at der foretages den nødvendige gennemførelse af markedsovervågningsforordningen på områderne.

Det vurderes i øvrigt at være til gavn for de erhvervsdrivende såvel som brugerne af de produkter inden for metrologiområdet, der ikke er omfattet af markedsovervågningsforordningen eller EU-regulering i øvrigt, at disse også omfattes af produktlovens regler. Produktloven omfatter i forvejen produkter, der ikke er omfattet af EU-regulering. Formålet med dette er at skabe mere tydelighed omkring de erhvervsdrivendes retsstilling samt sikre bedre vilkår for brugerne bl.a. ved at risikobasere kontrollen med produkterne, herunder forbrugerprodukter.

Erhvervsministeriet ser desuden en oplagt mulighed for også at flytte akkrediteringsområdet fra erhvervsfremmeloven til Sikkerhedsstyrelsens egen hovedlov i form af pro-

duktloven. Akkreditering hører historisk tæt sammen med metrologiområdet og uanset, at akkreditering ikke er et produktområde, er det tæt forbundet med de øvrige produktområder, der er omfattet af produktlovens anvendelsesområde. Den foreslåede ændring af produktlovens § 2 medfører, at også akkreditering omfattes af produktlovens anvendelsesområde.

Akkreditering handler bl.a. om, hvorvidt de organer, som foretager overensstemmelsesvurdering af EU-regulerede produkter, opfylder kravene til at være akkrediteret til at udføre bestemte overensstemmelsesvurderings- og typegodkendelsesopgaver. Akkreditering anvendes både på områder, hvor en overensstemmelsesvurdering er obligatorisk at få foretaget af et bemyndiget organ og på områder, hvor det er frivilligt f.eks. certificering af ledelsessystemer. Herudover anvendes akkreditering også ved håndhævelsen af en lang række områder, som ikke er reguleret af produktloven f.eks. på fødevarerområdet og ved typegodkendelser af køretøjer m.fl.

For den obligatoriske akkreditering, der gælder for en stor del af de EU-regulerede produkter, er reglerne for udpeging af bemyndigede organer, herunder tilsyn og kontrol med organerne, i forvejen omfattet af produktloven. Det vurderes derfor at være hensigtsmæssigt, at også reglerne for akkreditering omfattes af loven. Da de nærmere krav til akkreditering følger af henholdsvis forordning nr. 765/2008 og bekendtgørelser fastsat med hjemmel i erhvervsfremmeloven, vurderes det, at hele akkrediteringsområdet kan omfattes af produktloven, uanset store dele af akkreditering anvendes på områder, der ikke er omfattet af produktloven.

Erhvervsministeriet vurderer ikke, at der ved flytningen af reglerne om akkreditering fra erhvervsfremmeloven til produktloven skal ske en materiel ændring af reglerne. Hensigten er alene en flytning af reglerne til produktloven, og at reglerne i den forbindelse skal tilpasses produktlovens struktur, men indholdsmæssigt forblive uændret.

Ved flytningen af reglerne om metrologi vil der ske enkelte materielle ændringer i reglerne, idet der bl.a. foreslås en bestemmelse, hvorefter kontrolmyndigheden kan meddele forbud eller påbud til en instrumentejer. Ligeledes videreføres der ikke regler om, at der kan opkræves et gebyr for bestemte opgaver af den, som erhvervsministeren henlægger de beføjelser for administration af reglerne på metrologiområdet, som ellers var henlagt til en underliggende myndighed, til. Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 13, og § 1, nr. 10, og bemærkningerne hertil.

2.2. Tilpasning af lov om produkter og markedsovervågning

2.2.1. Gældende ret

De produkter, der i dag er omfattet af produktlovens anvendelsesområde i § 2, stk. 1, er omfattet af forskellige direktiver og forordninger. Det samme gør sig gældende for de fleste af de nye områder, der med dette lovforslag foreslås omfattet af produktlovens anvendelsesområde. Som anført ovenfor i lovforslagets pkt. 2.1.1. er de pågældende

direktiver og forordninger på de nye foreslåede områder gennemført ved bekendtgørelser fastsat i medfør af enten erhvervsfremmeloven eller markedsføringsloven.

I 2008 vedtog EU "den nye metode" (new legislative framework) for at forbedre vilkårene på det indre marked og styrke den frie bevægelighed af varer. Den nye metode indeholder en række reguleringsmæssige initiativer, som har til hensigt at styrke anvendelsen og håndhævelsen af reguleringen på det indre marked. Dette indebærer bl.a., at der i en række direktiver og forordninger, som er udarbejdet på baggrund af den nye metode, er anvendt en fælles juridisk ramme, så forpligtelserne og definitionerne så vidt muligt er ensrettet, og terminologien i øvrigt er mere konsekvent. Direktiver og forordninger, der omhandler varer og er udarbejdet forud for den nye metode, har ikke på samme måde anvendt en fælles juridisk ramme og vil derfor ikke nødvendigvis være ensrettet i forhold til EU-rettens øvrige retsakter omhandlende varer.

En stor del af produktlovens nuværende anvendelsesområde er produkter, hvor de EU-retsakter, der regulerer produkterne, er udarbejdet efter den nye metode og omfattet af markedsovervågningsforordningen. En del ældre EU-retsakter, der ikke er udarbejdet efter den nye metode, er også en del af anvendelsesområdet. Det samme gør sig gældende for de områder, der foreslås indført i produktlovens anvendelsesområde.

Produkter omfattet af lovforslagets § 1, nr. 2, er ligesom produkterne i produktlovens § 2, stk. 1, nr. 2-11 og 13-15, alle omfattet af harmoniseret EU-regulering, som er omfattet af markedsovervågningsforordningen. Området omfattet af lovforslagets § 1, nr. 3, hvor der foreslås nyt nr. 3, er ikke omfattet af markedsovervågningsforordningen, hvilket også gør sig gældende for produkter omfattet af produktlovens § 2, stk. 1, nr. 1 og 12, og stk. 2. Der er dog i disse tilfælde tale om produkter, der enten er omfattet af andre EU-retsakter uden for markedsovervågningsforordningens anvendelsesområde eller af nationale regler, der i vidt omfang er fastsat, så de ligger tæt op ad sammenlignelig EU-harmoniseringslovgivning.

For så vidt angår lovforslagets § 1, nr. 4, hvor der foreslås indsat et nyt stykke om akkreditering, er der tillige tale om en EU-retsakt. Denne falder dog uden for markedsovervågningsforordningens anvendelsesområde. Der er for så vidt angår akkreditering ikke tale om et produktområde. Dog har dele af akkrediteringsområdet en så nær tilknytning til de produktområder, der er omfattet af produktloven, at det findes hensigtsmæssigt at regulere akkreditering i produktloven.

Uanset hvornår EU-retsakterne er affattet, og om de er omfattet af markedsovervågningsforordningen eller ej, er det fælles for de nye områder, som med lovforslaget foreslås omfattet af produktlovens anvendelsesområde – bortset fra akkreditering – og de områder, som allerede er en del af produktlovens anvendelsesområde, at de alle i et eller andet omfang indeholder forpligtelser for den, der bringer et produkt i omsætning på EU's indre marked eller det danske marked. Hvis ikke forpligtelserne overholdes, kan der blive

truffet foranstaltninger over for den erhvervsdrivende, eller vedkommende kan ifalde straf.

De generelle pligter efter produktloven fremgår af lovens kapitel 2. Det fremgår af § 5, stk. 1, i produktloven, at den erhvervsdrivende, der bringer et produkt i omsætning eller gør det tilgængeligt på markedet, skal sikre, at produktet opfylder en række krav. Produktet skal opfylde reglerne i loven eller regler fastsat i medfør af loven, det skal opfylde regler i produktforordninger og markedsovervågningsforordningen, hvis det er omfattet heraf, og så må produktet ikke indebære en risiko, når det installeres og vedligeholdes passende og anvendes til den forudsatte eller med rimelighed forventede anvendelse.

Bestemmelsen i § 5, stk. 1, stiller altså overordnede krav til produkter. Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 54, at de konkrete krav til det enkelte produkt vil blive nærmere udmøntet i bekendtgørelser, som udstedes i medfør af lovens § 8.

Det fremgår af § 8, stk. 1, i produktloven, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af § 2, herunder krav til produktets egenskaber, udførelse, mærkning og markedsføring. Efter stk. 2 kan erhvervsministeren fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til loven.

Det følger af forarbejderne til produktlovens § 8, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 58-59, at bestemmelserne skal anvendes til at fastsætte en bekendtgørelse for hvert produktområde, der enten implementerer eller gennemfører EU-retsakter på det givne produktområde eller fastsætter krav til produkter, der ikke er omfattet af EU-lovgivning, herunder også nærmere regler og forpligtelser for de erhvervsdrivende.

For at sikre, at de erhvervsdrivende overholder forpligtelserne i produktlovens § 5 og i regler fastsat i medfør af § 8, føres der kontrol efter reglerne i lovens kapitel 3.

Det fremgår af § 9, stk. 1, i produktloven, at Sikkerhedsstyrelsen varetager opgaven som kontrolmyndighed, medmindre andet følger af stk. 2. Det følger af stk. 2, at i de tilfælde, hvor der er fastsat regler om forebyggelse af specifikke risici ved produkter omfattet af § 2, stk. 1, skal kontrollen foretages af den myndighed, der påser overholdelsen af reglerne om forebyggelsen af de specifikke risici.

Kontrolmyndigheden har herefter en række beføjelser efter produktlovens kapitel 3, herunder bl.a. adgang uden retskendelse efter § 11, udtagelse af produkter under skjult identitet efter § 12, og muligheden for at udstede forbud og påbud efter lovens §§ 13 og 14, § 15, stk. 2 og 3, § 16, stk. 1 og 2, og §§ 17 og 19.

Det fremgår af § 14 i produktloven, at er et produkt ikke i overensstemmelse med, eller lever en erhvervsdrivende ikke op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, kan kontrolmyndigheden udstede påbud om

en række konkrete tiltag til enhver, der har bragt et produkt i omsætning, eller som har været et led i omsætningskæden.

Det følger af bestemmelsens forarbejder, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 72-75, at påbuddet både kan rette sig mod den, der har bragt produktet i omsætning og imod senere led i afsætningskæden, hvis det er relevant. Der vil i begge tilfælde være tale om erhvervsdrivende.

Hvis den erhvervsdrivende ikke overholder forpligtelserne eller de afgørelser, som kontrolmyndigheden udsteder efter loven eller regler fastsat i medfør heraf, kan vedkommende straffes med bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel i op til 2 år. Det følger af lovens § 37.

Da alle EU-retsakter, der foreslås indført i produktlovens anvendelsesområde, er udarbejdet henover en lang årrække fra 1969-2014 – det vil sige både før og efter den nye metode, som oplyst om tidligere i dette punkt – er der ligestemthed med de EU-retsakter, der allerede er omfattet af produktloven, store forskelle på retsakternes konkrete indhold, herunder på omfanget af definitioner og forpligtelser for de erhvervsdrivende. Det er heller ikke alle EU-retsakterne, der er omfattet af markedsovervågningsforordningen.

I de følgende punkter redegøres for gældende ret på de områder, der foreslås tilføjet produktlovens anvendelsesområde.

2.2.1.1. Metrologi

2.2.1.1.1. Ikke-automatiske vægte

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte gælder for tilgængeliggørelse af ikke-automatiske vægte på det danske og europæiske marked. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Direktivet finder efter artikel 1 anvendelse på ikke-automatiske vægte. Der sondres i direktivets artikel 1, stk. 2, litra a-g, mellem forskellige anvendelsesområder for ikke-automatiske vægte. Anvendelsesområderne i artikel 1, stk. 2, litra a-g, er først og fremmest bestemmelse af massen ved kommercielle transaktioner og ved betaling af afgift, told, skat, bonus, bøde, vederlag, godtgørelse eller betaling af lignende art. Derudover finder direktivet anvendelse på bestemmelse af massen med henblik på anvendelse af en lov eller en administrativ bestemmelse eller til brug for retslig ekspertise. Direktivet finder endvidere anvendelse på bestemmelse af massen i medicinsk praksis ved vejning af patienter i forbindelse med helbredsovervågning, diagnose og medicinsk behandling, og bestemmelse af massen ved fremstilling af receptpligtige lægemidler i apoteker og ved analyser foretaget i medicinske og farmaceutiske laboratorier. Herudover finder direktivet anvendelse på fastsættelse af

prisen ud fra massen ved direkte salg til offentligheden og fremstilling af færdigpakninger. Endelig følger det af artikel 1, stk. 2, litra g, at direktivet finder anvendelse på alle andre end de i litra a-f omhandlede formål. En ikke-automatisk vægt eller vægt er i direktivets artikel 2, nr. 2, defineret som en vægt, der kræver en operatørs medvirken under vejningen.

Direktivet er udarbejdet efter EU's nye metode (NLF), og det indeholder bl.a. forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. En fabrikant er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller en vægt, eller som lader en sådan vægt konstruere eller fremstille og markedsfører denne vægt under eget navn eller varemærke. Den bemyndigede repræsentant er defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra fabrikanten til at handle på dennes vegne i forbindelse med varetagelsen af specifikke opgaver. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer en vægt med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, der gør en vægt tilgængelig på markedet.

Efter artikel 6 skal fabrikanten, når denne bringer sin vægt i omsætning, sikre, at den er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige krav i direktivets bilag I. Derudover skal fabrikanten af vægten udarbejde den tekniske dokumentation, der er omhandlet i bilag II, og gennemføre eller få gennemført den i artikel 13 omhandlede relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure og anbringe CE-mærkningen og den supplerende metrologimærkning. Den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen skal opbevares af fabrikanten i 10 år, efter vægten er bragt i omsætning. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at en vægt, denne har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med direktivet, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe vægten i overensstemmelse med reglerne, trække den tilbage eller tilbagekalde den fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte kontrolmyndigheden, hvis vægten udgør en risiko for almene samfundshensyn.

Fabrikanten kan efter artikel 7 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte konstruktion og fremstilling af produktet og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 8. Importøren må kun bringe vægte, der opfylder kravene, i omsætning. Derfor skal importøren sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser, bl.a. ved at kontrollere den tekniske do-

kumentation, herunder overensstemmelseserklæringen, og efterse, at produktet er påført CE-mærkning og den supplerende metrologimærkning, og at produktet er ledsaget af den krævede dokumentation. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på vægten og sikre sig, at vægten, som vedkommende har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for dens overensstemmelse med kravene. Hvis importøren har grund til at tro, at en vægt, der er bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med reglerne, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe vægten i overensstemmelse med reglerne, trække den tilbage eller tilbagekalde den fra markedet. Derudover skal importøren kontakte de relevante kontrolmyndigheder, hvis vægten udgør en risiko for almene samfundshensyn.

Efter artikel 9 skal distributøren, når denne gør en vægt tilgængelig på markedet, handle med fornøden omhu over for kravene i direktivet. Det indebærer bl.a. kontrol af mærkning – herunder den supplerende metrologimærkning – dokumentation og brugsanvisning, m.v. Derudover skal distributøren sikre sig, at vægten transporteres og opbevares uden fare for dens overensstemmelse med kravene, mens distributøren har ansvaret for vægten. Hvis distributøren har grund til at tro, at en vægt, denne har gjort tilgængelig på markedet, ikke er i overensstemmelse med direktivet, skal distributøren sikre, at der træffes de nødvendige foranstaltninger for at bringe vægten i overensstemmelse med reglerne, trække den tilbage eller tilbagekalde den fra markedet. Derudover skal distributøren, hvis vægten udgør en risiko for personers sikkerhed eller sundhed, straks kontakte de relevante kontrolmyndigheder.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra en kontrolmyndighed skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise vægtens overensstemmelse med reglerne. Derudover skal de sikre sig, at vægten er ledsaget af brugsanvisninger og informationer på et letforståeligt sprog.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 1381 af 25. november 2016 om tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i erhvervsfremmeloven. Efter bekendtgørelsens § 3, nr. 5-9, er henholdsvis fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør, distributør og erhvervsdrivende defineret enslydende med definitionerne i direktivet.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapitel 4 i bekendtgørelsen med fabrikantens forpligtelser i §§ 5-12, reglerne for den bemyndigede repræsentant i §§ 13 og 14, importørens forpligtelser i §§ 15-22 og distributørens forpligtelser i §§ 23-27. Herudover følger de erhvervsdrivendes fælles forpligtelse til at give kontrolmyndigheden alle oplysninger og dokumentation for at påvise vægtens overensstemmelse med kravene af bekendtgørelsens § 53.

Forpligtelserne er en omskrivning af de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet. Ved omskrivningen er forpligtelserne tilpasset dansk lovtæknik, uden indholdsmæssigt at være ændret væsentligt i forhold til de enkelte aktørers forpligtelser efter direktivet. Det følger f.eks. af bekendtgørelsens

§ 6, stk. 1, at fabrikanten for vægte, der er bestemt til at anvendes til de i § 2, nr. 1-6, anførte formål, skal udarbejde den tekniske dokumentation, der er omhandlet i bilag 2, og gennemføre eller få gennemført den i § 33 omhandlede relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure. Af direktivets artikel 6, stk. 2, følger det, at fabrikanten for vægte, der er bestemt til at anvendes til de formål, der er anført i artikel 1, stk. 2, litra a-f, skal udarbejde den tekniske dokumentation, der er omhandlet i bilag II, og gennemføre eller få gennemført den i artikel 13 omhandlede relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure. Bekendtgørelsens bilag 2 svarer til direktivets bilag II, hvormed bekendtgørelsens § 6, stk. 1, og direktivets artikel 6, stk. 2, har samme indhold også efter omskrivningen.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.1.2. Måleinstrumenter

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter gælder for tilgængeliggørelse af måleinstrumenter på det danske og europæiske marked. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Direktivet finder efter artikel 2, stk. 1, anvendelse på måleinstrumenter som defineret i de instrumentspecifikke bilag III til XII vedrørende vandmålere, gasmålere og volumenkonverteringsenheder, elforbrugsmålere, varmeenergimålere, system til kontinuerlig og dynamisk kvantitativ måling af andre væsker end vand, automatiske vægte, taxametre, måleredskaber til materiale, instrumenter til dimensionsmåling og gasanalyser til udstødningsgas. Efter artikel 2, stk. 2, er direktivet endvidere et særdirektiv vedrørende krav om elektromagnetisk immunitet som omhandlet i artikel 2, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/30/EU. Direktivet definerer i artikel 4, nr. 1, et måleinstrument som ethvert udstyr eller system med en målefunktion, som er omfattet af artikel 2, stk. 1.

Direktivet er udarbejdet efter EU's nye metode (NLF), og det indeholder bl.a. forpligtelser for erhvervsdrivende. En erhvervsdrivende er defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. En fabrikant er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et måleinstrument eller får et måleinstrument konstrueret eller fremstillet, og som markedsfører det pågældende måleinstrument under sit navn eller varemærke eller tager det i brug til egne formål. Den bemyndigede repræsentant er defineret som enhver i Unionen etableret fysisk eller juridisk person, som har modtaget en skriftlig fuldmagt fra en fabrikant til at handle på dennes vegne i forbindelse med specifikke opgaver. En importør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Unionen, og som bringer et måleinstrument med oprindelse i et tredjeland i omsætning i Unionen. En distributør

er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden ud over fabrikanten eller importøren, der gør et måleinstrument tilgængeligt på markedet.

Efter artikel 8 skal fabrikanten, når denne bringer sine måleinstrumenter i omsætning og/eller lader dem tage i brug, sikre, at de er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige krav i bilag I og i de relevante instrumentspecifikke bilag. Derudover skal fabrikanten udarbejde den tekniske dokumentation, som er omhandlet i artikel 18, og gennemføre eller få gennemført den i artikel 17 beskrevne relevante overensstemmelsesvurderingsprocedure, udarbejde en EU-overensstemmelseserklæring og anbringe CE-mærkningen og den supplerende metrologimærkning. Den tekniske dokumentation og EU-overensstemmelseserklæringen skal opbevares af fabrikanten i 10 år, efter måleinstrumentet er bragt i omsætning. Hvis fabrikanten har grund til at tro, at et måleinstrument, denne har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med direktivet, skal fabrikanten straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe måleinstrumentet i overensstemmelse med reglerne, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal fabrikanten kontakte de relevante kontrolmyndigheder, hvis måleinstrumentet udgør en risiko.

Fabrikanten kan efter artikel 9 udpege en bemyndiget repræsentant. Den bemyndigede repræsentant udfører opgaver på vegne af fabrikanten, som dog ikke kan omfatte konstruktion og fremstilling af produktet og dertilhørende teknisk dokumentation. Hvis en bemyndiget repræsentant udpeges af fabrikanten, vil repræsentanten som minimum skulle varetage opgaver om kommunikation og samarbejde med kontrolmyndigheden, herunder om at kunne stille relevant dokumentation til rådighed. Øvrige opgaver aftales med fabrikanten.

Importørens forpligtelser findes i artikel 10. Importøren må kun bringe måleinstrumenter, der opfylder kravene, i omsætning på markedet. Derfor skal importøren sikre sig, at fabrikanten har overholdt sine forpligtelser bl.a. ved at kontrollere den tekniske dokumentation, herunder overensstemmelseserklæring, og efterse, at produktet er påført CE-mærkning og den supplerende metrologimærkning. Derudover skal importøren påføre sine kontaktoplysninger på måleinstrumentet og sikre sig, at måleinstrumentet, som importøren har ansvaret for, transporteres og opbevares uden fare for dets overensstemmelse med kravene. Hvis importøren har grund til at tro, at et måleinstrument, denne har bragt i omsætning, ikke er i overensstemmelse med direktivet, skal importøren straks træffe de nødvendige foranstaltninger for at bringe måleinstrumentet i overensstemmelse med reglerne eller trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Hvis måleinstrumentet udgør en risiko, skal importøren straks orientere de relevante kontrolmyndigheder.

Efter artikel 11 skal distributøren, når denne gør et måleinstrument tilgængeligt på markedet og/eller lader det ibrugtage, handle med fornøden omhu over for kravene i direktivet. Det indebærer bl.a. kontrol af mærkning – herunder den supplerende metrologimærkning – dokumentation og brugsanvisning, m.v. Derudover skal distributøren sikre

sig, at måleinstrumentet transporteres og opbevares uden fare for dets overensstemmelse med kravene, mens distributøren har ansvaret for måleinstrumentet. Hvis distributøren har grund til at tro, at et måleinstrument, denne har gjort tilgængeligt på markedet, ikke er i overensstemmelse med direktivet, skal distributøren sikre, at der træffes de nødvendige foranstaltninger for at bringe måleinstrumentet i overensstemmelse med reglerne, trække det tilbage eller tilbagekalde det fra markedet. Derudover skal distributøren, hvis måleinstrumentet udgør en risiko, straks kontakte de relevante kontrolmyndigheder.

Fælles for de erhvervsdrivende er, at de efter anmodning fra kontrolmyndigheden skal give alle oplysninger og dokumentation, der er nødvendig for at påvise måleinstrumentets overensstemmelse med reglerne. Derudover skal de sikre sig, at måleinstrumentet er ledsaget af brugsanvisninger og informationer på et letforståeligt sprog.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 544 af 28. maj 2018 om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i erhvervsfremmeloven. Efter bekendtgørelsens § 2, nr. 8-12, er henholdsvis fabrikant, bemyndiget repræsentant, importør, distributør og erhvervsdrivende defineret enslydende med definitionerne i direktivet.

De erhvervsdrivendes forpligtelser følger af kapitel 4 i bekendtgørelsen med fabrikantens forpligtelser i §§ 5-11, reglerne for den bemyndigede repræsentant i §§ 12 og 13, importørens forpligtelser i §§ 14-21 og distributørens forpligtelser i §§ 22-26. Herudover følger de erhvervsdrivendes fælles forpligtelse til at give kontrolmyndigheden alle oplysninger og dokumentation for at påvise måleinstrumentets overensstemmelse med kravene af bekendtgørelsens § 56.

Forpligtelserne er en omskrivning af de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet. Ved omskrivningen er forpligtelserne tilpasset dansk lovtæknik, uden indholdsmæssigt at være ændret væsentligt i forhold til de enkelte aktørers forpligtelser efter direktivet. Det følger f.eks. af bekendtgørelsens § 5, at fabrikanten, når denne bringer sine måleinstrumenter i omsætning eller lader dem tage i brug, skal sikre, at de er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige krav i bilag I og de relevante instrumentspecifikke bilag, jf. bilag 3-10. Af direktivets artikel 8, stk. 1, følger det, at fabrikanten, når denne bringer sine måleinstrumenter i omsætning og/eller lader dem tage i brug, skal sikre, at de er konstrueret og fremstillet i overensstemmelse med de væsentlige krav i bilag I og i de relevante instrumentspecifikke bilag. Bekendtgørelsens bilag 1 svarer til direktivets bilag I, ligesom de instrumentspecifikke bilag til bekendtgørelsen svarer til direktivets. Bekendtgørelsens § 5 og direktivets artikel 8, stk. 1, har hermed samme indhold også efter omskrivningen.

På den baggrund er de erhvervsdrivendes forpligtelser i direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.1.3. Flasker som målebeholdere

For flasker som målebeholdere gælder Rådets direktiv

75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker anvendt som målebeholdere. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Direktivet finder efter artikel 1 anvendelse på beholdere (flasker), fremstillet af glas eller af ethvert andet materiale med stivhedsegenskaber, der yder den samme måletekniske sikkerhed som glas, når disse beholdere opfylder betingelserne i artikel 1, nr. 1-3. Det fremgår af direktivets artikel 1, nr. 1-3, at beholdere er omfattet af artikel 1, når de tilpropet eller beregnet til tilpropning er bestemt til oplagring, transport eller levering af væsker, har et nominelt volumen på mindst 0,05 l og højst 5 l og har måletekniske egenskaber, der gør dem anvendelige som målebeholdere. Sådanne beholdere kaldes måleflasker.

Direktivet er ikke udarbejdet efter EU's nye metode (NLF), og det indeholder hverken definitioner på eller forpligtelser for de erhvervsdrivende.

Det følger af direktivets artikel 2, at måleflasker, der kan mærkes med det i bilag I, punkt 5, omhandlede EØF-mærke, opfylder forskrifterne i direktivet og underkastes måleteknisk kontrol efter de vilkår, der er anført i bilagene til direktivet. Det fremgår endvidere af direktivets artikel 3, at medlemsstaterne ikke af grunde, som vedrører flaskers volumen, bestemmelsen af dette eller de metoder, efter hvilket dette er kontrolleret, kan nægte, forbyde eller begrænse salget eller brugen af måleflasker som målebeholdere, som opfylder forskrifterne og består kontrollen efter direktivet. Der er to bilag til direktivet som omhandler henholdsvis måleflaskers volumen og retningslinjerne for statistisk kontrol af måleflasker med henblik på at efterkomme forskrifterne i direktivet og bilag I til direktivet.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 590 af 29. maj 2018 om flasker som målebeholdere. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i erhvervsfremmeloven. Hverken bekendtgørelsen eller erhvervsfremmeloven indeholder definitioner af en erhvervsdrivende, en fabrikant, en bemyndiget repræsentant, en importør eller en distributør.

Bekendtgørelsen indeholder dog forpligtelser for fabrikanten. Det fremgår således af bekendtgørelsens § 1, at bekendtgørelsen gælder for fabrikanter, som producerer måleflasker. Af bekendtgørelsens § 3 fremgår det, at en fabrikant af måleflasker skal forelægge Sikkerhedsstyrelsen et mærke (ID-mærke) til godkendelse, hvorefter denne kan identificeres, jf. bilag 1, pkt. 5.

Det følger endvidere af § 4 i bekendtgørelsen, at måleflasker kan mærkes med det i bilag 1, pkt. 5 nævnte EØF-mærke, hvis de med hensyn til måletekniske egenskaber, teknisk udførelse, materiale, funktion, nøjagtighed, anvendelsesområde og kontrolmetode, opfylder betingelserne i bekendtgørelsen. Måleflasker underkastes kontrol af Sikkerhedsstyrelsen i overensstemmelse med de i bilag 1 og 2 til bekendtgørelsen anførte vilkår. Endelig fremgår det af § 5 i

bekendtgørelsen, at måleflasker, som i et andet medlemsland er forsynet med det i bilag 1, pkt. 5 omhandlede EØF-mærke, uden yderligere godkendelse fra Sikkerhedsstyrelsen kan omsættes og anvendes her i landet. Bilag 1 og bilag 2 til bekendtgørelsen svarer til bilag I og bilag II til direktivet. De indholdsmæssige krav om mærkning og kontrol m.v. i bekendtgørelsen svarer således til kravene i direktivet. På den baggrund er direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.1.4. Emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger og nominelle mængder for færdigpakkeprodukter

For emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger og nominelle mængder for færdigpakkeprodukter gælder Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkeprodukter. Direktiverne er begge omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktiverne, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 1 i Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger finder direktivet anvendelse på færdigpakninger, i hvilke varer bringes i handelen med henblik på salg i konstante ens nominelle mængder. Det er en betingelse, at der er tale om konstante ens nominelle mængder lig med værdier, der i forvejen er valgt af påfyldningsvirksomheden, udtrykt i vægt- eller volumenenheder og på mindst 5 g eller 5 ml og højst 10 kg eller 10 l. Artikel 2, nr. 1, indeholder en nærmere definition af en færdigpakning som en enhed bestående af en vare og den individuelle emballage, i hvilken den er pakket. Det fremgår af artikel 2, nr. 2, at en vare er færdigpakket, når den uden køberens tilstedeværelse er pakket i en emballage af en hvilken som helst art på en sådan måde, at mængden af den i emballagen indeholdte vare har en forudbestemt størrelse, som ikke kan ændres, uden at pakningen åbnes eller undergår en synlig ændring.

Det følger af direktivets artikel 3, at færdigpakninger, der kan mærkes med det i bilag I, punkt 3.3, fastsatte EØF-tegn, overholder forskrifterne i direktivet og dets bilag. Det fremgår bl.a. af artikel 4, at alle de i artikel 3 omhandlede færdigpakninger skal være påført angivelse af den vægt eller det volumen, af varer, som de ifølge bilag I skal indeholde. Artikel 5 i direktivet indeholder bestemmelse om, at medlemsstaterne ikke af grunde, der vedrører de angivelser, som færdigpakningerne i henhold til direktivet skal være påført, bestemmelse af volumen eller vægt eller de metoder, efter hvilke de er målt eller kontrolleret, kan nægte, forbyde eller begrænse markedsføring af færdigpakninger, som opfylder forskrifterne og kontrolbestemmelserne i direktivet.

Det fremgår af artikel 1 i Europa-Parlamentets og Rå-

dets direktiv om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, at direktivet indeholder bestemmelser om nominelle mængder for varer i færdigpakninger. Det finder anvendelse på færdigpakkede varer og færdigpakninger som defineret i artikel 2 i Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger.

Efter artikel 2, stk. 1, i direktivet kan medlemsstaterne – medmindre andet følger af artikel 3 og 4 – ikke af de grunde, som vedrører færdigpakningers nominelle mængder, nægte, forbyde eller begrænse markedsføringen af færdigpakkede varer. Ifølge artikel 4, stk. 1, i direktivet, skal aerosoler angive beholderens nominelle kapacitet. Angivelsen må ikke kunne forveksles med den nominelle volumen af indholdet.

Fælles for direktiverne er, at de ikke er udarbejdet efter EU's nye metode (NLF), og de indeholder hverken definitioner på eller forpligtelser for de erhvervsdrivende. Begge direktiver er implementeret ved bekendtgørelse nr. 547 af 28. maj 2018 om e-mærkning af færdigpakkede varer. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter er endvidere implementeret ved bekendtgørelse nr. 998 af 8. oktober 2008 om nominelle mængder for færdigpakket vin og spiritus, samt mærkning af aerosolbeholdere. Begge bekendtgørelser er fastsat med hjemmel i erhvervsfremme-loven.

Bekendtgørelsen om e-mærkning af færdigpakkede varer indeholder i § 4, nr. 2, en definition på en importør som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i EU, og som bringer en færdigpakket vare med oprindelse i et tredjeland i omsætning på EU-markedet. I § 4, nr. 3, defineres en påfyldningsvirksomhed som den virksomhed, der er ansvarlig for påfyldningen af indholdet i færdigpakningen.

Bekendtgørelsen indeholder forpligtelser for importøren og påfyldningsvirksomheden. Det fremgår således af § 1, at bekendtgørelsen fastsætter betingelser for en påfyldningsvirksomheds eller importørs brug af e-mærkning af færdigpakkede varer, der erhvervsmæssigt sælges eller udbydes til salg i konstante ens nominelle mængder. Dette gælder, når de konstante ens nominelle mængder er lig med værdier, der i forvejen er valgt af påfyldningsvirksomheden, er udtrykt i vægt- eller volumenenheder og har et indhold på mellem 5 g og 10 kg eller mellem 5 ml og 10 l. Ifølge § 2 kan færdigpakninger, der påfyldes her i landet, mærkes med e-mærket, når de opfylder de i bilag 1, pkt. 1-3, indeholdte forskrifter og underkastes måleteknisk kontrol på de betingelser, der er fastsat i bilag 1 og bilag 2.

Derudover findes påfyldningsvirksomhedens og importørens forpligtelser i bekendtgørelsens kapitel 2. Det fremgår bl.a. af § 7, at en påfyldningsvirksomhed eller importør, som anvender e-mærkning på sine færdigpakninger, skal registreres. Det følger endvidere af § 8, at påfyldningsvirksomheden eller importøren skal etablere en egenkontrol, som sikrer, at mængden i en færdigpakning er korrekt. Endelig fremgår det af § 9, at ansvaret for, at færdigpakninger overholder

reglerne om e-mærkning af færdigpakkede varer, påhviler den virksomhed eller importør, som anvender e-mærkningen. Bilag 1 og bilag 2 til bekendtgørelsen svarer til bilag I og bilag II til Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger.

Bekendtgørelse om nominelle mængder for færdigpakket vin og spiritus, samt mærkning af aerosolbeholdere, indeholder i § 1, stk. 1, en definition på færdigpakning, som svarer til definitionen i Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger artikel 2, stk. 1 og 2. Bekendtgørelsen indeholder i § 2, stk. 1, en bestemmelse om, at vin og spiritus, som nævnt i bilagets pkt. 2, og som færdigpakkes inden for de intervaller, der er nævnt i bilagets punkt 1, kun må markedsføres, hvis det er færdigpakket i de nominelle mængder, der er angivet i bilagets punkt 1, jf. dog stk. 2.

Efter § 3, stk. 1, i bekendtgørelsen skal der på aerosolbeholdere (spraydåser) angives beholderens samlede nominelle kapacitet. Angivelsen må ikke kunne forveksles med den nominelle volumen af indholdet. Bilag 1 til bekendtgørelsen svarer til bilaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter.

De indholdsmæssige krav om mærkning og kontrol m.v. i bekendtgørelserne svarer til kravene i direktiverne. På den baggrund er direktiverne implementeret i dansk ret.

2.2.1.1.5. Måleenheder

For måleenheder gælder Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 1, litra a-d, i direktivet forstås ved forskriftsmæssige måleenheder, som skal benyttes ved størrelsesangivelser, de i kapitel I-IV i bilaget anførte enheder.

Det følger af artikel 2, litra a, at forpligtelserne i henhold til artikel 1 vedrører de måleinstrumenter, der anvendes, de målinger, der udføres, og de størrelsesangivelser, som udtrykkes i måleenheder, inden for det økonomiske samkvem, det offentlige sundhedsvæsen og i forbindelse med den offentlige sikkerhed samt med foranstaltninger af administrativ art. Ifølge artikel 2, litra b, berører direktivet ikke anvendelsen inden for søfart, luftfart eller jernbanetrafik, af andre enheder end dem, hvis anvendelse gøres påbudt ved direktivet, når disse andre enheder er fastsat ved internationale konventioner eller aftaler, som er bindende for Fællesskabet eller medlemsstaterne.

Direktivet er ikke udarbejdet efter EU's nye metode (NLF), og det indeholder hverken definitioner på eller forpligtelser for de erhvervsdrivende.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 618

af 13. maj 2020 om det internationale enhedssystem, SI, og andre lovlige enheder. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i erhvervsfremmeloven. Hverken bekendtgørelsen eller erhvervsfremmeloven indeholder definitioner af en erhvervsdrivende, en fabrikant, en bemyndiget repræsentant, en importør eller en distributør.

Efter bekendtgørelsens § 1 skal forskriftmæssige måleenheder anvendes ved anvendelsen af måleinstrumenter, udførelse af målinger og ved størrelsesangivelser, der udtrykkes i måleenheder, jf. dog §§ 2-4. Ifølge § 2 i bekendtgørelsen berører denne ikke anvendelsen inden for søfart, luftfart eller jernbanetrafik af andre enheder end dem, hvis anvendelse er påbudt ved bekendtgørelsen, når disse andre enheder er fastsat ved internationale konventioner eller aftaler, som er bindende for EU/EØS-medlemslandene. Det er efter § 3 tilladt at anvende supplerende størrelsesangivelser. Denne bestemmelse svarer til direktivets artikel 3, stk. 2.

Bekendtgørelsens bestemmelser svarer indholdsmæssigt til bestemmelserne i direktivet. På den baggrund er direktivet implementeret i dansk ret.

2.2.1.1.6. Fælles bestemmelser for måleinstrumenter og måletekniske kontrolmetoder

For måleinstrumenter og måletekniske kontrolmetoder gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 1, stk. 1, i direktivet finder dette anvendelse på instrumenter, på måleenheder, harmonisering af målemetoder og metoder for måleteknisk kontrol. Dertil kommer eventuelt de til anvendelsen heraf nødvendige midler og endelig – for så vidt angår varemængden i færdigpakning – finder direktivet anvendelse på fastsættelsen og fremgangsmåden ved målingen deraf samt den måletekniske kontrol dermed og mærkningen. I stk. 2 defineres instrumenter som måleinstrumenter, dele af sådanne måleinstrumenter, supplerende anordninger og måleanlæg. Det følger af stk. 3, at medlemsstaterne ikke under påberåbelse af direktivet eller af særdirektiverne kan modsætte sig, forbyde eller begrænse markedsføring og anvendelse af de i stk. 1 omhandlede instrumenter eller varer, hvis disse instrumenter eller varer er forsynet med EF-stempler og/eller EF-mærker i overensstemmelse med betingelserne i dette direktiv og i de særdirektiver, der vedrører de omhandlede instrumenter eller varer.

Direktivets kapitel II omhandler EF-typegodkendelse og kapitel III omhandler EF-førstegangsverifikation. Der er i henholdsvis bilag I og bilag II til direktivet fastsat nærmere regler om EF-typegodkendelse og EF-førstegangsverifikation.

Direktivet er ikke udarbejdet efter EU's nye metode

(NLF), og det indeholder ingen definitioner på de erhvervsdrivende. Dog henvises der i flere bestemmelser i direktivet til fabrikanten, og der henvises ligeledes i artikel 2, stk. 4, til fabrikantens etablerede repræsentant. Det fremgår således af artikel 2, stk. 4, at kun fabrikanten, eller dennes i Fællesskabet etablerede repræsentant, kan ansøge om EF-typegodkendelse. Ifølge artikel 4, sidste led, har ansøgeren i de tilfælde, der er nævnt i artikel 11 i direktivet eller i et særdirektiv, pligt til, og i øvrige tilfælde ret til, at anbringe eller lade anbringe det i attesten omhandlede EF-godkendelsesmærke på alle instrumenter, der er i overensstemmelse med den godkendte type. Det fremgår af artikel 11, at hvis der for en kategori af instrumenter, der opfylder forskrifterne i et særdirektiv, ikke er foreskrevet nogen EF-førstegangsverifikation, forsynes instrumenterne i denne kategori fra fabrikantens side og på dennes ansvar med det særlige mærke, der er beskrevet i bilag I, punkt 3.4.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 1139 af 15. december 2003 om EØF-typegodkendelse og -verifikation. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i erhvervsfremmeloven. Hverken bekendtgørelsen eller erhvervsfremmeloven indeholder definitioner af en erhvervsdrivende, en fabrikant, en bemyndiget repræsentant, en importør eller en distributør. Fabrikanten og dennes etablerede repræsentant nævnes dog i bekendtgørelsen.

Det fremgår af § 2 i bekendtgørelsen, at EØF-typegodkendelse, jf. kap. 2, for en instrumenttype ansøges hos og meddeles af Sikkerhedsstyrelsen i overensstemmelse med bestemmelser udfærdiget for den pågældende instrumenttype eller af den kompetente måletekniske tjeneste i en anden medlemsstat. Ansøgningen skal indeholde dokumentation for, at instrumentet overholder lovmæssige krav i form af typeprøvningsrapport og udkast til en typegodkendelsesattest fra et laboratorium, jf. § 7, stk. 3. Af § 7, stk. 2, 1. pkt., i bekendtgørelsen følger det, at kun fabrikanten eller dennes i Fællesskabet etablerede repræsentant kan ansøge om EØF-typegodkendelse. Det fremgår af § 13, at hvis der ikke kræves EØF-typegodkendelse for en instrumenttype, der opfylder forskrifterne i de for den pågældende instrumenttype udstedte bestemmelser, jf. § 5, kan sådanne instrumenter af fabrikanten forsynes med et særligt mærke i henhold til bilag 1, nr. 3.3. Herudover fremgår det af § 15, stk. 4, at forudsætningen for EØF-førstegangsverifikation er, at fabrikanten dokumenterer, at instrumenterne besidder de måletekniske egenskaber og opfylder de tekniske forskrifter om udførelse og funktion, der er nærmere fastlagt i bestemmelserne for den pågældende instrumenttype, jf. § 5. Det fremgår af § 5, at der i måletekniske direktiver, som udstedes i tilslutning til denne bekendtgørelse, fastsættes bestemmelser om måletekniske egenskaber, teknisk udførelse, materiale, funktion, nøjagtighed, anvendelsesområde og afprøvningsmetode for instrumenter, måleenheder, målemetoder og måling af færdigpakninger. Bekendtgørelsens bilag 1 og bilag 2 vedrører nærmere regler om EF-typegodkendelse og EF-førstegangsverifikation og svarer til bilag I og bilag II til direktivet.

På den baggrund er direktivet og de erhvervsdrivendes forpligtelser implementeret i dansk ret.

2.2.1.2. Krystalglasvarer

For krystalglas gælder Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Forordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 1 i direktivet finder dette anvendelse på produkter under position 70.13 i den fælles toldtarif. Position 70.13 i den fælles toldtarif vedrører bordservice, køkken-, toilet-, og kontorartikler, dekorationsgenstande til indendørs brug og lignende varer, af glas, undtagen varer henhørende under position 7010 eller 7018.

Det følger af artikel 2 i direktivet, at medlemsstaterne træffer alle egnede forholdsregler for at sikre, at sammensætningen, fabrikationsegenskaberne, etiketteringen af de i artikel 1 opførte produkter og enhver form for reklame for disse produkter svarer til definitionerne og reglerne i dette direktiv og dets bilag.

Direktivet er ikke udarbejdet efter EU's nye metode (NLF), og det indeholder hverken definitioner på eller forpligtelser for de erhvervsdrivende.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse 122 af 6. marts 1973 om krystalglasvarer. Bekendtgørelsen har hjemmel i markedsføringsloven. Bekendtgørelsens bestemmelser svarer indholdsmæssigt til bestemmelserne i direktivet. Det fremgår således af bekendtgørelsens § 1, at denne omfatter erhvervsmæssigt salg eller udbud til salg af de under pos. 70.13 i toldtariffen til toldloven tilhørende varer af glas: bordservice, husholdnings-, toilet- og kontorartikler, dekorationsgenstande og lignende. Det fremgår endvidere af § 3 i bekendtgørelsen, at når en af de i bilag 1 anførte betegnelser eller en betegnelse, der kan forveksles hermed, anvendes som tillægsord eller ordstamme i et varemærke, i en virksomheds firmabetegnelse eller i anden påskrift på en vare af glas eller dennes emballage, skal følgende fremtræde med meget tydelige bogstaver umiddelbart før varemærket, firmabetegnelsen eller påskriften i øvrigt: varens betegnelse, hvis varen har de i bilag 1 angivne kendetegn og nøje oplysninger om varens materiale, hvis varen ikke har de i bilag 1 angivne kendetegn. Dette svarer indholdsmæssigt til direktivets artikel 4, stk. 2, hvoraf det fremgår, at når en af de i bilag I anførte betegnelser eller en betegnelse, der kan forveksles hermed, anvendes som tillægsord eller ordstamme i et varemærke, i en virksomheds firmabetegnelse eller i anden påskrift på en vare af glas eller dennes emballage, skal følgende fremtræde med meget tydelige bogstaver umiddelbart før varemærket, firmabetegnelsen eller påskriften i øvrigt: varens betegnelse, hvis varen har de i bilag I angivne kendetegn og nøje oplysninger om varens materiale, hvis varen ikke har de i bilag I angivne kendetegn.

Bekendtgørelsens bilag 1 og bilag 2 svarer også til direktivets bilag I og bilag II.

Direktivet er på den baggrund implementeret i dansk ret.

2.2.1.3. Mærkning af fodtøj og tekstiler

2.2.1.3.1. Mærkning af fodtøj

For mærkning af materiale anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet gælder Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EØF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialet anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet. Direktivet er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Forordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af direktivet, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 1, stk. 1, finder direktivet anvendelse på mærkning af materiale anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet. Artikel 1, stk. 1, indeholder endvidere en definition på fodtøj som alle produkter med sål beregnet til at beskytte eller dække foden, herunder de dele, der markedsføres separat, og som er nævnt i bilag I. Det følger endvidere af artikel 1, stk. 1, at der findes en ikke-udtømmende liste over produkter, der er omfattet af direktivet, i bilag II. Direktivet omfatter ikke brugt fodtøj, beskyttelsesfodtøj, som er omfattet af direktiv 89/686/EØF, fodtøj, som er omfattet af Rådets direktiv 76/769/EØF og fodtøj, der har karakter af legetøj. Det fremgår bl.a. af artikel 1, stk. 2, at mærkningen skal indeholde oplysninger om sammensætningen af det pågældende fodtøj i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 4. Det følger af artikel 4, stk. 1, at mærkningen skal give oplysning om materiale, som i henhold til bilag I udgør mindst 80 % af overfladearealet af fodtøjets overdel og foring og bindsål og mindst 80 % af rumfanget af ydersålen. Hvis ingen af materialerne udgør mindst 80 %, skal der gives oplysninger om de to vigtigste materialer, der indgår i sammensætningen.

Direktivet er ikke udarbejdet efter EU's nye metode (NLF), og det indeholder ikke definitioner af de erhvervsdrivende. Både fabrikanten, dennes repræsentant, den person, som er ansvarlig for den første markedsføring i Fællesskabet, og detailhandleren omtales dog i direktivet og pålægges forpligtelser efter direktivet.

Det følger således af artikel 4, stk. 2, 1. og 2. pkt., at oplysninger gives på fodtøjet. Fabrikanten eller dennes repræsentant, der er etableret i Fællesskabet, kan vælge mellem enten piktogrammer eller tekstangivelser, som defineret og vist i bilag I, på mindst det eller de sprog, som forbrugermedlemsstaten kan fastlægge i overensstemmelse med traktaten. Af artikel 4, stk. 5, fremgår det, at fabrikanten eller dennes repræsentant, der er etableret i Fællesskabet, er ansvarlig for levering af mærkningen og for nøjagtigheden af de herpå anførte oplysninger. Hvis hverken fabrikanten eller dennes repræsentant er etableret i Fællesskabet, påhviler denne forpligtelse den person, som er ansvarlig for den første markedsføring i Fællesskabet. Detailhandleren skal påse, at det fodtøj, han sælger, er mærket i overensstemmelse med dette direktiv.

Direktivet er implementeret ved bekendtgørelse nr. 759

af 15. september 1995 om mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i markedsføringsloven.

Det følger af § 1 i bekendtgørelsen, at fodtøj kun må sælges eller udbydes til salg, hvis det er mærket i overensstemmelse med forskrifterne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EØF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet. Direktivet er optrykt som bilag A til bekendtgørelsen, og det er hensigten med bekendtgørelsen, at direktivet er direkte anvendeligt. Direktivet er således implementeret i dansk ret.

2.2.1.3.2. Mærkning af tekstiler

For tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning gælder Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1007/2011 af 27. september 2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning. Forordningen er omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Markedsovervågningsforordningen finder derfor anvendelse på produkterne omfattet af forordningen, jf. markedsovervågningsforordningens artikel 2, stk. 1.

Efter artikel 1 i forordningen fastsættes der regler for anvendelsen af tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning, regler for etikettering eller mærkning af ikke-tekstildele af animalsk oprindelse og regler for bestemmelse af tekstilprodukters fibersammensætning ved hjælp af kvantitativ analyse af binære og ternære tekstilfiberblandinger med henblik på at forbedre det indre markeds funktion og give nøjagtige oplysninger til forbrugerne. Ifølge artikel 2, stk. 1, finder forordningen anvendelse på tekstilprodukter, når de gøres tilgængelige på EU-markedet, og på de i stk. 2 omhandlede produkter. I artikel 2, stk. 2, findes der en opregning af de produkter, der i forordningen behandles på samme måde som tekstilprodukter. Der findes i artikel 3, stk. 1, litra a, en definition på tekstilprodukter som alle produkter, der i rå, halvbearbejdet, bearbejdet, halvforarbejdet, forarbejdet, halvkonfektioneret eller konfektioneret tilstand udelukkende indeholder tekstilfibre, uafhængigt af de til deres blanding eller samling anvendte processer.

Forordningen er udarbejdet efter EU's nye metode (NLF). Forordningen indeholder ikke selv definitioner af de erhvervsdrivende, men det fremgår af forordningens artikel 3, stk. 2, at de definitioner på fabrikant, importør, distributør og erhvervsdrivende, der er fastsat i artikel 2 i forordning nr. 765/2008, også finder anvendelse i forordningen. En fabrikant er i forordning nr. 765/2008 defineret som enhver fysisk eller juridisk person, som fremstiller et produkt eller får et produkt konstrueret eller fremstillet og markedsfører dette produkt under sit navn eller varemærke. En importør

er defineret som enhver fysisk eller juridisk person, der er etableret i Fællesskabet, og som bringer et produkt fra et tredjeland i omsætning på Fællesskabets marked. En distributør er defineret som enhver fysisk eller juridisk person i forsyningskæden, bortset fra fabrikanten eller importøren, som gør et produkt tilgængeligt på markedet. Endelig er en erhvervsdrivende defineret som fabrikanten, den bemyndigede repræsentant, importøren og distributøren. Der er ikke i forordningens artikel 3, stk. 2, henvist til definitionen på en bemyndiget repræsentant i forordning nr. 765/2008, og forordningen indeholder heller ikke selv en definition på en bemyndiget repræsentant. Dog omtaler forordningen enhver person, der handler på fabrikantens vegne. Det fremgår således af artikel 6 i forordningen, at enhver fabrikant eller enhver person, der handler på en fabrikants vegne, kan ansøge Kommissionen om tilføjelse af en ny tekstilfiberbetegnelse til listen i bilag I.

Artikel 15 i forordningen fastsætter forpligtelser for såvel fabrikanten, importøren og distributøren. Det fremgår således af artikel 15, stk. 1, at når et tekstilprodukt bringes i omsætning, sikrer fabrikanten tilvejebringelsen af etiketten eller mærkningen og de heri anførte oplysninger. Hvis fabrikanten ikke er etableret i EU, sikrer importøren tilvejebringelsen af etiketten eller mærkningen og de heri anførte oplysninger. Af artikel 15, stk. 2, fremgår det, at en distributør skal betragtes som en fabrikant i henhold til forordningen, når han bringer et produkt i omsætning under sit eget navn eller varemærke, fastgør etiketten eller ændrer indholdet af etiketten. Det fremgår endvidere af artikel 15, stk. 3, at når et tekstilprodukt gøres tilgængeligt på markedet, sikrer distributøren, at tekstilprodukterne er forsynet med den ved denne forordning fastsatte etikettering eller mærkning. Endelig fremgår det af artikel 15, stk. 4, at de i stk. 1, 2 og 3 omhandlede erhvervsdrivende sikrer, at oplysninger, der gives, når tekstilprodukter gøres tilgængelige på markedet, ikke kan give anledning til forveksling med de ved denne forordning fastsatte tekstilfiberbetegnelser og angivelser af fibersammensætninger.

Da der er tale om en forordning gælder denne umiddelbart, og forpligtelserne for de erhvervsdrivende gælder således i dansk ret. Der er imidlertid ikke fastsat supplerende bestemmelser i dansk ret om påbud, forbud eller straf.

2.2.1.4. Akkreditering

For akkreditering gælder Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765/2008 om kravene til akkreditering. Forordningen er ikke omfattet af EU-harmoniseringslovgivningen, der er anført i bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Reglerne om akkreditering relaterer sig til mange af de områder, der er omfattet af markedsovervågningsforordningens anvendelsesområde, og som reguleres i produktloven.

Det fremgår af forordningens artikel 1, stk. 1, at forordningen fastlægger regler for tilrettelæggelse og udøvelse af akkreditering af overensstemmelsesvurderingsorganer, der foretager overensstemmelsesvurdering. Det nærmere anvendelsesområde for akkreditering findes i forordningens kapi-

tel II, artikel 3, hvoraf det fremgår, at kapitel II i forordningen finder anvendelse på akkreditering, uanset om det foregår på et obligatorisk eller frivilligt grundlag, vedrørende overensstemmelsesvurdering, uanset om denne vurdering er obligatorisk eller ej, og uanset hvilken retlig status det pågældende organ, der forestår akkrediteringen, har.

I forordningens artikel 2, nr. 10, defineres akkreditering som en attestering foretaget af et nationalt akkrediteringsorgan af, at et overensstemmelsesvurderingsorgan opfylder de krav, der er fastsat i de harmoniserede standarder, og i givet fald alle andre supplerende krav, herunder dem, der er fastsat i de relevante sektorordninger om at udføre de specifikke overensstemmelsesvurderingsopgaver. Efter artikel 2, nr. 11, defineres et nationalt akkrediteringsorgan, som det eneste organ i en medlemsstat med statslig bemyndigelse til at foretage akkreditering.

Det fremgår af forordningens artikel 4, stk. 1, at hver enkelt medlemsstat udpeger ét enkelt nationalt akkrediteringsorgan. Der følger endvidere en række generelle principper for akkrediteringsorganer af artikel 4. Det fremgår således bl.a. af artikel 4, stk. 5, at såfremt akkrediteringen ikke varetages direkte af de offentlige myndigheder selv, giver en medlemsstat sit nationale akkrediteringsorgan til opgave at udøve akkrediteringsvirksomhed som en offentlig myndighed og giver det formel anerkendelse. Ifølge artikel 4, stk. 7, udøver det nationale akkrediteringsorgan sin virksomhed uden fortjeneste for øje.

De nærmere regler for akkrediteringsvirksomhed er reguleret i forordningens artikel 5. Det fremgår af artikel 5, stk. 1, at nationale akkrediteringsorganer på anmodning af et overensstemmelsesvurderingsorgan skal evaluere, om dette organ er kompetent til at udføre bestemte overensstemmelsesvurderingsopgaver. Hvis det findes kompetent, udsteder det nationale akkrediteringsorgan et akkrediteringscertifikat. Det følger af artikel 5, stk. 3, at de nationale akkrediteringsorganer fører tilsyn med alle overensstemmelsesvurderingsorganer, som de har udstedt akkrediteringscertifikat til.

Da der er tale om en forordning gælder denne umiddelbart i dansk ret. Der er dog i bekendtgørelse nr. 913 af 25. september 2009 om akkreditering af virksomheder og bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan fastsat regler, der gennemfører forordningen i dansk ret. Begge bekendtgørelser er fastsat med hjemmel i erhvervsfremmelovens § 16. Erhvervsministeren er efter erhvervsfremmelovens § 16, stk. 1, bemyndiget til at fastsætte de regler vedrørende akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan og dets opgavevaretagelse, jf. stk. 2, og indgår de nødvendige aftaler herom. Ifølge § 16, stk. 2, fastsætter erhvervsministeren de regler, som er nødvendige for anvendelsen her i landet af den i stk. 1 nævnte forordning, herunder om det nationale akkrediteringsorgans akkreditering af virksomheder til f.eks. prøvning,

kalibrering, medicinske undersøgelser, certificering, inspektion, attestering, CO₂-verifikation og miljøverifikation, og regler om sanktioner ved manglende overholdelse af en meddelt akkreditering.

DANAK – Den Danske Akkrediteringsfond er efter § 1 i bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan udpeget som Danmarks nationale akkrediteringsorgan. Der er i bekendtgørelsen fastsat nærmere regler omkring tavshedspligt i forbindelse med behandlingen af akkrediteringssager, DANAK-loget og behandling af ansøgninger om akkreditering.

Anvendelsesområdet for bekendtgørelse nr. 913 af 25. september 2009 om akkreditering af virksomheder fremgår af bekendtgørelsens § 1, stk. 1. Det følger heraf, at bekendtgørelsen finder anvendelse på virksomheder, der søger om akkreditering, eller som er akkrediteret af DANAK.

I bekendtgørelsens § 2, nr. 1 og 2, findes der følgende definition af akkreditering: en attestering foretaget af et nationalt akkrediteringsorgan af, at et overensstemmelsesvurderingsorgan opfylder de krav, der er fastsat i de harmoniserede standarder, og i givet fald alle andre supplerende krav, herunder dem, der er fastsat i de relevante sektorordninger om at udføre de specifikke overensstemmelsesvurderingsopgaver, eller en attestering foretaget af et nationalt akkrediteringsorgan af, at et overensstemmelsesvurderingsorgan opfylder de krav, der er fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 761/2001 om organisationers frivillige deltagelse i en fællesskabsordning for miljøledelse og miljørevision (EMAS).

Der er i bekendtgørelsen bl.a. fastsat regler for akkrediteringskrav, tilsyn med akkrediterede virksomheder og regler om suspending og ophør.

På den baggrund er der truffet de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger i dansk ret for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kravene til akkreditering.

2.2.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som det fremgår af gennemgangen af EU-retsakterne i lovforslagets pkt. 2.2.1.1-2.2.1.4. er der forskel på de erhvervsdrivendes forpligtelser på hvert enkelt af lovforslagets omfattede områder. Forpligtelserne afhænger således af, om et produkt er omfattet af EU-regulering, herunder om EU-reguleringen er udarbejdet på baggrund af EU's nye metode (NLF), og hvordan reguleringen efterfølgende er implementeret i dansk ret. Se nærmere om EU's nye metode i pkt. 2.2.1.

Det fremgår af betragtning 4 i markedsovervågningsforordningens præambel, at forordningen i overensstemmelse med lex specialis-princippet kun bør finde anvendelse, hvis der ikke allerede findes specifikke bestemmelser med samme formål, karakter eller virkning i EU-harmoniseringslovgivningen. I forlængelse af den anlagte betragtning er det ligeledes et afgørende hensyn i lovforslaget, at der som

udgangspunkt ikke ændres på de erhvervsdrivendes forpligtelser, som følger af gældende ret.

Dette understøttes endvidere af betragtning 12 i markeds- overvågningsforordningens præambel, hvoraf det bl.a. fremgår, at forordningen ikke bør berøre de forpligtelser, der følger af hver enkelt erhvervsdrivendes rolle i forsynings- og distributionsprocessen. På den baggrund bør det således være de produktspecifikke forpligtelser i de underliggende bekendtgørelser, som hovedsageligt vil bestå af implementerede direktiver, eller produktforordninger, der gælder. På den måde tager forpligtelserne udgangspunkt i det enkelte produkt i den forstand, at der kan tages højde for forhold, som tilsiger særlige forpligtelser.

Det er et væsentligt element i den gældende produktlovs formål om ensartede regler på tværs af Sikkerhedsstyrelsens produktområder, at loven kan rumme andre produktområder end dem, der fremgår af anvendelsesområdet i den gældende § 2. Dette lovforslag er således med til at sikre ensartede regler for flere produktområder ved at omfatte dem af produktloven.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at det alene er den generelle bestemmelse i produktlovens § 5 om de erhvervsdrivendes forpligtelser, der kan rumme produktområdene forskelligheder. Bestemmelsen indebærer bl.a., at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i om sætning eller gøres tilgængelig på markedet, skal opfylde de for produktet relevante regler. Der er imidlertid behov for at tilpasse bestemmelsen, så den passer til metrologiområdet, der med lovforslaget foreslås omfattet af anvendelsesområdet, da private aktører også kan være omfattet af forpligtelserne, der gælder for instrumentejere. Med lovforslaget foreslås derfor at tilføje den private instrumentejers som pligtssubjekt efter § 5, så instrumentejere, der anvender instrumentet til at afregne eksempelvis forbrug i forbindelse med udlejning af boliger, omfattes på lige fod med de øvrige erhvervsdrivende – i dette tilfælde en juridisk person, som udlejer boliger.

I forlængelse heraf foreslås, ud over en mindre tilpasning af den gældende bemyndigelse i lovens § 8, at erhvervsministeren får to yderligere bemyndigelser med henblik på at kunne fastsætte regler om henholdsvis metrologi og akkreditering. Det vurderes hensigtsmæssigt at fastsætte særskilte bemyndigelser for de dele af metrologiområdet, som ikke passer under den gældende § 8, da der ikke er behov for lignende regler på de øvrige områder under produktlovens anvendelsesområde. Endvidere er det vigtigt at kunne fastsætte regler bl.a. til at implementere direktiver om måleenheder m.v., som ikke er et decideret produkt, der kan passes ind under § 8. Herudover foreslås en bemyndigelse til at fastsætte regler, som supplerer forordning nr. 765/2008, for at kunne leve op til Danmarks forpligtelser i denne henseende.

Lovforslaget lægger op til, at de nye områder omfattes af produktlovens § 2 og dermed ensortes med produktloven og underlægges lovens bestemmelser. Den foreslåede ændring medfører, at områderne også underlægges lovens § 37, der udgør lovens straffebestemmelse og strafferamme. Der kan som udgangspunkt gives bøder på 50.000 kr. og under skær-

pende omstændigheder op til 2 års fængsel. Bødeniveauet kommer således til at afspejle, at der for metrologiområdet er tale om en helt fundamental grundsten i samhandlen og køber og sælgers tillid til hinanden og systemet. Hvis køber ikke kan stole på, at et kilo mel er et kilo eller en meter silke er en meter, så bryder handlen sammen.

For så vidt angår fængselsstraf under skærpene omstændigheder, vurderer Erhvervsministeriet, at dette vil kunne blive relevant i sager, hvor en erhvervsdrivende systematisk overtræder reglerne med økonomisk vinding for øje. Et eksempel fra gældende ret kan være, at en fabrikant systematisk påsætter CE-mærker på børnehøjstole, som ifølge reglerne ikke må CE-mærkes, med henblik på at opnå økonomisk vinding. Et eksempel på lovforslagets område kan være et forsyningsselskab, som justerer alle deres forbrugsmålere med henblik på at modtage højere betalinger for strøm og vand, end det forbrugeren reelt har forbrugt. Disse tilfælde sidestilles i medfør af dette lovforslag, og kan således føre til fængselsstraf, hvis der er tale om groft uagtsomme eller forsætlige handlinger fra en eller flere ledende personer. For nærmere om straf og strafferamme henvises til lovforslagets § 1, nr. 18-20, og bemærkningerne hertil.

Lovforslaget er i tråd med regeringens ambition om at reducere risikoen for, at ulovlige produkter sælges i Danmark. Forbrugere og andre brugere skal kunne have tillid til, at et købt produkt lever op til gældende regler og kan levere den ydelse, som produktet er købt til. Med andre ord skal forbrugeren kunne handle sikkert uden risiko for at blive snydt. Et eksempel er, når en kioskejer køber en vægt til at veje kundernes bland-selv slik. Kioskejeren skal i den forbindelse kunne stole på, at den købte vægt foretager en korrekt vejning, så kioskejeren ikke taber penge på, at vægten vejer for lidt. Omvendt skal kunden kunne have tillid til, at vægten vejer den reelle mængde bland-selv slik, så der ikke betales for mere slik, end kunden modtager.

Ulovlige produkter kan, ud over at føre forbrugeren bag lyset, i yderste konsekvens være farlige at anvende. Dette gør sig f.eks. gældende i tilfælde hvor en persons medicin-dosering afgøres af personens vægt. Måler vægten forkert vil personen således blive fejlmedicineret, hvilket kan have fatale følger.

For så vidt angår risikobegrebet, adskiller de tilføjede områder sig fra produktlovens øvrige anvendelsesområder, idet der ikke er tale om den type sikkerhed, som almindeligvis forbindes med produktsikkerhed i den brede befolkning, dvs. at brugeren risikerer at komme til skade ved brug af produktet. De nye områder udgør en risiko i den forstand, at et produkt, som ikke lever op til reglerne, forårsager negative konsekvenser for brugeren. Eksempelvis en vandmåler, der har til formål at afregne en boligs vandforbrug, men ikke måler den korrekte gennemstrømning i måleren. Et andet eksempel kan være en sko, der markedsføres som en lædersko, men er lavet af kunstmateriale. I begge tilfælde føres forbrugeren bag lyset og modtager ikke den ydelse, der er betalt for.

De erhvervsdrivende, som følger reglerne, bliver tillige udsat for ulige konkurrence fra de virksomheder, der bevidst

omgår reglerne. Det skal ikke kunne betale sig at anvende eller bringe ulovlige produkter i omsætning. På den baggrund vil Erhvervsministeriet sætte hårdere ind over for de erhvervsdrivende, der omgår reglerne med henblik på at snyde forbrugerne.

Med den foreslåede ordning vil Erhvervsministeriet sætte ind over for, at ulovlige produkter sælges i Danmark. I den forbindelse kan kontrolmyndigheden bedre udføre effektive tilsyn, når myndigheden anvender mere ensartede og vidtgående kontrolbeføjelser, som det er tilfældet, når flere produktområder omfattes af produktloven. Ligeledes kan sammenskrivning af flere forskellige regelsæt styrke kontrolmyndighedens overblik og mulighed for at anvende en data- og risikobaseret tilgang til kontrollen. Samtidigt er det et tungtvejende hensyn, at der ikke unødigt fastsættes forpligtelser for de erhvervsdrivende i relation til produkt-overensstemmelse, som ikke allerede gælder i dag.

2.3. Udvidede kontrolbeføjelser ved tilsyn med visse produkter efter lov om sikkerhed til søs

2.3.1. Gældende ret

Lov om sikkerhed til søs, jf. lovbekendtgørelse nr. 1629 af 17. december 2018, fastsætter de overordnede rammer for arbejdsmiljø og sikkerheds- og sundhedsforhold til søs. Loven omfatter derfor såvel skibes bygning og udstyr som det menneskelige element både om bord på skibe og i de tilknyttede landbaserede funktioner.

Loven kan også omfatte regulering af produkter, som anvendes om bord i skibe. Det følger således af § 4, stk. 1, i lov om sikkerhed til søs, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om levering, markedsføring og fremstilling af fritidsfartøjer, skibsstyr, personlige værnemidler og andre produkter, som anvendes om bord i skibe. Loven indeholder desuden en række kontrolbeføjelser i relation hertil. Søfartsstyrelsen kan f.eks. efter lovens § 4, stk. 4, påbyde, at den, der markedsfører et fartøj eller et produkt, som nævnt i lovens § 4, stk. 1, og som anvendt i overensstemmelse med sin bestemmelse kan frembyde fare for sikkerhed, sundhed eller miljø, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til afværgelse heraf. Det kan herunder påbydes, at levering eller markedsføring af de pågældende fartøjer eller produkter skal standses, og at de pågældende fartøjer eller produkter skal tilbagekaldes fra markedet. Loven indeholder også andre regler om kontrol f.eks. om kontrolbesøg uden retskendelse, hvis det skønnes nødvendigt og om bistand og udlevering af oplysninger fra skibets reder, fører og maskinchef som enhver, der handler på disses vegne m.v.

Søfartsstyrelsen har med hjemmel i lov om sikkerhed til søs, herunder § 4, stk. 1, bl.a. fastsat regler om fritidsfartøjer, jf. bekendtgørelse nr. 1689 af 15. december 2015 om fritidsfartøjer og personlige fartøjer, og om skibsstyr, jf. bekendtgørelse nr. 422 af 17. maj 2016 om udstyr i skibe. Bekendtgørelserne gennemfører henholdsvis dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/53/EU af 20. november 2013 om fritidsfartøjer og personlige fartøjer og om ophævelse af direktiv 94/25/EF (herefter fritidsfar-

tøjsdirektivet) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/90/EU af 23. juli 2014 om skibsstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 96/98/EF (herefter skibsstyrsdirektivet).

Folketinget vedtog med lov om produkter og markeds- overvågning (herefter produktloven) ensartede og mere tids- svarende kontrolbeføjelser for myndigheder, som skal sikre, at en række produkter, primært på Sikkerhedsstyrelsens om- råde, lever op til sikkerhedskrav m.v. Loven har samtidigt til formål at sikre, at kontrolmyndighederne har de minimums- beføjelser, som er nødvendige efter markeds- overvågningsforordningen ved tilsyn med produkter, som er omfattet af loven. Produktloven er dog mere vidtgående end markeds- overvågningsforordningen.

For en nærmere beskrivelse af markeds- overvågningsforordningen henvises til pkt. 1.1. ovenfor.

Både fritidsfartøjsdirektivet og skibsstyrsdirektivet er anført i bilag I til markeds- overvågningsforordningen og er dermed omfattet af forordningen.

Fritidsfartøjer, personlige fartøjer og skibsstyr er samtidig delvist omfattet af produktloven. Produktloven op- lister i § 2 de produkter, som er omfattet af loven gennem henvisninger til direktiver og forordninger. Her er fritidsfar- tøjs- og skibsstyrsdirektiverne ikke nævnt.

I § 2 henvises imidlertid bl.a. til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed (herefter produktsikker- hedsdirektivet). Produktsikkerhedsdirektivet retter sig mod ethvert produkt, der er bestemt for forbrugerne, eller som under forudsigelige betingelser kan forventes anvendt af for- brugere, selv om det ikke er bestemt for dem, og som mod betaling eller gratis leveres eller stilles til rådighed som led i en handelsvirksomhed, hvad enten det er nyt, brugt eller istandsat.

Produktloven fungerer dermed som en opsamlingslov for alle forbrugerrettede produkter, som omfattes af produktsik- kerhedsdirektivet, i det omfang de ikke er reguleret i anden lovgivning.

Det betyder, at fritidsfartøjer og personlige fartøjer er om- fattet af produktloven ved at være produkter, der er bestemt for forbrugerne, eller som under forudsigelige betingelser kan forventes anvendt af forbrugere, selv om det ikke er bestemt for dem, og i det omfang, der ikke er fastsat regler i lov om sikkerhed til søs. Det samme er tilfældet for visse typer af skibsstyr, når de er forbrugerrettede. Skibsstyr omfatter stort set alt udstyr til skibe, der både kan være for- brugerrettede og erhvervsrettede, såsom navigationsudstyr, redningsudstyr, brandslukningsudstyr og miljøudstyr samt udstyr, der omhandler kontrol med olieudledning.

Kontrolmyndigheder, der fører tilsyn efter lov om sikker- hed til søs, har derfor efter gældende ret kontrolbeføjelser efter produktloven for så vidt angår produkter reguleret efter lov om sikkerhed til søs, i det omfang de er omfattet af pro- duktsikkerhedsdirektivet, og beføjelserne ikke er reguleret i lov om sikkerhed til søs. Det fremgår også af bemærknin- gerne til § 9, stk. 2, i produktloven, som vedrører, hvem der

er relevant kontrolmyndighed i tilfælde af særlovning. Det fremgår således af de specielle bemærkninger til § 9, stk. 2, (som var § 14, stk. 2, i forslag til lov om produkter og markedsovervågning), jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 63, bl.a. at:

”... En anden situation, hvor kontrolmyndigheden efter en særlov kan anvende lovforslagets bestemmelser, er, hvor særlovgivningen ikke indeholder tilstrækkelige kontrol- og indgrebsbeføjelser. Det kan være, hvis særlovgivningen fastsætter krav til sikkerheden ved et produkt, men reglerne ikke indeholder beføjelser til f.eks. at udtage produkter til kontrol eller hjemler til at sanktionere overtrædelser. I sådanne tilfælde kan den pågældende kontrolmyndighed udstede påbud om tilbagetrækning og afhjælpning i en konkret sag i medfør af lovforslagets bestemmelser, selvom myndigheden ikke har beføjelser til det i den relevante særlovgivning.”

Som eksempel på en situation, som omfattes af produktlovens § 9, stk. 2, kan nævnes, at produktloven indeholder regler om muligheden for blokering af en onlinegrænseflade. En sådan mulighed fremgår ikke af lov om sikkerhed til søs, men muligheden vil kunne anvendes i det omfang det pågældende produkt er omfattet af produktsikkerhedsdirektivet. Det vil f.eks. sige, at produktloven kan anvendes for fritidsfartøjer, men ikke for skibsstyr, i det omfang skibsstyret ikke er forbrugerrettet.

Lov om sikkerhed til søs kan sættes i kraft for Grønland ved kongelig anordning. De gældende bestemmelser om bemyndigelse af erhvervsministeren til at fastsætte regler om levering, markedsføring og fremstilling af fritidsfartøjer, skibsstyr, personlige værnemidler og andre produkter, som anvendes om bord i skibe, jf. § 4, stk. 1, er allerede sat i kraft for Grønland ved kongelig anordning, jf. anordningsbekendtgørelse nr. 1674 af 16. december 2015. Både bekendtgørelsen om fritidsfartøjer og personlige fartøjer og bekendtgørelsen om udstyr i skibe finder tillige anvendelse for Grønland. Markedsovervågningsforordningen og produktloven gælder dog ikke for Grønland, hvorfor de øgede kontrolbeføjelser ikke finder anvendelse for Grønland, heller ikke når der er tale om forbrugerrettede produkter.

Det bemærkes i øvrigt om det tilsyn, der føres i dag, at erhvervsministeren har delegeret markedsovervågningen af fritidsfartøjer og personlige fartøjer efter søfartslovgivningen til Sikkerhedsstyrelsen ved bekendtgørelse nr. 1290 af 20. november 2018. Sikkerhedsstyrelsen varetager således markedsovervågningen af de produkter, der er omfattet af bekendtgørelsen om fritidsfartøjer og personlige fartøjer. For en nærmere beskrivelse af, hvordan Sikkerhedsstyrelsen tilrettelægger kontrollen henvises til bemærkningerne til lov om produkter og markedsovervågning, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 36. Delegationen omfatter ikke tilsynet med fritidsfartøjer og personlige fartøjer i Grønland.

På baggrund af samarbejdsaftalen mellem Sikkerhedsstyrelsen og Søfartsstyrelsen af 24. april 2019 om markedsovervågning af fritidsfartøjer varetager Sikkerhedsstyrelsen rollen som den bemyndigende myndighed for over-

ensstemmelsesvurderingsorganer og deltager i den europæiske arbejdsgruppe ”Administrative Cooperation Groups (AdCos)”, der koordinerer markedsovervågning og sikrer vidensdeling på området. Søfartsstyrelsen håndterer fortsat EU-reglerne for fritidsfartøjer og personlige fartøjer, herunder forhandling af fritidsfartøjsdirektivet, fastsættelse af sikkerhedsstandarder for fritidsfartøjer og personlige fartøjer, sagsbehandling af spørgsmål, der vedrører den sejlads- og søsikkerhedsmæssige del af direktivet og deltager i den rådgivende komite for fritidsfartøjer. Søfartsstyrelsen fører desuden fortsat tilsyn med CE-mærkede fritidsfartøjer og personlige fartøjer i Grønland.

Miljøstyrelsen bistår endvidere Sikkerhedsstyrelsen ved tilsyn af udstødningsemissioner og støjmissioner i henhold til Miljø- og Fødevarerministeriets bekendtgørelse nr. 1690 af 2. december 2015 om regulering af støj- og luftemissioner fra fritidsfartøjer. Dette koordineres særskilt mellem Sikkerhedsstyrelsen og Miljøstyrelsen.

Da markedsovervågning i henhold til skibsstyrsdirektivet indgår som en integreret del af Søfartsstyrelsens syn på skibene, er området ikke overdraget til Sikkerhedsstyrelsen. Søfartsstyrelsen udfører proaktiv markedsovervågning i forbindelse med de inspektioner, der udføres ved tilsyn af skibe, og reaktiv markedsovervågning på baggrund af klager, indberetninger samt ulykker.

2.3.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Markedsovervågningsforordningens krav til kontrolmyndighedernes minimumsbeføjelser medfører, at det skal sikres, at lov om sikkerhed til søs indeholder de foreskrevne og nødvendige kontrolbeføjelser i forbindelse med kontrol af skibsstyr, fritidsfartøjer og personlige fartøjer, idet produkterne er omfattet af EU-harmoniseringslovgivning angivet i forordningens bilag 1.

For fritidsfartøjer og personlige fartøjer vurderes, at kontrolbeføjelserne i produktloven vil kunne anvendes, i det omfang beføjelserne ikke fremgår af lov om sikkerhed til søs. Det skyldes, at fritidsfartøjer og personlige fartøjer er forbrugerrettede produkter, som er omfattet af produktsikkerhedsdirektivet og dermed af produktloven, jf. lovens § 2, stk. 1, nr. 1. Det samme er tilfældet for skibsstyr, i det omfang det er forbrugerrettet. Kontrolbeføjelserne i produktloven kan anvendes ved kontrol af produkter omfattet af produktloven, når de ikke fremgår af anden lovgivning. Der henvises til pkt. 2.3.1 ovenfor.

Det medfører, at det ved kontrol af skibsstyr, der er erhvervsrettet, skal sikres, at alle de krævede kontrolbeføjelser efter markedsovervågningsforordningen er tilstede. Visse af beføjelserne er allerede tilstede i mere eller mindre omfang i lov om sikkerhed til søs, herunder beføjelserne til at træffe de nødvendige foranstaltninger til afværgelse af fare for sikkerhed og sundhed, og til at påbyde, at levering eller markedsføring af de pågældende fartøjer eller produkter skal standses og tilbagekaldes fra markedet. Loven indeholder også for kontrolmyndighederne beføjelse til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse at få adgang til

at gå om bord i ethvert skib, der er omfattet af loven, for at udføre deres opgaver. På samme måde har Søfartsstyrelsens medarbejdere adgang til lokaler, hvorfra der udføres erhvervsvirksomhed, som er omfattet af lov om sikkerhed til søs, jf. lovens § 19, stk. 1. Der vil dog være behov for yderligere beføjelser for at sikre, at markedsovervågningsforordningens krav til minimumsbeføjelser fuldt ud opfyldes.

Beføjelserne efter produktloven indeholder både flere og mere vidtgående beføjelser end markedsovervågningsforordningen. Som en yderligere beføjelse kan nævnes muligheden for kontrolmyndighederne i kontroløjemed at indsamle og behandle, herunder samkøre, oplysninger fra bl.a. andre offentlige myndigheder, offentlige og private virksomheder og erhvervs- eller forbrugerorganisationer. Derudover indeholder produktloven en bredere beføjelse til fra enhver at kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for kontrolmyndighedens virksomhed, mens markedsovervågningsforordningen kun omhandler oplysninger fra erhvervsdrivende.

Sikkerhed til søs er et højt prioriteret område, og Søfartsstyrelsens kontrol med produkter, som anvendes på skibe, har primært til formål at forebygge fare for de ombordværendes sikkerhed og sundhed eller forebygge fare for forurening. Det findes derfor ikke hensigtsmæssigt, at der på et sådant område er svagere kontrolbeføjelser for erhvervsrettede typer af skibsstyr end for skibsstyr, som er forbrugerrettet. Dette gælder navnlig for skibsstyr om bord i erhvervsskibe, i de tilfælde, hvor der ikke er foreskrevet syn.

Det vurderes derfor, at kontrolbeføjelserne for så vidt angår skibsstyr, der er erhvervsrettet, bør bringes op på samme niveau som kontrolbeføjelserne efter produktloven, som i forvejen kan anvendes for skibsstyr, fritidsfartøjer og personlige fartøjer, der er forbrugerrettet, når beføjelserne ikke fremgår af lov om sikkerhed til søs. Herved vil der blive ensartede kontrolbeføjelser for både de forbrugerrettede og erhvervsrettede produkter, der er omfattet af lov om sikkerhed til søs og markedsovervågningsforordningen. Herudover bør det sikres, at det også er muligt at kunne anvende ensartede kontrolbeføjelser ved tilsyn i Grønland, både på det forbruger- og erhvervsrettede område.

Det har været overvejet, om produktområderne skulle ind sættes i produktloven, men det vurderes ikke hensigtsmæssigt af flere årsager. Det skyldes bl.a., at reguleringen er en integreret del af søfartsområdet, at de generelle krav til produkter i produktloven ikke nødvendigvis kan finde anvendelse, at kontrollen efter lov om sikkerhed til søs er anderledes for skibsstyr, samt at reglerne skal kunne sættes i kraft for Grønland.

Det kan hertil nævnes, at Søfartsstyrelsens kontrol i henhold til skibsstyrsdirektivet fortrinsvis fokuserer på kontrol af udstyr om bord på danskflagede skibe, uanset hvor i verden de befinder sig, hvorimod produktloven retter sig mod markedsovervågning af produkter ved indførelsen til og i Danmark.

Derudover kan det i forhold til de generelle krav i produktloven nævnes, at loven bl.a. indeholder et formodnings-

princip, hvorefter et produkt omfattet af produktloven formodes at være i overensstemmelse med loven og regler fastsat i medfør af loven, når det er fremstillet i overensstemmelse med standarder, hvis referencer er offentliggjort i Den Europæiske Unions Tidende, jf. lovens § 6, stk. 1. Skibsstyrsdirektivet indeholder ikke et tilsvarende formodningsprincip, da det henviser til internationale standarder i IMO-regi, der ikke offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende.

Det bør samtidig sikres, at reglerne også kan sættes i kraft for Grønland, såfremt Grønlands Selvstyre måtte ønske et beskyttelsesniveau, som svarer til det danske.

For at sikre ensartede kontrolbeføjelser for både de forbrugerrettede og erhvervsrettede produkter, der er omfattet af lov om sikkerhed til søs og markedsovervågningsforordningen, foreslås det derfor, at der indsættes en bestemmelse i lov om sikkerhed til søs, hvorefter kontrolmyndigheder efter lov om sikkerhed til søs ved tilsyn med produkter omfattet af fritidsfartøjsdirektivet og skibsstyrsdirektivet, kan anvende de kontrolbeføjelser, som er tillagt kontrolmyndigheden i produktloven, i det omfang de pågældende kontrolbeføjelser ikke allerede fremgår af lov om sikkerhed til søs.

Baggrunden for, at ændringen foreslås som en henvisning til produktloven er at sikre, at der ikke kommer til at være forskelle i kontrolbeføjelserne i forhold til et konkret produkt. Derved vil der blive sikret ensartede kontrolbeføjelser for forbrugerrettede og erhvervsrettede produkter, ligesom det vil blive sikret, at markedsovervågningsforordningens krav til markedsovervågningsmyndighedernes minimumsbeføjelser for så vidt angår fritidsfartøjs- og skibsstyrsdirektivet opfyldes.

Det er alene myndighedernes kontrolbeføjelser, som foreslås at kunne anvendes inden for lov om sikkerhed til søs. Det vil medføre, at Søfartsstyrelsen også ved kontrol af erhvervsrettede typer af skibsstyr vil kunne gøre brug af kontrolbeføjelserne i produktloven, når der ikke i lov om sikkerhed til søs er tilstrækkelige beføjelser, som fuldt ud lever op til markedsovervågningsforordningens krav, eller når der ikke i lov om sikkerhed til søs er beføjelser, som svarer til de beføjelser, som kontrolmyndighederne har efter produktloven. Det kan bl.a. være beføjelsen til fra enhver at kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for kontrolmyndighedens virksomhed.

Det kan derudover være beføjelser i forhold til onlinegrænseflader, herunder at påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med reglerne, eller at begære blokering af en onlinegrænseflade, hvis et påbud ikke er efterkommet, eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko. Det kan også være beføjelsen til i kontroløjemed at samkøre oplysninger fra bl.a. andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder. Herudover kan nævnes beføjelsen til ved manglende overholdelse at træffe nærmere afgørelse ikke kun over for enhver, der har bragt et produkt i omsætning, eller som har været et led i afsæt-

ningen, men også over for enhver anden erhvervsdrivende, der har en tilknytning til produktet. Det indebærer også, at beføjelsen til selv at træffe foranstaltninger på pågældendes vegne, beføjelsen til at tilintetgøre produktet, og beføjelsen til at kræve omkostninger forbundet med destruktion af et produkt refunderet af den erhvervsdrivende, vil kunne anvendes. Det er alle beføjelser, der skal sikre en effektiv kontrol og håndhævelse af erhvervsrettede produkter, der vil supplere lov om sikkerhed til søs.

Kontrolbeføjelserne vil indgå efter behov som led i Søfartsstyrelsens eksisterende kontrol af erhvervsrettede typer af skibsstyr.

2.4. Små ikke-statslige raketopsendelser

2.4.1. Baggrund

I de seneste år er der i Danmark sket en stigning i omfanget af civile raketaktiviteter, hvor der bl.a. er set civile ikke-statslige raketopsendelser i højder op til ca. 8 km. Tillige har én dansk forening offentligt tilkendegivet, at ambitionsniveauet er at udvikle en raket, som kan bringe en person op i det ydre rum.

Ved "civile raketaktiviteter" skal forstås ikke-statslige aktørers udvikling, test, transport og opsendelse af raketter, herunder raketternes tilbagevenden til jordens overflade, uanset om dette sker med kommercielle eller ideelle interesser for øje. Raketaktiviteterne er ikke at forveksle med fyrværkeriraketter, hvor forbrugeren køber en færdig fyrværkeriraket, der efter affyring eksploderer med farverige effekter på himlen til følge. Der er i stedet tale om typisk hjemmebyggede/udviklede raketter, som bedst kan sammenlignes med en rumraket i et mikromodelformat, hvor formålet er, at de kan opsendes gentagne gange efter raketens tilbagevenden til jorden.

Et udredningsarbejde mellem Uddannelses- og Forskningsministeriet, Erhvervsministeriet, Forsvarsministeriet, Transport-, Bygnings- og Boligministeriet og Udenrigsministeriet konstaterede i foråret 2017 bl.a., at den nuværende regulering af raketaktiviteter i Danmark er utilstrækkelig og usammenhængende, og aktiviteterne ikke hviler på et sikkerhedsmæssigt forsvarligt grundlag.

På den baggrund nedsatte den daværende regering (Venstre, Liberal Alliance og Det Konservative Folkeparti) i februar 2018 en tværministeriel arbejdsgruppe, som fik til opgave at afdække den nuværende regulering og myndighedsorganisering i forhold til civile raketaktiviteter og til opgave at opstille modeller for en fremtidig regulering. Arbejdsgruppen blev sammensat af repræsentanter for Beskæftigelsesministeriet, Erhvervsministeriet, Finansministeriet, Forsvarsministeriet, Justitsministeriet, Miljø- og Fødevareministeriet, Transport- og Boligministeriet, Udenrigsministeriet og Uddannelses- og Forskningsministeriet.

Den tværministerielle arbejdsgruppes rapport med titlen *Civile raketaktiviteter – Rapport fra den tværministerielle arbejdsgruppe om regulering og myndighedsorganisering af civile raketaktiviteter* blev offentliggjort den 24. april

2019. Arbejdsgruppen har været i dialog med ikke-statslige interessenter, der er involveret i raketaktiviteter i Danmark, og inddraget internationale erfaringer fra en række lande. I rapporten sondres mellem små, mindre og større opsendelsesaktiviteter. Det skyldes, at risici forbundet med raketopsendelser afhænger af f.eks. vægt, materialevalg og den maksimale opsendeshøjde for en given raket. Centralt for arbejdsgruppens vurdering af fremtidige modeller har også været de begrænsninger, som naturligt følger af den danske geografi, befolkningstæthed og sø- og lufttrafikken omkring Danmark.

Arbejdsgruppen foreslår, at kategorien "små civile raketopsendelser" afgrænses ud fra raketens opsendeshøjde og raketens karakteristika. Konkret foreslås en opsendeshøjde på op til 100 meter over terræn, da denne svarer til den nugældende grænse for droner uden for bymæssigt område. Desuden kunne et krav til raketens karakteristika være, at den ikke må indeholde væsentlige metaldele. Det er arbejdsgruppens forventning, at kategorien udgør en grænse, under hvilken der f.eks. i skoler, fritidsordninger eller på hobbyplan fortsat kan foregå raketvirksomhed, som under enkelte regler ikke skønnes at indebære, at andres liv, helbred og ejendom udsættes for fare eller anden unødigt ulempe.

På den baggrund foreslår arbejdsgruppen, at opsendelse af små civile ikke-statslige raketter ikke skal være omfattet af en forudgående godkendelsesordning, men i stedet kan foretages ved iagttagelse af en række regler. Arbejdsgruppen finder, at der er et behov for at fastlægge krav om, at opsendelsen udføres på en sådan måde, at andres liv, helbred og ejendom ikke udsættes for fare eller anden unødigt ulempe. Det betyder et behov for at fastsætte sikkerhedskrav, f.eks. om sikkerhedsafstande til lufthavne og byer, forhold vedrørende brandsikkerhed, at aktiviteten ikke må være til gene for lufttrafikken m.v. Arbejdsgruppen henviser til, at fastlæggelsen af sådanne krav vil bringe området på linje med reguleringen af konsumfyrværkeri, som omfattet af fyrværkerilovgivningen.

2.4.2. Gældende ret

Opsendelse af ikke-statslige raketter er i dag ikke reguleret i dansk ret.

Den ovenfor nævnte arbejdsgruppe oplyser imidlertid, at der ved fastsættelsen af krav til sikkerhedsafstand m.v. for ikke-statslige raketopsendelser kan findes inspiration i bl.a. fyrværkerilovgivningen.

Fyrværkeriloven finder anvendelse på fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Loven indeholder ikke egentlige anvendelses- eller formålsbestemmelser, men det følger dog af ordlyden af de enkelte bestemmelser, at lovens anvendelsesområde er tiltænkt fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. I udgangspunktet opstiller loven rammerne for fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, herunder bl.a. artiklernes indførsel, fremstilling, opbevaring, overdragelse, erhvervelse og anvendelse m.v. Den mere detaljerede regulering af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler er fastsat ved bekendtgørelser. Som følge heraf indeholder fyrværkeriloven

også en bestemmelse, hvorefter der i regler udfærdiget efter loven kan fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år for overtrædelser af bestemmelser i reglerne, jf. lovens § 7, stk. 2.

I bekendtgørelse nr. 1424 af 16. december 2009 om indførsel, fremstilling, opbevaring, overdragelse, erhvervelse og anvendelse af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler findes bl.a. reglerne for, hvilke sikkerhedsafstande der generelt skal overholdes ved anvendelsen af fyrværkeri, men også særlige krav til sikkerhedsafstande ved anvendelsen af konsumfyrværkeri (fyrværkeri til forbrugere) og professionelt fyrværkeri. Eksempelvis er der et generelt krav i bekendtgørelsens § 41, hvorefter fyrværkeri ikke må anvendes i mindre afstand end 100 meter fra landbrugsbygninger med hold af dyr, hundekenneler og andre dyrehold samt arealer med udegående dyr. Det følger endvidere af bekendtgørelsen, at der minimum skal være 100 meters afstand til bygninger med letantændeligt tag og nåletræsbevoksninger, lyngklædte arealer eller andet brandbar vegetation, ved anvendelsen af konsumfyrværkeri, jf. § 45, stk. 1, nr. 1. Ved anvendelsen af konsumraketter skal afstanden derimod være minimum 200 meter, jf. § 45, stk. 1, nr. 2. Efter samme bestemmelses stk. 2 fordobles afstandene ved anvendelse i vindens retning. Er der i stedet tale om anvendelsen af professionelt fyrværkeri, fremgår det af bekendtgørelsens § 54, at afstandskravet altid er minimum 200 meter til henholdsvis bygninger med letantændeligt tag og nåletræsbevoksning m.v.

2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Erhvervsministeriet tilslutter sig den tværministerielle arbejdsgruppes anbefaling om, at kategorien ”små ikke-statslige raketopsendelser” afgrænses af henholdsvis den forventede opsendeshøjde og raketens karakteristika. Erhvervsministeriet vurderer ligesom arbejdsgruppen, at opsendelse af små ikke-statslige raketter er opsendelse af raketter, der ikke forventes at nå højere højde end 100 meter over terræn.

Samtidig finder Erhvervsministeriet det også oplagt at følge gruppens anbefaling om, at der ikke skal fastsættes en godkendelsesordning for opsendelse af små ikke-statslige raketter, og at der bør hentes inspiration i fyrværkerireglerne til fastsættelse af krav for små ikke-statslige raketopsendelser.

Fyrværkerireglerne er som nævnt ovenfor i pkt. 2.4.2. opbygget således, at fyrværkeriloven opstiller de overordnede rammer for indførsel, opbevaring og anvendelse m.v. af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, mens de mere detaljerede krav er fastsat ved bekendtgørelse. Det er på baggrund af arbejdsgruppens anbefaling Erhvervsministeriets vurdering, at samme metode bør anvendes ved fastsættelsen af krav til små ikke-statslige raketopsendelser.

Det vurderes, at være tilstrækkeligt, at erhvervsministeren bemyndiges til at fastsætte de nærmere krav til, hvor og under hvilke forhold små ikke-statslige raketter må opsendes, og hvilke karakteristika raketterne må have samt eventuelle kontrol- og strafbestemmelser. Det gælder særligt, da

der ikke skal fastsættes en godkendelsesordning, men alene skal fastlægges nogle krav til små ikke-statslige raketers karakteristika, og under hvilke forhold raketterne må opsendes.

På den baggrund lægger Erhvervsministeriet op til, at en sådan bemyndigelse indsættes i fyrværkeriloven. Da fyrværkeriloven i forvejen ikke indeholder hverken anvendelses- eller formålsbestemmelser, kan en bemyndigelse vedrørende små ikke-statslige raketter indsættes uden, at det får en betydning for de mere specifikke bestemmelser for fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler. Herudover vil der kunne fastsættes straf af bøde for overtrædelse af de regler vedrørende små ikke-statslige raketopsendelser, der fastsættes ved bekendtgørelse, som følge af fyrværkerilovens § 7, stk. 2.

Det vurderes ikke at være relevant, at de små ikke-statslige raketopsendelser bliver omfattet direkte af de mere detaljerede krav for anvendelse af fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, herunder bl.a. krav om sikkerhedsafstande. Formålene med opsendelse af små ikke-statslige raketter og affyring af fyrværkeri ses at være meget forskellige. Ved opsendelse af små ikke-statslige raketter er det formålet, at hele raketten falder til jorden efter opsendelse, hvorefter raketten igen vil kunne anvendes til opsendelse efter eventuelle små reparationer og påfyldning af nyt brændstof/indsættelse af ny raketmotor. Ved affyring af fyrværkeri, herunder særligt affyring af raketter, forventes store dele af fyrværkeriartiklen at gå til grunde, da artiklen eksploderer efter affyring. Sikkerhedsafstandene for fyrværkeri tager derfor særligt hensyn til risikoen for, at der ved fejlaaffyring er risiko for f.eks. eksplosion ved terræn med ejendoms- eller personskaade til følge. Samme grad af hensyn vil ikke skulle tages i forhold til en lille ikke-statslig raket. Omvendt vil nedfaldet fra en fyrværkeriraket være begrænset i forhold til nedfaldet fra en lille ikke-statslig raket, hvor spredningen af nedfaldet også må forventes af have en større rækkevidde end for en fyrværkeriraket, da ikke-statslige raketter typisk vil være monteret med en faldskærm eller lignende, der sikrer, at raketten ikke ødelægges ved faldet.

På den baggrund vil erhvervsministeren fastsætte krav for små ikke-statslige raketopsendelser ved en selvstændig bekendtgørelse med hjemmel i den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse i fyrværkeriloven.

Erhvervsministeriet forventer, at den foreslåede bemyndigelse anvendes til at fastsætte regler for, hvilket materiale en ikke-statslig raket må bestå af, herunder særligt hvor stor en andel af raketten, der må bestå af henholdsvis plastik eller metal. Dette sker af hensyn til sikkerheden omkring opsendelsen og det efterfølgende nedfald, herunder også miljøhensyn i materialevalget og valg af drivmiddel m.v. Herudover skal der fastsættes regler for, hvor små ikke-statslige raketopsendelser må finde sted og under hvilke forhold. Det forventes f.eks., at der fastsættes krav om, at opsendelser ikke må ske inden for en nærmere angiven afstand til byer, andre tætbebyggede områder og lufthavne.

Med lovforslaget foreslås små ikke-statslige raketopsendelser omfattet af fyrværkeriloven, så erhvervsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte nærmere regler for opsen-

delse af små ikke-statslige raketter. Den foreslåede bemyndigelse sker som led i opfølgningen på den ovenfor nævnte rapport fra den tværministerielle arbejdsgruppe om regulering og myndighedsorganisering af civile raketaktiviteter fra april 2019.

Det er overordnet formålet med indførelsen af regler for små ikke-statslige raketopsendelser, at der i skoler, fritidsordninger og på hobbyplan fortsat vil kunne foretages små raketopsendelser, men at opsendelserne skal foregå under forhold, der sikrer, at andres liv, helbred og ejendom ikke udsættes for fare eller anden unødigt ulempe.

For nærmere om små ikke-statslige raketopsendelser henvises til lovforslagets § 4 og bemærkningerne hertil.

2.5. Ophævelse af fristen for udstedelse af havplanen

2.5.1. Gældende ret

Efter § 10, stk. 2, 1. pkt., i havplanloven udsteder erhvervsministeren havplanen senest den 31. marts 2021.

Ved havplanen forstås regler med tilhørende kort fastsat af erhvervsministeren, som bestemmer den fysiske og tidsmæssige fordeling af aktiviteter og anvendelse af det maritime rum i de danske havområder, jf. lovens § 3, nr. 4.

Lov om maritim fysisk planlægning implementerer dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU af 23. juli 2014 om rammerne for maritim fysisk planlægning.

Af forarbejderne til havplanlovens § 10, stk. 2, 1. pkt., fremgår, jf. Folketingstidende 2015-16, A, L 131 som fremsat, bl.a. side 25, at fristen for vedtagelsen af den første havplan senest den 31. marts 2021 svarer til kravet i artikel 15, stk. 3, i direktivet.

I henhold til direktivets artikel 15, stk. 3, skal de fysiske planer for det maritime rum, der er omhandlet i direktivets artikel 4, fastlægges hurtigst muligt, og senest den 31. marts 2021.

Af direktivets artikel 2, stk. 3, følger, at direktivet ikke berører medlemsstaternes kompetence til at udarbejde og fastlægge omfanget og indholdet af deres fysiske planer for det maritime rum inden for deres havområder. Tilsvarende følger det af direktivets præambel betragtning nr. 11, at det er medlemsstaterne, der inden for deres havområder har ansvaret for og er kompetente til at udarbejde og fastlægge formatet og indholdet af planer for det maritime fysiske rum. Af direktivets præambel betragtning nr. 19, følger videre, at medlemsstaterne som minimum skal sikre, at planlægningsprocessen resulterer i en detaljeret planlægning, som kortlægger de forskellige former for anvendelse af det maritime rum, og som tager højde for langsigtede ændringer som følge af klimaforandringerne.

Det fremgår af direktivets artikel 4, stk. 1, at hver medlemsstat udarbejder og gennemfører maritim fysisk planlægning. Den eller de heraf følgende planer udvikles og udarbejdes på de institutionelle og administrative niveauer, der er fastsat i medlemsstaterne. Direktivet berører ikke medlemsstaternes kompetence til at udarbejde og fastlægge om-

fanget og indholdet af den plan eller disse planer, jf. artikel 4, stk. 3.

Af direktivets artikel 8, stk. 1, følger, at ved udarbejdelsen og gennemførelsen af den maritime fysiske planlægning udarbejder medlemsstaterne fysiske planer for det maritime rum, hvori den fysiske og tidsmæssige fordeling af relevante eksisterende og fremtidige aktiviteter og anvendelser i havområder fastlægges med henblik på at bidrage til målene i artikel 5.

I henhold til § 14 i havplanloven er der knyttet foreløbige retsvirkninger til et offentliggjort forslag til havplanen. Det fremgår således af stk. 1, at statslige og kommunale myndigheder bortset fra de i §§ 15 og 16 nævnte tilfælde ikke efter anden lovgivning må vedtage planer om eller meddele tilladelse m.v. til anlæg eller arealanvendelser, der er i strid med havplanen eller er i strid med et forslag til havplan eller ændringer af havplanen, der er offentliggjort af erhvervsministeren.

2.5.2. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Arbejdet med udarbejdelsen af havplanen er foregået med henblik på, at erhvervsministeren senest den 31. marts 2021 kunne udstede havplanen i overensstemmelse med havplanlovens § 10, stk. 2, 1. pkt.

Høringen af forslag til havplanen er dog udskudt for at kunne inddrage eventuelt kommende havstrategiområder i havplanlægningen, idet det vil være uhensigtsmæssigt at planlægge for forskellige former for anvendelse af det maritime rum uden at tage højde for udpegningen af eventuelle nye havstrategiområder. Høringen af forslaget til havplanen koordineres således med høringen af havstrategiområderne.

Udskydelsen af høringen af forslag til havplan betyder som følge af forpligtelsen i § 10, stk. 1, i havplanloven til 6 måneders høringsperiode, at det ikke er muligt at overholde fristen i havplanlovens § 10, stk. 2, om *udstedelse* af havplanen senest den 31. marts 2021.

Med den foreslåede ændring fjernes fristen for udstedelse af havplanen derfor af ordensmæssige hensyn. Direktivet stiller ikke krav om, at fristen skal fremgå af den nationale lovgivning, og forslaget vurderes derfor at ligge inden for direktivets rammer.

Når forslag til havplanen offentliggøres, foreligger der en plan for de danske havområder, der får foreløbig retsvirkning for offentlige myndigheder, jf. havplanlovens § 14, og der må herefter ikke meddeles tilladelser eller planlægges i strid med forslaget til havplan. Forslag til havplan forventes offentliggjort således, at de foreløbige retsvirkninger af forslaget kan indtræde inden direktivets frist den 31. marts 2021 for fastlæggelse af de fysiske planer for det maritime rum.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at indebære væsentlige økonomiske konsekvenser for det offentlige. Lovforslaget kan dog

potentielt medføre begrænsede økonomiske konsekvenser på Justitsministeriets område, men det forventes at kunne holdes inden for ministeriets egen ramme.

Det vurderes, at forslaget ikke medfører væsentlige implementeringskonsekvenser for staten, regioner og kommuner.

For så vidt angår Sikkerhedsstyrelsens fremtidige markedsovervågning af e-handel, blev der i september 2020 idriftsat en ny teknologi i form af et digitalt værktøj, AIME, baseret på billede- og tekstgenkendelse og kunstig intelligens, der kan afsøge relevante offentligt tilgængelige oplysninger på nettet. Der er i regi af regeringens vækstplan for handel og logistik fra januar 2020 afsat midler til it-udvikling af værktøjet og håndhævelse, som følge af forventningen om en øget sagsmængde på produktområderne i Sikkerhedsstyrelsen.

Der vurderes ikke at være risici relateret til it-projekter og databeskyttelse som følge af forslaget.

Det vurderes, at forslaget følger principperne for digitaliseringsklar lovgivning.

Lovforslaget har til hensigt at tilvejebringe en enkel og klar lovgivning, som gør det lettere for virksomheder at følge reglerne inden for området, og som skaber grundlaget for en ensartet administration af reglerne på tværs af produktområder. Forslaget følger dermed princip 1 om enkle og klare regler.

Den gældende produktlov indeholder beføjelser til at fastsætte nærmere regler om digital kommunikation til og fra myndigheder, bl.a. gennem brug af Digital Post og blanketløsninger på erhvervsportalen Virk. Forslaget følger dermed princip 2 om digital kommunikation og princip 6 om anvendelse af offentlig it-infrastruktur.

Sikkerhedsstyrelsens indhentning af oplysninger i relation til lovforslaget skal i højere grad baseres på automatiserede processer. Størstedelen af afgørelserne på området vil omhandle produkters overensstemmelse, hvorfor afgørelserne i udgangspunktet vil bero på et skøn. Det efterstræbes imidlertid med lovforslaget, at sagsbehandlingen så vidt muligt digitaliseres, herunder f.eks. i forbindelse med brug af et intelligent digitalt værktøj, AIME, der kan afsøge relevante offentligt tilgængelige oplysninger på nettet. Ved brug af kunstig intelligens i form af billede- og tekstgenkendelse kan der foretages en langt mere omfattende overvågning og kontrol med ikke-overensstemmende produkter, der sælges på nettet. Forslaget understøtter dermed princip 3 om automatisk sagsbehandling.

Lovforslaget skal ensrette begreber og regler på de nye områder, som omfattes af produktloven, med de af loven allerede omfattede produktområder. Endvidere skal forslaget sikre, at data fra de nye områder i kontroløjemed kan deles mellem myndigheder på samme måde som på lovens øvrige områder. Forslaget følger dermed princip 4 om sammenhæng på tværs.

Med lovforslaget lægges der op til, at Sikkerhedsstyrelsen foretager en mere risikobaseret kontrol af de nye områder, hvorefter det forventes, at kontrollen kan rettes derhen, hvor

regelefterlevelsen er mindst. Forslaget følger dermed princip 7 om forebyggelse af snyd og fejl.

Den risikobaserede kontrol er baseret på en datadrevet model. Det foreslås derfor, at kontrolmyndigheden også på de nye områder kan indhente, behandle og samkøre data til brug for kontrollen. I den forbindelse vil der ske behandling primært af relevante produkt- og virksomhedsinformationer. Det forventes dog, at persondata vil blive behandlet i mindre omfang. Det vurderes, at persondataene alene vil være i form af oplysninger fra enkeltmandsvirksomheder. Behandlingen af oplysninger vil ske inden for rammerne af databeskyttelseslovgivningen. Forslaget følger dermed princip 5 om tryk og sikker datahåndtering.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Lovforslaget forventes at medføre mindre økonomiske omkostninger for udbydere af informationssamfundstjenester, der ved domstolskendelse kan pålægges at blokere for onlinegrænseflader efter produktlovens § 18.

Lov om sikkerhed til søs indeholder allerede en beføjelse til at opkræve gebyrer. Den foreslåede ændring af lov om sikkerhed til søs kan dog medføre en mindre udvidelse af kontrolmyndighedernes beføjelser til at opkræve gebyrer, bl.a. til at kræve refundering af udgifter i forbindelse med destruktion af produkter, i det omfang det ikke allerede følger af lov om sikkerhed til søs. Det forventes ikke at medføre nævneværdige udgifter for erhvervslivet, da lovforslaget alene vedrører myndighedernes kontrol.

Samlet set forventes lovforslaget ikke at medføre økonomiske eller administrative konsekvenser for erhvervslivet.

Det vurderes i forbindelse med principperne for agil erhvervsrettet regulering, at princip 1 og 4 ikke er relevante for forslaget.

De tekniske krav til produkter er i høj grad baseret på EU-regler. Som oftest indeholder EU-reglerne en række væsentlige sikkerhedskrav, som et produkt skal leve op til. Hvis produktet er i overensstemmelse med en harmoniseret standard, er der formodning for, at de væsentlige sikkerhedskrav er opfyldt, men det er ikke et krav, at standarden følges. Forslaget er dermed i overvejende grad funktionsbaseret regulering, hvilket endvidere vil være udgangspunktet for de regler, der fastsættes efter bemyndigelse i medfør af lovforslaget. Samtidig stilles der ikke i lovforslaget krav om specifikke teknologier eller løsninger som forudsætning for at overholde lovens formål. Forslaget understøtter dermed princip 2 og 3.

Det vil i regi af det fællesstatslige Center for Markeds- overvågning blive undersøgt, hvorvidt en fælles internetportal er hensigtsmæssig for at sikre en brugervenlig formidling af produktlovgivningen. Det vil derfor blive undersøgt, hvorvidt princip 5 er relevant i forhold til forslaget. I samme forbindelse vil det blive undersøgt, om der er mulighed for at indgå samarbejdsaftaler kontrolmyndighederne imellem, så en internetportal i givet fald vil omfatte information om mest muligt relevant produktlovgivning.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at have administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klima- og miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget vurderes ikke at have klima-, miljø-, eller naturmæssige konsekvenser.

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget supplerer markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår produkter, som er omfattet af EU-regulering angivet i forordningens bilag 1, og som er omfattet af lovforslagets ændringer til produktlovens anvendelsesområde, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, og ændringen af lov om sikkerhed til søs, jf. § 3, nr. 2. Forslaget gælder således en række minimumsbeføjelser for kontrol med metrologiområdet, krystalglasvarer og mærkning af fodtøj og tekstiler, som kræves efter markedsovervågningsforordningen. Derudover fastsættes straffebestemmelser for overtrædelse af forordningen i relation til de produktområder, som omfattes af produktloven med dette lovforslag.

Samtidig indebærer lovforslaget, at de påkrævede beføjelser i markedsovervågningsforordningen, der er fastsat i produktloven, kan anvendes på de øvrige produktområder omfattet af lovforslagets udvidelse af produktlovens anvendelsesområde, som ikke er omfattet af bilag 1 til markedsovervågningsforordningen. Lovforslaget skal således gælde både produkter, der er produktspecifikke EU-krav til (harmoniserede produkter) og produkter der er reguleret i dansk ret (nationalt regulerede produkter).

Der henvises i øvrigt til pkt. 1.1. og pkt. 2.1.2.

Lovforslaget indeholder endvidere hjemmel til at kunne håndhæve Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1007/2011 af 27. september 2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning.

Det foreslås, at erhvervsministeren - ligesom det er tilfældet i dag - bemyndiges til at kunne fastsætte de nærmere regler administrativt, jf. lovforslagets § 1, nr. 10. Produktlovens eksisterende hjemler i § 8 og § 26, stk. 2, foreslås tillige anvendt på de nye områder. Det drejer sig eksempelvis om at fastsætte regler om sprogkrav og om udpegning af overensstemmelsesvurderingsorganer. Herudover medfører lovforslaget, at der på samme måde som i dag, kan fastsættes straffebestemmelser for overtrædelser af forordningerne.

Lovforslaget implementerer delvist og indeholder hjemmel til at fastsætte regler, der implementerer følgende direktiver: Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EU af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder,

Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som måle beholdere, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materiale anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet og Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder.

Det foreslås ligesom anført i forrige afsnit om forordningerne, at erhvervsministeren bemyndiges til at kunne fastsætte de nærmere regler administrativt, jf. lovforslagets § 1, nr. 10, herunder f.eks. de produktspecifikke krav, der følger af hvert enkelt direktiv. Produktlovens eksisterende hjemler i § 8 og § 26, stk. 2, foreslås tillige anvendt på de nye områder. Det foreslås endvidere, at der kan fastsættes straffebestemmelser for overtrædelser af reglerne efter bestemmelsen i produktlovens § 37, stk. 6.

Rammebestemmelserne og bemyndigelserne i lovforslaget skal sikre, at Danmark fortsat kan leve op til de gældende EU-krav på de ovennævnte områder.

Markedsovervågningsforordningen indeholder krav til markedsovervågningsmyndighedens minimumsbeføjelser ved kontrol af produkter, der bl.a. er omfattet af fritidsfartøjsdirektivet og skibsstyrsdirektivet og de nye områder i produktlovens anvendelsesområde. Markedsovervågningsforordningen finder endelig anvendelse den 16. juli 2021.

Lovforslaget vil sikre, at markedsovervågningsforordningens krav til kontrolmyndighedernes minimumsbeføjelser vil kunne sikres fuldt ud for så vidt angår skibsstyr, fritidsfartøjer og personlige fartøjer. Lovforslaget vil dog på søfartsområdet blive suppleret af en bekendtgørelse med hjemmel i lov om sikkerhed til søs, som fastsætter straf for overtrædelse af markedsovervågningsforordningen.

De beføjelser efter produktloven, som foreslås anvendt for tilsyn efter lov om sikkerhed til søs indeholder både flere og bredere beføjelser end kravene til minimumsbeføjelserne i markedsovervågningsforordningen.

Lovforslaget vil således, ligesom den gældende produktlov, gå videre end minimumskravene efter markedsovervågningsforordningen.

Erhvervsministeriet vurderer, at den foreslåede regulering vil være i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet og således ikke er i strid med EU-retten.

Lovforslaget vedrører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU om rammerne for maritim fysisk planlægning, der er gennemført i dansk lovgivning ved havplanloven (lov nr. 615 af 8. juni 2016 om maritim fy-

sisk planlægning). Gennemførelse af direktivets bestemmelse om, at medlemsstaterne skal gennemføre en havplanlægning, vil ske ved, at erhvervsministeren fastsætter regler i en bekendtgørelse om en samlet havplan for de danske havområder, der får foreløbig retsvirkning, når forslaget til havplan offentliggøres. Den foreslåede lovændring, hvor fristen udgår af havplanloven, vurderes at ligge inden for direktivets rammer.

8. Hørte myndigheder og organisationer mv.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 26. oktober 2020 til den 4. december 2020 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F – Fagligt Fælles Forbund, 3F Sømandene, 92-gruppen, Advokatrådet, Advokatsamfundet, Affald Danmark, Akademiet for de Tekniske Videnskaber, Akademikernes Centralorganisation, Akademirådet, Albertslund Kommune, Allerød Kommune, American Bureau of Shipping (ABS), Andelsboligforeningernes Fællesrepræsentation, Anne Christiansen, Syd-dansk Universitet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmiljørådet, Arkitektforeningen, Arkitektskolen i Århus, Asfaltindustrien, Assens Kommune, ATV – Akademiet for de Tekniske Videnskaber, BA Technologies, Ballerup Kommune, Batteriforeningen, Bauer Media, Bekæmpelsesmiddlerådets medlemmer, Benzinforhandlerens Fælles repræsentation, Billund Kommune, Biokemisk Forening ved Vivian Dyrup Juhl, Biologi-forbundet, BL – Danmarks Almene Boliger, Bo Riemann, Aarhus Universitet, Booking.com, Bornholms Kommune, Bornholmstrafikken Holding A/S, BOSAM, Branchearbejdsmiljørådet Jord til Bord, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Brancheforeningen SPT, Branchen Forbruger-Elektronik (BFE), Brunata A/S, Bryggeriforeningen, Brøndby Kommune, Brønderslev Kommune, Bureau Veritas (BV), Bureau Veritas Danmark, By & Havn, ”BYFO – Foreningen for ejere af private fredede ejendomme i Danmark”, Byggeskadefonden, Byggesocietetet, Bygherreforeningen, Bygningkultur Danmark, Bæredygtigt Landbrug, Bådklubben Valby, Campingrådet, Campingstjerner, Canal Digital Danmark A/S, Center for Fiskeri, Centralorganisationen 2010, ”Centralorganisationen af industriansatte i Danmark (CO-industri)”, Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), Certificerede Organers Forum, China Classification Society (CCS), CLM-Erfa-grupper, Clorius Controls, Copenhagen Suborbitals, CO-Søfart, Coop Danmark, COWI, DAKOFA (Dansk Kompetencecenter for Affald), DANAK – Den Danske Akkrediteringsfond, Dania Met, Danish Airline Pilots Association, Danish Seafood Association, Danish Space Challenge (DSC), Danmarks Aktive Forbrugere, Danmarks Apotekerforening, Danmarks Cykel Union, Danmarks Erhvervsforskningsakademi, Danmarks Farve- og Limindustri, Danmarks Fiskeriforening, Danmarks Forsknings- og Innovationspolitiske Råd, Danmarks Frie Auto-Campere, Danmarks Frie Forskningsfond, Danmarks Fritidssejler Union, Danmarks Grundforskningsfond, Danmarks Idrætsforbund, Danmarks Innovationsfond, Danmarks Jægerforbund, Danmarks Lejerforening, Danmarks Medic- og Journalisthøjskole, Danmarks Meteorologiske

Institut, Danmarks Nationale Metrologiinstitut, Danmarks Naturfredningsforening, Danmarks Pelagiske Producentorganisation (DPPO), Danmarks Skibskredit A/S, Danmarks Skibsmæglerforening, Danmarks Sportsfiskerforbund, Danmarks Tekniske Universitet, Danmarks Tekniske Universitet - Institut for Akvatiske Ressourcer, Danmarks Vindmølleforening, Danmarks Vækstråd, DANSAM, Dansk Affaldsforening, Dansk Akvakultur, Dansk Amatørfiskerforening, Dansk Amatør Raket Klub (DARK), Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autogenbrug, Dansk Automobil Sports Union (DASU), Dansk Bilbrancheråd, Dansk Blindesamfund, Dansk Botanisk forening, Dansk Byggeri, Dansk Bygningsinspektørforening, Dansk Byplanlaboratorium, Dansk Camping Union, Dansk Center for Forskningsanalyse, Dansk Cyklistforbund, Dansk Erhverv, Dansk Detail, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Entomologisk Forening, Dansk Erhverv, Dansk ErhvervsFremme, Dansk Firmaidræt, Dansk Fjernvarme, Dansk Flyvelederforening, Dansk Forening for Rosport, Dansk Fritidsfiskerforbund, Dansk Fåreavl, Dansk Gartneri, Dansk Gasteknisk Center DGC, Dansk Industri, Dansk Journalistforbund, Dansk Juletræsdyrkerforening, Dansk Jægerforbund, Dansk Kano- og Kajak Forbund, Dansk Kyst- og Naturturisme, Dansk Land- og Strandjagt, Dansk Landboudom, Dansk Landbrugsrådgivning (DLBR), Dansk Landskabsarkitektforening, Dansk Magisterforening, Dansk Metal, Dansk Miljøteknologi, Dansk Mode og Textil, Dansk Navigatorforening, Dansk Ornitologisk Forening, Dansk Pattedyrforening, Dansk Pelsdyravlerforening, Dansk Planteværn, Dansk producentansvarssystem (DPA-System), Dansk Retspolitisk Forening, Dansk RIB Charterforening, Dansk Sejlunion, Dansk skovforening, Dansk Solvarme Forening, Dansk Sportsdykker Forbund, Dansk Standard, Dansk Supermarked I/S, Dansk Svømmeunion, Dansk Transport og Logistik, Dansk Træforening, Dansk Træinformation, Dansk Vand- og Spildevandsforening, Dansk Vandrelaug, Dansk Vandski & Wakeboard Forbund, Dansk Yacht Union, Danske Advokater, Danske Anlægsgartnere, Danske Arkitektvirksomheder, Danske Boligadvokater, Danske Energiforbrugere, Danske Falkejagtklub, Danske Handicaporganisationer, Danske Havne, Danske Havnevirksomheder, Danske Kloakmestre, Danske Landskabsarkitekter, Danske Lodser, Danske Maritime, Danske Maskinstationer og Entreprenører, Danske Mediedistributører, Danske Medier, Danske Museer (ODM), Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Revisorer, Danske Råstoffer, Danske Speditører, Danske Studenter Roklub, Danske Svineproducenter, Danske Tegl, Danske træindustrier, Danske Tursejlere, Danske Udlejere, Danske Vandløb, Danske Vandværker, DANstar, DANVA, Danvægt, DanWEC, DCA – Nationalt Center for Fødevarer og Jordbrug, DCE – Nationalt Center for Miljø og Energi, De Danske Frie Autocampere, De Danske Skytteforeninger, De Samvirkende Købmænd, DELTA, Den Danske dommerforening, Den Danske Dyrlegeforening, Den Danske Landinspektørforening, Den Danske Nationalkomité for Geologi, Det Centrale Handicapråd, Det Danske Fjerkræråd, Det Kongelige Danske Videnskabernes Selskab, Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø, Det Na-

(Polish Register of Shipping – PRS), Praktiserende Landinspektørers Forening, Radiotelegrafistforeningen af 1917, Rambøll Danmark, Randers Kommune, RealDania, Realkreditankenævnet, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rebild Kommune, Registro Italiano Navale (RINA), ReturBat, Ringkøbing-Skjern Kommune, Ringsted Kommune, Roskilde Kommune, RUC – Roskilde Universitetscenter, RUC – Institut for Naturvidenskab og Miljø, Rudersdal Kommune, Rødovre Kommune, Rådet for Bæredygtig trafik, Rådet for Danske Campister, Rådet for Sikker Trafik, Rådet for Større Badesikkerhed, Sammenslutningen af Danske Småøer, Sammenslutningen af mindre Erhvervsfartøjer, Samsø Kommune, Silkeborg Kommune, Skanderborg Kommune, Skive Kommune, Skobranchen, Skov & Landskab (Københavns Universitet), Skovdyrkerforeningerne, Slagelse Kommune, SMVdanmark, Småskovforeningen Danmark, Småøernes Færgeselskaber, Solrød Kommune, Sorø Kommune, Spildevandsteknisk Forening, Statens Byggeforskningsinstitut (Aalborg Universitet), Stevns Kommune, Stofa A/S, Storkøbenhavns Erhvervslejerforening, Strandingsmuseum St George, Struer Kommune, Sund & Bælt, Svendborg Kommune, Syddansk Universitet, Syddjurs Kommune, Søassurance Danmark, Sølovsudvalget, Sønderborg Kommune, Sølovsudvalget, TEKNIQ Arbejdsgiverne, Teknologirådet,

Teknologisk Institut, Teleindustrien, Telekommunikationsindustrien, Telenor, Tempo Bådsalg, Tine Herreborg Jørgensen, Aalborg Universitet, Thisted Kommune, Trafikforbundet, Trefor, Trescal A/S, Trolle Advokatfirma, Trygfonden – Kystlivredning, Træskibssammenslutningen, Turisterhvervets Samarbejdsforum, TV 2 Bornholm, TV 2/Danmark A/S, TV 2/Fyn, TV 2/Lorry, TV 2/Nord, TV 2/Øst, TV 2/Østjylland, TV 3 A/S, TV Midt Vest, TV Syd, Tønder Kommune, Tårnby Kommune, TÜV Nord Danmark ApS, UL International Demko A/S, UL Danmark, Ulykkesanalysegruppen, Uni Inspection, Uniscrap, Vallensbæk Kommune, Varde Kommune, Varefakta, Vejen Kommune, Vejle Kommune, Verdens Skove, Verdensnaturfonden (WWF), Vesthimmerlands Kommune, Viasat, Vibo, Viborg Kommune, Videnscenter for Landbrug, Vikingeskibsmuseet, Vildtforvaltningsrådet, Vindmølleindustrien, Visit Denmark, VIVE – Det Nationale Forsknings- og Analysecenter for Velfærd, Vordingborg Kommune, WAOO, YOUSEE, Ældresagen, Ærø Kommune, Økologisk Landsforening, Ørsted, Aabenraa Kommune, Aalborg Kommune, Aalborg Lufthavn, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet, Aarhus Universitet – Institut for Bioscience, Aarhus Universitet – Institut for Miljøvidenskab, Aarhus Universitet – Nationalt Center for Miljø og Energi, Ålborg Portland og Århus Kommune.

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/merudgifter (hvis ja, angiv omfang/Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Begrænsede merudgifter
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Begrænsede merudgifter
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Begrænsede merudgifter. Erhvervsministeriet vurderer, at lovforslaget ikke vil medføre økonomiske konsekvenser på over 10 mio. kr.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Klimamæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget vurderes at være i overensstemmelse med EU-retten. Lovforslaget supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011.	

	<p>Lovforslaget indeholder hjemmel til at kunne håndhæve Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 1007/2011 af 27. september 2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning og om ophævelse af Rådets direktiv 73/44/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/73/EF og 2008/121/EF.</p> <p>Lovforslaget indeholder hjemmel til at kunne fastsætte regler, som supplerer Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering.</p> <p>Lovforslaget implementerer delvist og indeholder hjemmel til at kunne fastsætte regler, der implementerer følgende direktiver med senere ændringer:</p> <p>Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/89/EU om rammerne for maritim fysisk planlægning.</p>	
<p>Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)</p>	<p>Ja X</p>	<p>Nej</p>

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Den gældende produktlov indeholder en fodnote, som indeholder en række direktiver og forordninger.

Det foreslås, at *fodnoten* til lovens titel affattes således: ”Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direk-

tiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar

2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 9, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, og Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40. ”

Med den forslåede affattelse af fodnoten udgår de sidste to pkt. i den eksisterende fodnote, hvoraf det fremgår: ”I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parla-

mentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark. ”

Det foreslås, at disse to pkt. udgår af fodnoten, da der ikke er gengivet bestemmelser fra forordningen i produktloven, hvorfor de ikke findes relevante.

Det foreslås herudover i lovforslagets § 1, at fodnoten affattes således, at der henvises til EU-reguleringen på metrologiområdet, på området for krystalglasvarer og områderne for mærkning af fodtøj og tekstiler. Dette som konsekvens af, at det med lovforslaget foreslås, at metrologiområdet, området for krystalglasvarer og områderne for mærkning af fodtøj og tekstiler skal indføres i produktloven. Produktloven vil herefter også gennemføre EU-reguleringen på disse områder, og det foreslås derfor, at der i fodnoten henvises til den relevante EU-regulering på områderne.

Til nr. 2

Af § 2, stk. 1, i produktloven fremgår det, at loven finder anvendelse på en række produkter, der er omfattet af de i § 2, stk. 1, nr. 1-15, nævnte direktiver eller forordninger.

Erhvervsfremmeloven indeholder ikke en bestemmelse om lovens anvendelsesområde. Det fremgår i stedet af de enkelte bestemmelser i loven, hvad de finder anvendelse på. Det fremgår af § 18 i erhvervsfremmeloven, at erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, herunder om, hvilke måleenheder der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik og måleinstrumenter og deres anvendelse, regler om anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter, regler om måleteknisk kontrol, regler om, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål eller vægt, herunder regler om klassificering, sortering og lign., og regler om bemyndigelse af organer til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til nationale regler og EU-retten. På den baggrund er der med hjemmel i erhvervsfremmeloven fastsat bekendtgørelser om anvendelse af 1) målesystemer til kvantitativ måling af andre væsker end vand og udmåling af luftformig gas i portioner, 2) automatiske vægte, 3) ikke-automatiske vægte, 4) flerdimensionale måleinstrumenter og 5) måleinstrumenter til måling af forbrug af vand, gas, el eller varme. Der er endvidere med hjemmel i erhvervsfremmeloven fastsat bekendtgørelser om 1) flasker som målebeholdere, 2) e-mærkning af færdigpakkede varer, 3) varmfordelingsmålere, der anvendes som grundlag for fordeling af varmeudgifter, 4) om krav til målerinstallatører, som monterer, skalerer og servicerer varmfordelingsmålere, 5) om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, 6) tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, 7) måleteknisk kontrol med målere, der anvendes til måling af forbrug af køleenergi

i fjernkøleanlæg og centralkøleanlæg, 8) det internationale enhedssystem, SI, og andre lovlige enheder, 9) nominelle mængder for færdigpakket vin og spiritus, samt mærkning af aerosolbeholdere og 10) EØF-typegodkendelse og- verifikation (Fælles bestemmelser om måleinstrumenter samt om måletekniske kontrolmetoder). Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.1.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger, hvor der er en opstilling af ovennævnte bekendtgørelser med angivelse af fuld titel, nummer, m.v. Bekendtgørelsernes nærmere anvendelsesområde er fastsat i bestemmelser i de enkelte bekendtgørelser.

Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder er implementeret ved bekendtgørelse nr. 618 af 13. maj 2020 om det internationale enhedssystem, SI, og andre lovlige enheder. Bekendtgørelsen er fastsat med hjemmel i erhvervsfremmeloven. Det følger af bekendtgørelsen, at der ved anvendelsen af måleinstrumenter, udførelse af målinger og ved størrelsesangivelser, der udtrykkes i måleenheder, skal anvendes forskriftsmæssige måleenheder. Ved forskriftsmæssige måleenheder forstås i bekendtgørelsen de SI-enheder, der omfattes af det internationale enhedssystem, som er vedtaget af Generalkonferencen for mål og vægt, og som er gengivet i bilag 1 til bekendtgørelsen.

Det fremgår af § 1 i markedsføringsloven, at loven finder anvendelse på privat erhvervsvirksomhed samt på offentlig virksomhed, i det omfang der udbydes produkter på markedet. Med hjemmel i markedsføringslovens § 12 er der fastsat nærmere regler om mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet i bekendtgørelse nr. 759 af 15. september 1995. Det fremgår af § 1 i bekendtgørelsen, at fodtøj kun må sælges eller udbydes til salg, hvis det er mærket i overensstemmelse med forskrifterne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EØF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet. Direktivet er optrykt som bilag A til bekendtgørelsen.

Der er endvidere med hjemmel i markedsføringsloven fastsat nærmere regler om krystalglasvarer i bekendtgørelse nr. 122 af 6. marts 1973. Det fremgår af § 1 i bekendtgørelsen, at den omfatter erhvervsmæssigt salg eller udbud til salg af de under pos. 70.13 i toldtariffen til toldloven hørende varer af glas: bordservice, husholdnings-, toilet- og kontorartikler, dekorationsgenstande og lignende.

Der er i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1007/2011 af 27. september 2011 om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning fastsat regler om mærkning af tekstilprodukter. Idet der er tale om en forordning, finder denne umiddelbart anvendelse uden implementering, og der er ikke i dansk ret fastsat regler, der supplerer forordningen. Forordningen finder ifølge artikel 2, stk. 1, anvendelse på tekstilprodukter, når de gøres tilgængelige på EU-markedet, og på de i stk. 2 omhandlede produkter. Ifølge stk. 2 behandles følgende produkter i forordningen på samme må-

de som tekstilprodukter: a) produkter, hvori tekstilfibrenes vægtandel udgør mindst 80 %, b) betræks- og overtræksmateriale til møbler, paraplyer og parasoller, hvori tekstilbestanddelenes vægtandel udgør mindst 80 %, c) tekstilbestanddelene i de øverste lag af gulvbelægninger med flere lag, madrasbetræk og betræk på camping-artikler forudsat, at vægtandelen af de pågældende tekstilbestanddele udgør mindst 80 % af sådanne øvre lag eller betræk og d) tekstiler, der er indarbejdet i andre produkter og er blevet en integrerende del af disse, såfremt disse produkters sammensætning er angivet. Ifølge stk. 3 og 4 finder forordningen ikke anvendelse på tekstilprodukter, der, uden at salg finder sted, overgives til personer, der arbejder fra eget hjem, eller selvstændige virksomheder med henblik på videreforarbejdning og på skræddersyede tekstilprodukter, der er fremstillet af selvstændige skræddere.

Det foreslås, i § 2, stk. 1, at tilføje m.v. til ordet produkter og at indsætte 10 nye numre i bestemmelsen.

Da visse af de retsakter, som tilføjes til lovens anvendelsesområde, ikke betegner de omhandlede genstande som produkter, men eksempelvis som instrumenter eller enheder, tilpasses ordvalget i indledningen i lovens § 2, stk. 1, så den også kan rumme disse andre betegnelser. Det er i øvrigt hensigten, at når der henvises til produkter i den øvrige lovtæst og bemærkninger, er der tale om en henvisning til hele lovens anvendelsesområde med undtagelse dog af akkreditering.

De indsatte numre udvider produktlovens anvendelsesområde.

Det foreslås således som *nr. 13*, at loven finder anvendelse på produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte finder anvendelse på ikke-automatiske vægte. Der sondres i direktivet mellem flere anvendelsesområder for ikke-automatiske vægte bl.a. bestemmelse af massen ved kommercielle transaktioner og bestemmelse af massen ved beregning af afgift, told, skat, bonus, bøde, vederlag, godtgørelse eller betaling af lignende art.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved dette lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret i bekendtgørelse nr. 1381 af 25. november 2016 om tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte. Bekendtgørelsen har i dag hjemmel i erhvervsfremmeloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 14*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter finder anvendelse på måleinstrumenter som defineret i de instrumentspecifikke bilag til direktivet. Som eksempler på hvilke måleinstrumenter, der er omfattet, kan nævnes vandmålere, gasmålere, elforbrugsmålere og automatiske vægte.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved dette lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret delvist i bekendtgørelse nr. 544 af 28. maj 2018 om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1.1.2. Bekendtgørelsen har i dag hjemmel i erhvervsfremmeloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 15*, at loven finder anvendelse på området for Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder finder anvendelse på instrumenter, måleenheder, harmonisering af målemetoder og metoder for måleteknisk kontrol samt eventuelt de til anvendelsen heraf nødvendige midler. Herudover finder det, for så vidt angår varemængden i færdigpakninger, anvendelse på fastsættelsen og fremgangsmåden ved målingen deraf og den måletekniske kontrol dermed og mærkningen.

Som eksempler på hvilke instrumenter, der er omfattet, kan nævnes måleinstrumenter og dele af sådanne måleinstrumenter.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved dette lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret i bekendtgørelse nr. 1139 af 15. december 2003 om EØF-tydegodkendelse og -verifikation. Bekendtgørelsen har i dag hjemmel i erhvervsfremmeloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 16*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere.

Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere finder anvendelse på beholdere (flasker) fremstillet af glas eller af ethvert andet materiale med stivhedsegenskaber, der yder den samme måletekniske sikkerhed som glas, når disse beholdere tilpropet, eller beregnet til tilpropning, er bestemt til oplagring, transport eller levering af væsker, har et nominelt volumen på mindst 0,05 l og højst 5 l og har måletekniske egenskaber (konstruktionskendetegn og fabrikationsensartethed), der gør dem anvendelige som målebeholdere.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved det-

te lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret i bekendtgørelse nr. 590 af 29. maj 2018 om flasker som målebeholdere. Bekendtgørelsen har i dag hjemmel i erhvervsfremmeloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 17*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger.

Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger finder anvendelse på færdigpakninger, i hvilke varer bringes i handelen med henblik på salg i konstante ens nominelle mængder lig med værdier, der i forvejen er valgt af påfyldningsvirksomheden, er udtrykt i vægt- eller volumenenheder og på mindst 5 g eller 5 ml og højst 10 kg eller 10 l.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved dette lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret i bekendtgørelse nr. 547 af 28. maj 2018 om e-mærkning af færdigpakkede varer. Bekendtgørelsen har i dag hjemmel i erhvervsfremmeloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 18*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter finder anvendelse på færdigpakkede varer og færdigpakninger.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved dette lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret i bekendtgørelse nr. 547 af 28. maj 2018 om e-mærkning af færdigpakkede varer og bekendtgørelse nr. 998 af 8. oktober 2008 om nominelle mængder for færdigpakket vin og spiritus, samt mærkning af aerosolbeholdere. Begge bekendtgørelser har i dag hjemmel i erhvervsfremmeloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 19*, at loven finder anvendelse på SI- og andre måleenheder, som er omfattet af Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder.

Uanset at SI- og andre måleenheder ikke er et produkt, har det en nær sammenhæng med produkterne på metrologiorådet, hvorfor det vurderes at være hensigtsmæssigt, at dette område også omfattes af produktlovens regler. Da Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder også er omfattet af markedsovervågningsforordningen, vil der med indførelsen af området i

produktloven samtidig blive foretaget den nødvendige supplerende af markedsovervågningsforordningen på området.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved dette lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret i bekendtgørelse nr. 618 af 13. maj 2020 om det internationale enhedssystem, SI, og andre lovlige enheder. Bekendtgørelsen har i dag hjemmel i erhvervsfremmeloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 20*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas.

Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas finder anvendelse på produkter under position 70.13 i den fælles toldtarif.

Som eksempler på produkter under position 70.13 i den fælles toldtarif der er omfattet, kan nævnes bordservice, køkken-, toilet-, og kontorartikler og dekorationsgenstande til indendørs brug.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved dette lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret i bekendtgørelse nr. 122 af 6. marts 1973 om krystalglasvarer. Bekendtgørelsen har i dag hjemmel i markedsføringsloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 21*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materiale anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet.

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materiale anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet finder anvendelse på mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af direktivet. Direktivet vil blive implementeret ved dette lovforslag. For så vidt angår den resterende del af direktivet, er det implementeret i bekendtgørelse nr. 759 af 15. september 1995 om mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet. Bekendtgørelsen har i dag hjemmel i markedsføringsloven, men fremtidige ændringer vil blive fastsat i medfør af den foreslåede § 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

Det foreslås som *nr. 22*, at loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning.

Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tekstilfi-

berbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning finder anvendelse på tekstilprodukter, når de gøres tilgængelige på EU-markedet. Herudover er der en række produkter, som efter forordningen behandles på samme måde som tekstilprodukter.

Som eksempler på hvilke andre produkter end tekstilprodukter, der er omfattet, kan nævnes produkter, hvori tekstilfibrenes vægtandel udgør mindst 80 %, betræks- og overtræksmateriale til møbler, paraplyer og parasoller, hvori tekstilbestanddelenes vægtandel udgør mindst 80 % og tekstilbestanddelene i de øverste lag af gulvbelægninger med flere lag.

Den nærmere afgrænsning af, hvad der er omfattet, fremgår af forordningen. Idet der er tale om en forordning, finder denne umiddelbart anvendelse, der vil dog blive fastsat supplerende bestemmelser, herunder straffebestemmelse, i bekendtgørelse fastsat i medfør af den foreslåede § 8, jf. lovforslagets § 1, nr. 10.

De foreslåede nye numre vil medføre, at produktlovens anvendelsesområde udvides.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det følger af produktlovens § 2, stk. 2, nr. 1 og 2, at loven endvidere finder anvendelse på elektrisk materiel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 9, og gasmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 15.

Det fremgår af § 18 i erhvervsfremmeloven, at erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, herunder om, hvilke måleenheder der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik og måleinstrumenter og deres anvendelse, regler om anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter, regler om måleteknisk kontrol, regler om, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål eller vægt, herunder regler om klassificering, sortering og lign., og regler om bemyndigelse af organer til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til nationale regler og EU-retten. Der er med hjemmel i erhvervsfremmeloven fastsat bl.a. bekendtgørelse nr. 546 af 28. maj 2018 om varmfordelingsmålere, der anvendes som grundlag for fordeling af varmeudgifter og bekendtgørelse nr. 1178 af 6. november 2014 om måleteknisk kontrol med målere, der anvendes til måling af forbrug af køleenergi i fjernkøleanlæg og centralkøleanlæg. Reglerne i de to bekendtgørelser er nationale regler, og produkterne er således ikke omfattet af EU-regulering.

Det foreslås, at i § 2, stk. 2, nr. 2, ændres »nr. 15« til »nr. 25«, og efter nr. 2 indsættes et nyt nummer.

Den foreslåede ændring af § 2, stk. 2, nr. 2, er en konsekvens af, at den nuværende produktlovs § 2, stk. 1, nr. 15, bliver til § 2, stk. 1, nr. 25, ved udvidelsen af produktlovens anvendelsesområde i dette lovforslags § 1, nr. 2.

Det foreslås som *nr. 3*, at loven finder anvendelse på måleinstrumenter, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 14-16. Der

tænkes her særligt på de måleinstrumenter, der ikke er omfattet af EU-regulering, men som er reguleret af nationale regler. Måleinstrumenter, der reguleres af nationale regler, er f.eks. varmefordelingsmålere, der anvendes som grundlag for fordeling af varmeudgifter og målere, der anvendes til måling af forbrug af kølenergi i fjernkøleanlæg og centralkøleanlæg. Det vurderes, at det vil være hensigtsmæssigt både for de erhvervsdrivende og brugerne af de produkter inden for metrologiområdet, der ikke er omfattet af markedsovervågningsforordningen eller EU-regulering i øvrigt, at disse også omfattes af produktlovens regler. Hertil kommer, at produktloven i forvejen omfatter produkter, der ikke er omfattet af EU-regulering.

Det foreslåede nye nummer medfører, at produktlovens anvendelsesområde udvides.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 4

Det fremgår af erhvervsfremmelovens § 16, stk. 1, at erhvervsministeren fastsætter de regler vedrørende akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan og dets opgavevaretagelse, jf. stk. 2, og indgår de nødvendige aftaler herom. Det følger i forlængelse heraf af stk. 2, at erhvervsministeren fastsætter de regler, som er nødvendige for anvendelsen her i landet af den i stk. 1 nævnte forordning, herunder om det nationale akkrediteringsorgans akkreditering af virksomheder til f.eks. prøvning, kalibrering, medicinske undersøgelser, certificering, inspektion, attesting, CO₂-verifikation og miljøverifikation, og regler om sanktioner ved manglende overholdelse af en meddelt akkreditering. På den baggrund er der med hjemmel i erhvervsfremmeloven fastsat bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan og bekendtgørelse nr. 913 af 25. september 2009 om akkreditering af virksomheder. Af § 1 i bekendtgørelsen om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan fremgår det, at DANAK udpeges som Danmarks nationale akkrediteringsorgan efter forordning nr. 765/2008. Det fremgår af § 1, stk. 1, i bekendtgørelse om akkreditering af virksomheder, at bekendtgørelsen finder anvendelse på virksomheder, der søger om akkreditering, eller som er akkrediteret af DANAK.

Det foreslås i § 2, stk. 3, at loven endvidere finder anvendelse på akkreditering, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kravene til akkreditering.

Der ikke er tale om et produktområde. Akkreditering foreslås dog omfattet af produktlovens regler, da dele af akkrediteringsområdet har en nær tilknytning til mange af de produkter, der er omfattet af produktlovens anvendelsesområde.

Det foreslåede nye stykke medfører, at produktlovens anvendelsesområde udvides.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Produktlovens anvendelsesområde fremgår af lovens § 2. Det følger således af lovens § 2, stk. 1, nr. 1-15, at den finder anvendelse på en række produkter, der er omfattet af nærmere angivne direktiver eller forordninger. Det fremgår af § 2, stk. 2, at loven endvidere finder anvendelse på elektrisk materiel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 9, og på gasmateriel, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 15.

Ifølge § 3 i produktloven finder loven anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-15, og som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

Med den foreslåede ændring af § 3 ændres henvisningen til produktområder i § 2, så der henvises til nr. 2-25.

Ændringen er en konsekvens af, at det med lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, foreslås, at udvide produktlovens anvendelsesområde.

Det foreslås således, at der også indsættes en henvisning til de nye anvendelsesområder i produktlovens § 3, i det omfang produktområderne er omfattet af EU-regulering.

Der er ikke herudover tilsigtet nogen ændring af den gældende bestemmelse.

Til nr. 6

Produktlovens § 4 indeholder i nr. 1-4 definitioner på henholdsvis erhvervsdrivende, elektrisk materiel, gasmateriel og produktforordninger.

Det fremgår af § 18 i erhvervsfremmeloven, at erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, herunder om, hvilke måleenheder der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik og måleinstrumenter og deres anvendelse, regler om anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter, regler om måleteknisk kontrol, regler om, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål eller vægt, herunder regler om klassificering, sortering og lign., og regler om bemyndigelse af organer til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til nationale regler og EU-retten. På den baggrund er der med hjemmel i erhvervsfremmeloven fastsat en række bekendtgørelser inden for metrologiområdet. Flere af disse bekendtgørelser indeholder en definition på en instrumentejer.

I bekendtgørelse nr. 593 af 29. maj 2018 om anvendelse af målesystemer til kvantitativ måling af andre væsker end vand og udmåling af luftformig gas i portioner findes der således i § 2, nr. 3, følgende definition på en instrumentejer: En virksomhed, der har rådighed over et eller flere målesystemer, og som anvender målesystemet til formål omfattet af § 1, stk. 1.

I bekendtgørelse nr. 583 af 28. maj 2018 om anvendelse

af flerdimensionale måleinstrumenter findes der en stort set enslydende definition på en instrumentejer i bekendtgørelsens § 2, nr. 3, hvorefter en instrumentejer er: En virksomhed, der har rådighed over et eller flere flerdimensionale måleinstrumenter, og som anvender måleinstrumentet til formål omfattet af § 1.

I bekendtgørelse nr. 582 af 28. maj 2018 om anvendelse af måleinstrumenter til måling af forbrug af vand, gas, el eller varme findes der i § 2, nr. 7, en definition på en instrumentejer som: Ejeren af vandmålere, gasmålere, elmålere eller varmeenergimålere, som er omfattet af § 1, stk. 1. I bekendtgørelsens § 2, nr. 2-5, defineres såvel ejeren af vandmålere, gasmålere, elmålere og varmeenergimålere som: Virksomhed, boligselskab, privat eller offentlig udlejer m.v., der leverer varmt eller koldt vand til forbrugere mod betaling, og som med ejers rettigheder anvender måleinstrumenter omfattet af § 1, stk. 1, der måler forbruget af varmt eller koldt vand, gas, el eller varme.

I bekendtgørelse nr. 592 af 29. maj 2018 om anvendelse af automatiske vægte findes der i § 2, nr. 6, en definition på en vægtejer som: En virksomhed, der har rådighed over en eller flere automatiske vægte, og som anvender vægten til formål omfattet af § 1, stk. 1. Bekendtgørelse nr. 591 af 29. maj 2018 om anvendelse af ikke-automatiske vægte indeholder en enslydende definition i § 2, nr. 7, dog med den ene forskel, at der står en eller flere ikke-automatiske vægte i stedet for automatiske vægte.

Det foreslås, at der i § 4, nr. 2, indsættes en definition af en instrumentejer. En instrumentejer defineres som en fysisk eller juridisk person, som anvender eller stiller et instrument til rådighed til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling.

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 8, at der i produktlovens § 5 indsættes et nyt stykke, hvorefter instrumentejer, som ikke er erhvervsdrivende, ligeledes skal sikre, at det instrument, som anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen foretages betaling, opfylder kravene i stk. 1 og 2. Det foreslås endvidere i lovforslagets § 1, nr. 13, at der indsættes en ny bestemmelse som § 16 a i produktloven, hvorefter kontrolmyndigheden kan udstede påbud og forbud over for instrumentejer, hvis et instrument ikke er i overensstemmelse med reglerne. Endelig foreslås det i lovforslagets § 1, nr. 18 og nr. 19, at instrumentejer kan straffes, hvis vedkommende ikke overholder lovens § 5, eller hvis vedkommende undlader at efterkomme en afgørelse fra kontrolmyndigheden i medfør af den foreslåede § 16 a.

På baggrund af dette indeholder lovforslaget en række bestemmelser om instrumentejer. Derfor bør loven indeholde en definition på en instrumentejer.

De bekendtgørelser, der med hjemmel i erhvervsfremme-loven er udstedt på metrologiområdet, og som indeholder en definition på en instrumentejer, definerer alle en instrumentejer som en juridisk person. Dog kan en instrumentejer i bekendtgørelse nr. 582 af 28. maj 2018 om anvendelse af måleinstrumenter til måling af forbrug af vand, gas, el eller varme også være en privat udlejer.

Med bestemmelsen foreslås en mere omfattende definition af en instrumentejer. Den foreslåede definition adskiller sig således fra de eksisterende definitioner i bekendtgørelserne på metrologiområdet, idet en instrumentejer efter lovforslaget også kan være en privatperson.

Definitionen på en instrumentejer omfatter såvel fysiske som juridiske personer. Dette skal først og fremmest sikre, at private udlejere – der f.eks. ejer en fordelingsmåler og på baggrund af aflæsninger herfra opkræver betaling for forbrug hos en eller flere lejere – bliver omfattet af produktlovens regler. Det er dog også hensigten, at andre privatpersoner, der ejer instrumenter, og hvor der på baggrund af målinger fra instrumentet foretages betaling, skal være omfattet af lovens regler. Det kan f.eks. være en privatperson, der sælger varer efter vægt på et marked eller lignende. Det bagvedliggende hensyn er, at de forbrugere, der på baggrund af en målingen foretager en betaling, ikke kommer til at lide et økonomisk tab, f.eks. fordi et instrument ikke lever op til reglerne og derfor ikke måler nøjagtigt. Dette hensyn er det samme, uanset om instrumentejer er en privatperson eller erhvervsdrivende. Derfor skal både en privat eller erhvervsdrivende instrumentejer sikre, at produktet lever op til lovens regler, og at kontrolmyndigheden har mulighed for at udstede såvel påbud som forbud, hvis dette ikke er tilfældet.

Det skal endelig bemærkes, at de eksisterende definitioner på en instrumentejer i bekendtgørelserne på metrologiområdet alle kan rummes af den i dette lovforslag foreslåede definition.

Til nr. 7

Produktlovens § 4 indeholder i nr. 1-4 definitioner på henholdsvis erhvervsdrivende, elektrisk materiel, gasmateriel og produktforordninger. Det følger af § 4, nr. 4, at produktforordninger er en samlet betegnelse for forordningerne i § 2, stk. 1, nr. 13-15.

Det foreslås i § 4, nr. 4, der bliver til nr. 5, at henvisningen til nr. 13-15, ændres til nr. 22-25.

Der er således tale om en konsekvensændring i forbindelse med, at det i lovforslagets § 1, nr. 2, foreslås, at produktlovens anvendelsesområde i § 2, stk. 1, udvides. Med den foreslåede udvidelse af § 2, stk. 1, vil produktforordningerne fremgå af § 2, stk. 1, nr. 22-25.

Til nr. 8

Det fremgår af produktlovens § 5, stk. 1, at den erhvervsdrivende skal sikre, at et produkt, der bringes i omsætning eller gøres tilgængeligt på markedet, opfylder en række nærmere bestemte krav. For det første skal produktet opfylde de regler, der er fastsat i produktloven, eller regler fastsat i medfør af produktloven. For det andet skal produktet opfylde regler i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår produktlovens anvendelsesområde. For det tredje må produktet ikke indebære en risiko, når det installeres og vedligeholdes på passende vis og anvendes til den forudsatte anvendelse eller anvendes under forhold, der med rimelighed kan forudses. Ifølge produktlo-

vens § 5, stk. 2, må et produkt, der ikke opfylder stk. 1, ikke installeres, tages i brug eller anvendes.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 4, at instrumentejereren, som ikke er erhvervsdrivende, ligeledes skal sikre, at det instrument, som anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen foretages betaling, opfylder kravene i stk. 1 og 2.

I lovforslagets § 1, nr. 6, defineres instrumentejereren som en privat eller juridisk person, som anvender eller stiller et instrument til rådighed til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6.

Produktlovens § 5, stk. 1 og 2, omhandler erhvervsdrivende og stiller krav om, at den erhvervsdrivende sikrer sig, at de produkter, denne bringer i omsætning eller gør tilgængelige på markedet, lever op til de gældende krav. Idet produktlovens § 5, stk. 1 og 2, udelukkende omhandler erhvervsdrivende, er den private instrumentejer ikke omfattet af disse regler.

Med metrologiområdets indførelse i produktloven vurderes det ud fra hensynet til forbrugerne, at det er nødvendigt også at fastsætte krav til private instrumentejerers overholdelse af reglerne. Det er hensigten med lovforslaget, at privatpersoner, der ejer instrumenter, og hvor der på baggrund af instrumentets målinger foretages betaling, skal være omfattet af lovens regler. For at sikre at forbrugere, der på baggrund af en måling foretager en betaling, ikke kommer til at lide et økonomisk tab, er det derfor nødvendigt at stille krav om, at ejeren af et instrument sikrer sig, at instrumentet opfylder de gældende krav – uanset om ejeren er erhvervsdrivende eller en privatperson. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6.

Det er på den baggrund, at det foreslås, at instrumentejereren, som ikke er erhvervsdrivende, ligeledes skal sikre, at det instrument, som anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen foretages betaling, opfylder kravene i stk. 1 og 2. På den måde vil f.eks. en privat udlejer også være forpligtet til at sikre sig, at den forbrugsmåler, vedkommende anvender til måling af lejernes forbrug, opfylder reglerne og måler korrekt.

Til nr. 9

I produktlovens kapitel 2, der udgøres af §§ 5-8, er der samlet en række bestemmelser vedrørende generelle pligter. § 8 indeholder som den eneste af disse bestemmelser en række bemyndigelsesbestemmelser. Det følger af bestemmelsen, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af § 2, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning og markedsføring. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov. Endelig kan erhvervsministeren fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter, der er omfattet af denne lov.

Det foreslås, at § 8 ophæves.

Den foreslåede ophævelse har til hensigt at fjerne § 8 fra produktlovens kapitel 2 om generelle pligter.

I lovforslagets § 1, nr. 10, foreslås produktlovens § 8 indsat på ny i et nyt kapitel sammen med to nye bemyndigelsesbestemmelser, hvorefter erhvervsministeren kan fastsætte regler om metrologi og akkreditering. Der vil efter det foreslåede således være tre bestemmelser i produktloven, der alene indeholder bemyndigelser. Derfor er det mest hensigtsmæssigt, at disse samles i et kapitel for sig under overskriften administrative forskrifter. Det foreslås derfor, at § 8 ophæves og indsættes i et nyt kapitel i stedet. Der henvises i øvrigt til de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 10.

Det er hensigtsmæssigt at samle de rene bemyndigelsesbestemmelser i produktloven under ét kapitel for sig selv.

Til nr. 10

Produktlovens kapitel 2 indeholder en række bestemmelser om generelle pligter, hvoraf det alene er § 8, der indeholder rene bemyndigelsesbestemmelser.

Det foreslås, at der efter kapitel 2 indsættes et nyt *kapitel 2 a* om administrative forskrifter.

Med dette lovforslag foreslås det, at der indføres bemyndigelsesbestemmelser som favner metrologi- og akkrediteringsområderne i produktloven – se nærmere nedenfor i bemærkningerne til dette nummer. På den baggrund anses det for hensigtsmæssigt, at produktlovens bestemmelser, der kun indeholder bemyndigelser, samles i ét kapitel.

I produktlovens § 8, stk. 1, findes en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af § 2, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning og markedsføring. Efter stk. 2 kan erhvervsministeren desuden fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede efter loven. Endelig kan erhvervsministeren efter stk. 3 fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve vedtagne EU-retsakter vedrørende produkter, der er omfattet af denne lov.

I § 18 i erhvervsfremmeloven findes en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi. Der er med hjemmel i erhvervsfremmeloven fastsat en række bekendtgørelser om anvendelsen af forskellige måleinstrumenter. Der er i disse bekendtgørelser fastsat særlige krav for instrumentejereren bl.a. til etablering af egenkontrol og reverifikation.

Det følger således af § 8, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 593 af 29. maj 2018, at instrumentejereren skal etablere en egenkontrol, der giver tilstrækkelig sikkerhed for, at brugstolerancen, jf. stk. 3, for målesystemer, der anvendes i henhold til § 1, stk. 1, ikke overskrides. Ifølge stk. 2 skal egenkontrollen, jf. stk. 1, være baseret på målinger, som er metrologisk sporbare. Det følger af stk. 3, at brugstolerancen er lig med det dobbelte af den tolerance, der var gældende, da målesystemet blev bragt i omsætning. Af stk. 4 fremgår

det, at instrumentejere ikke må lade et målesystem indstille til at udnytte de maksimalt tilladelige fejl eller systematisk favorisere en bestemt part. Endelig følger det af stk. 5, at instrumentejeren efter anmodning fra Sikkerhedsstyrelsen skal kunne dokumentere, at målesystemer i brug lever op til stk. 1.

I bekendtgørelsens §§ 9-11 er der fastsat regler om reverifikation. Det følger således af § 9, stk. 1, at når forseglingen på et målesystem, der anvendes i henhold til § 1, stk. 1, er brudt, eller målesystemet har været udsat for indgreb, der kan påvirke målesystemets måleevne, skal instrumentejeren sikre, at målesystemet ikke anvendes, før det er reverificeret, jf. dog stk. 2. Det fremgår af § 9, stk. 2, at hvis målesystemet består af flere måleorganer, der ikke har karakter af fælles komponenter, og forseglingen på måleorganet er brudt, eller har det været udsat for indgreb, der kan påvirke måleorganets måleevne, kan instrumentejeren i stedet foretage reverifikation af måleorganet. Af stk. 3 fremgår det, at instrumentejeren skal sikre, at målesystemet som minimum reverificeres sådan, at målesystemets fejlvisning ligger inden for de maksimalt tilladelige fejl i det aktuelle brugsområde. Endelig følger det af stk. 4, at et målesystem må kun anvendes i det brugsområde, hvori det er reverificeret.

Af § 10 i bekendtgørelsen fremgår det, hvilke operationer en reverifikation består af. Efter § 11 i bekendtgørelsen påhviler det instrumentejeren at rekvirere reverifikation hos en virksomhed, som enten er etableret i Danmark og gennem en akkreditering fra DANAK Den Danske Akkrediteringsfond eller et tilsvarende akkrediteringsorgan, som er medunderskriver af relevante EA, ILAC eller IAF multilaterale aftaler om gensidig anerkendelse, er kvalificeret til at foretage reverifikation efter denne bekendtgørelse, eller midlertidigt leverer tjenesteydelser i Danmark, og som er lovligt etableret i et andet EU/EØS-land, hvor virksomheden lovligt kan udføre reverifikation af den pågældende type målesystem.

Der findes stort set enslydende bestemmelser om egenkontrol og reverifikation i bekendtgørelse nr. 592 af 29. maj 2018 om anvendelse af automatiske vægte, bekendtgørelse nr. 591 af 29. maj 2018 om anvendelse af ikke-automatiske vægte, bekendtgørelse nr. 583 af 28. maj 2018 om anvendelse af flerdimensionale måleinstrumenter, bekendtgørelse nr. 582 af 28. maj 2018 om anvendelse af måleinstrumenter til måling af forbrug af vand, gas, el eller varme.

Det foreslås, at produktlovens § 8 indsættes på ny i det foreslåede kapitel 2 a om administrative forskrifter.

Bestemmelsen foreslås indsat på ny, idet den ved dette lovforslags § 1, nr. 9, er foreslået ophævet af hensyn til ønsket om indførelsen af det nye kapitel 2 a om administrative forskrifter. Ophævelsen i dette lovforslags § 1, nr. 9, sker således alene af lovtekniske hensyn.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af § 2, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning, markedsføring og anvendelse.

Bestemmelsen er enslydende med den gældende lovs § 8, stk. 1, bortset fra, at »og markedsføring« er ændret til », markedsføring og anvendelse«.

Det er intentionen, at bestemmelsen fortsat skal anvendes som hidtil efter produktloven. Bestemmelsen vil derfor hjemle fastsættelse af bekendtgørelser, der enten implementerer eller gennemfører EU-retsakter om produkter omfattet af lovforslagets anvendelsesområde, jf. produktlovens § 2, stk. 1, eller fastsætter krav til produkter, der ikke er omfattet af EU-lovgivning, jf. lovens § 2, stk. 2.

Med metrologiområdets indførelse i produktloven vurderes det, at det vil være nødvendigt at foretage en udvidelse af den nuværende bemyndigelsesbestemmelse i lovens § 8, stk. 1, idet der i bekendtgørelserne på metrologiområdet er fastsat særlige krav til anvendelsen af produkter. Der er f.eks. krav om, at instrumentejeren skal etablere en egenkontrol, der giver tilstrækkelig sikkerhed for, at brugstolerancen for et måleinstrument, der anvendes inden for bekendtgørelsernes anvendelsesområde, ikke overskrides. Derudover er der f.eks. også krav om, at instrumentejeren skal sikre, at måleinstrumentet ikke anvendes, før det er reverificeret, og at et måleinstrument kun må anvendes i det brugsområde, hvori det er reverificeret.

Det er således intentionen, at erhvervsministeren med den foreslåede udvidelse af bemyndigelsesbestemmelsen i lovens § 8, stk. 1, også skal kunne fastsætte regler om anvendelsen af produkter, herunder om den vedligeholdelse i form af blandt andet egenkontrol og reverifikation, der er en del af anvendelsen af et måleinstrument på metrologiområdet.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov.

Bestemmelsen er enslydende med den gældende produktlovs § 8, stk. 2, og vil skulle anvendes på samme måde som hidtil. Forslaget er en konsekvens af den nødvendige ophævelse af produktlovens § 8 i dette lovforslags § 1, nr. 9.

Det foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter, der er omfattet af denne lov.

Bestemmelsen er enslydende med den gældende produktlovs § 8, stk. 3, og vil skulle anvendes på samme måde som hidtil. Forslaget er en konsekvens af den nødvendige ophævelse af produktlovens § 8 i dette lovforslags § 1, nr. 9. Der henvises til de specielle bemærkninger til dette lovforslags § 1, nr. 9.

Metrologiområdet i Danmark bygger i dag på internationale aftaler i form af to globale konventioner (Meterkonventionen, CGPM, og Den Internationale Organisation for Legal Metrologi, OIML), to europæiske aftaler (EUROMET for fundamental metrologi og WELMEC for legal metrologi), og samarbejdet i EU. Samarbejdet i EU er udmøntet i en række direktiver, der i dansk ret er gennemført ved en række bekendtgørelser udstedt med hjemmel i erhvervsfremmeloven. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 2.1.1.1.

Reglerne på metrologiområdet i erhvervsfremmeloven er i vidt omfang en videreførelse af reglerne i lov nr. 173 af 28. april 1982 om mål og vægt (metrologi), hvorefter industriministeren bl.a. havde hjemmel til at fastsætte nærmere regler om måleteknik, måleenheder, måleinstrumenter og til at foreskrive anmeldelsespligt for ibrugværende instrumenter.

Det følger således af § 18 i erhvervsfremmeloven, at erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, herunder om, hvilke måleenheder der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik og måleinstrumenter og deres anvendelse, regler om anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter, regler om måleteknisk kontrol, regler om, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål eller vægt, herunder regler om klassificering, sortering og lign., og regler om bemyndigelse af organer til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til nationale regler og EU-retten. Det følger endvidere af stk. 2, at erhvervsministeren udpeger nationale metrologiinstitutioner til at etablere og vedligeholde primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter. Endelig følger det af stk. 3, at erhvervsministeren, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter for at varetage hvervet med måleteknisk kontrol.

Der er i medfør af § 18 i erhvervsfremmeloven fastsat en lang række bekendtgørelser, der regulerer de forskellige metrologiområder. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne i lovforslagets pkt. 2.1.1.1.

Det fremgår af erhvervsfremmelovens § 19, stk. 2, at en offentlig myndighed eller en privat institution, der i medfør af § 7, stk. 3, varetager opgaver med administration af reglerne om metrologi, kan opkræve gebyr for bl.a. udarbejdelse af certifikater og typegodkendelser og for udpegning af bemyndigede organer efter regler, der fastsættes af erhvervsministeren.

Af § 7, stk. 3, i erhvervsfremmeloven fremgår det, at erhvervsministeren kan bestemme, at de beføjelser, der er henlagt til en underliggende myndighed, og som vedrører administrationen af de metrologiske regler, som er fastsat i medfør af § 18, kan henlægges til en anden offentlig myndighed eller en privat institution. Den underliggende myndighed indgår i givet fald de nødvendige aftaler herom.

Det foreslås, at der som ny § 8 a indsættes en bemyndigelsesbestemmelse til erhvervsministeren til fastsættelse af regler på metrologiområdet.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om måleteknik og anvendelse af måleenheder for metrologi omfattet af § 2, stk. 1, nr. 13-19, og § 2, stk. 2, nr. 3, herunder regler om måleteknisk kontrol, regler om anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter og regler om, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål og vægt, herunder klassificering, sortering m.v.

Den foreslåede bemyndigelsesbestemmelse skal sikre, at der i dansk ret kan gennemføres EU-regulering vedrørende

måleinstrumenter, og at der kan udstedes bestemmelser på det måletekniske område af hensyn til sikkerhed, sundhed, miljø, samhandel m.v. Det vurderes derfor også, at det fortsat er nødvendigt, at erhvervsministeren har en sådan bemyndigelse.

Reglerne om det offentliges mulighed for at føre måleteknisk kontrol foreslås med dette lovforslag videreført til produktloven, da det – særligt ud fra hensynet til forbrugerne – fortsat vurderes at være af afgørende betydning, at der kan føres måleteknisk kontrol på metrologiområdet.

Det fremgår af den tidligere gældende lov om mål og vægt (metrologi), at industriministeren kunne foreskrive anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter, hvilket også er videreført i erhvervsfremmeloven. Det fremgår af bemærkningerne til lov om mål og vægt (metrologi), Folketingsstidende 1981-82 (2. samling), A, L 55, som fremsat, side 1117, at det var intentionen, at der som led i effektiviseringen af den måletekniske kontrol kunne indføres en sådan anmeldelsespligt. Ligesom i erhvervsfremmeloven foreslås denne bemyndigelse også videreført til produktloven ud fra det fortsatte hensyn til effektiviseringen af den måletekniske kontrol.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren fastsætter regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter. Erhvervsministeren udpeger i den forbindelse tillige nationale metrologiinstitutioner til at varetage etableringen og vedligeholdelsen.

Tidligere i lov om mål og vægt (metrologi) og nu i erhvervsfremmeloven har der været fastsat regler med bemyndigelse til udpegning af primærlaboratorier og nationale referencelaboratorier til at etablere og vedligeholde primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter.

Det er fortsat af afgørende betydning for muligheden for at kunne måle nøjagtigt i forbindelse med konstruktion og produktion af produkter og tjenesteydelser, at der fastsættes regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler og udpeges nationale metrologiinstitutioner til varetagelse heraf. I praksis udpeges der ét nationalt metrologiinstitut, som har det primære ansvar for at etablere og vedligeholde landets metrologiinfrastruktur. Samtidig udpeges der et antal metrologiinstitutioner, som har ansvar for enkelte afgrænsede metrologiske felter, hvor det nationale metrologiinstitut ikke er aktivt. Dette er i overensstemmelse med den internationale praksis på området. Det foreslås derfor, at erhvervsministerens bemyndigelse hertil videreføres til produktloven med visse sproglige ændringer.

Bestemmelsen i erhvervsfremmelovens § 18, stk. 3, hvorefter erhvervsministeren, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse har adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter for at varetage hvervet med måleteknisk kontrol, foreslås ikke videreført til produktloven. Dette skyldes, at der allerede i produktlovens § 11, stk. 1, eksisterer en tilsvarende adgang for kontrolmyndigheden. Med den foreslåede indførelse af me-

trologiområdet i produktloven vil metrologiområdet således også blive omfattet af bestemmelsen i produktlovens § 11, stk. 1. En videreførelse af erhvervsfremmelovens § 18, stk. 3, vil derfor være overflødig.

Endelig medfører forslaget, at bestemmelsen i erhvervsfremmelovens § 19, stk. 2, ikke videreføres til produktloven. Bestemmelsen i § 7, stk. 3, i erhvervsfremmeloven har tidligere været anvendt til at bemyndige andre til at varetage dele af administrationen af reglerne på metrologiområdet. Disse opgaver er dog hjemtaget til Sikkerhedsstyrelsen, og der er ikke et ønske om fremadrettet af bringe en bestemmelse svarerende til erhvervsfremmelovens § 7, stk. 3, i anvendelse. En videreførelse af reglen i erhvervsfremmelovens § 19, stk. 2, vurderes derfor at være overflødig.

Det følger af § 16, stk. 1, i erhvervsfremmeloven, at erhvervsministeren fastsætter de regler vedrørende akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan og dets opgavevaretagelse, jf. stk. 2, og indgår de nødvendige aftaler herom. Forvaltningsloven finder anvendelse på akkrediteringsorganets udførelse af akkrediteringsopgaver. Det følger endvidere af stk. 2, at erhvervsministeren fastsætter de regler, som er nødvendige for anvendelsen her i landet af den i stk. 1 nævnte forordning, herunder om det nationale akkrediteringsorgans akkreditering af virksomheder til f.eks. prøvning, kalibrering, medicinske undersøgelser, certificering, inspektion, attesting, CO₂-verifikation og miljøverifikation, og regler om sanktioner ved manglende overholdelse af en meddelt akkreditering.

Der er i medfør af erhvervsfremmelovens § 16 fastsat to bekendtgørelser på området for akkreditering. Bekendtgørelse nr. 1230 af 11. december 2009 om udpegning af det nationale akkrediteringsorgan og bekendtgørelse nr. 913 af 25. september 2009 om akkreditering af virksomheder.

Af § 17 i erhvervsfremmeloven fremgår det, at akkrediteringsorganet, efter særskilt aftale herom med erhvervsministeren, kan foretage akkreditering i udlandet.

I medfør af erhvervsfremmelovens § 19, stk. 1, kan det nationale akkrediteringsorgan inden for en ramme aftalt mellem organet og erhvervsministeren kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen. Ved akkrediteringsydelsen forstås f.eks. akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering og akkreditering af virksomheder og personer til certificering, inspektion, attesting, CO₂-verifikation og miljøverifikation.

Det foreslås endvidere, at der som ny § 8 b i produktloven indsættes en bemyndigelsesbestemmelse til erhvervsministeren til fastsættelse af regler om akkreditering.

Det skal bemærkes, at begrebet akkreditering skal forstås i overensstemmelse med definitionen i forordning nr. 765/2008, hvor akkreditering defineres som ”en attesting foretaget af et nationalt akkrediteringsorgan af, at et overensstemmelsesvurderingsorgan opfylder de krav, der er fast-

sat i de harmoniserede standarder, og i givet fald alle andre supplerende krav, herunder dem, der er fastsat i de relevante sektorordninger for at udføre de specifikke overensstemmelsesvurderingsopgaver”.

I forordning nr. 765/2008 defineres det nationale akkrediteringsorgan som ”det eneste organ i en medlemsstat med statslig bemyndigelse til at foretage akkreditering”, mens et overensstemmelsesvurderingsorgan defineres som ”et organ, der udfører overensstemmelsesvurderingsopgaver, herunder kalibrering, afprøvning, certificering og inspektion”. Overensstemmelsesvurdering defineres i forordningen som ”en proces til påvisning af, om et produkt, en proces, en tjenesteydelse, et system, en person eller et organ har opfyldt de specifikke krav, der gælder for dem”. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1.4. i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås i *stk. 1*, at erhvervsministeren fastsætter regler vedrørende akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan, dets opgavevaretagelse og kontrollen med akkrediteringsorganet.

Bestemmelsen indebærer i overensstemmelse med forordning nr. 765/2008, at der i hver enkelt medlemsstat kun kan udpeges ét nationalt akkrediteringsorgan til at løse de opgaver, der er omfattet af forordningen. Dette skal medvirke til at skabe troværdighed omkring akkrediteringssystemet ved at sikre, at akkreditering ikke baseres på et kommercielt konkurrencebåret hensyn men på de kvalitetskrav, der stilles i forordningen, og som baserer sig på standarden DS/EN ISO/IEC 17011, om generelle krav til akkrediteringsorganer, der akkrediterer virksomheder, som foretager overensstemmelsesvurdering. Med bemyndigelsesbestemmelsen vil det nationale akkrediteringsorgan opnå formel anerkendelse som bemyndiget til at udføre de akkrediteringsopgaver, der er omfattet af forordningen.

I Danmark er DANAK udpeget som det nationale akkrediteringsorgan. I sin egenskab af at være nationalt akkrediteringsorgan virker DANAK som en offentlig myndighed. Det er dog alene forvaltningslovens bestemmelser om parters rettigheder i forhold til en sag, der beror hos en myndighed eller et privat organ, der har fået overført kompetence fra en offentlig myndighed, der finder anvendelse. Det skyldes, at de krav til fortrolighed, der følger direkte af forordningen om akkreditering m.v., og som også er et afgørende led i akkrediteringsstandard (DS/EN ISO/IEC 17011), ikke er forenelige med tredjepartsaktindsigt som omhandlet i offentlighedsloven. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.1.4. i de almindelige bemærkninger.

Den foreslåede § 8 b, stk. 1, er en forenkling af erhvervsfremmelovens § 16, stk. 2, men det er intentionen, at erhvervsministerens bemyndigelse indeholder samme beføjelse til, at fastsætte regler om det nationale akkrediteringsorgans opgavevaretagelse. Det betyder, at DANAK fortsat vil have til opgave bl.a. at akkreditere virksomheder efter relevante standarder, ligesom de skal varetage tilsynet med de akkrediterede virksomheder.

Sikkerhedsstyrelsen fører tilsyn med det nationale akkrediteringsorgan. Der findes dog i dag ingen regler, der udtrykkeligt fastlægger Sikkerhedsstyrelsens kontrolbeføjelser over for det nationale akkrediteringsorgan. Det foreslås derfor, at erhvervsministeren i medfør af den foreslåede § 8 b, stk. 1, bemyndiges til at fastsætte regler om kontrollen med akkrediteringsorganet. Hvis der skulle opstå en situation, hvor det nationale akkrediteringsorgan ikke lever op til sine forpligtelser eller dele af disse forpligtelser, bør der være udtrykkelige regler for, hvilke kontrolbeføjelser tilsynsmyndigheden har f.eks. til at udstede påbud til akkrediteringsorganet. Omvendt vil det også sikre en mere klar retsstilling for det nationale akkrediteringsorgan, hvis der er fastsat udtrykkelige regler om tilsynsmyndighedens kontrolbeføjelser over for akkrediteringsorganet.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren indgår de nødvendige aftaler med akkrediteringsorganet, herunder om organets mulighed for at kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen.

Ved akkrediteringsydelsen forstås f.eks. akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering og akkreditering af virksomheder og personer til certificering, inspektion, attestering, CO₂-verifikation og miljøverifikation.

Efter forordningen skal det nationale akkrediteringsorgan udøve sin virksomhed uden fortjeneste for øje.

Rammerne for de priser, det nationale akkrediteringsorgan kan tage for deres akkrediteringsydelser, skal fastlægges på en sådan måde, at der skabes mulighed for en indtjening, der sikrer tilstrækkelige økonomiske ressourcer til, at akkrediteringsorganet kan varetage udviklingen af nye tiltag inden for akkrediteringsområdet. Derudover skal rammerne give mulighed for at understøtte områder, hvor akkreditering forekommer i begrænset omfang og hvor prisen for akkreditering ville afspejle dette, hvis ikke der i forbindelse med prisfastsættelsen var mulighed for at tage højde herfor. Dette prisfastsættelsesprincip er til gavn for samfundsøkonomien, da der dermed skabes det mest gunstige udgangspunkt for et velfungerende akkrediteringssystem.

Kravet om, at priserne fastsættes på baggrund af de ovenfor nævnte aftalte rammer, hænger blandt andet sammen med, at forordningen forpligter danske virksomheder til at søge om akkreditering hos det danske akkrediteringsorgan, hvis organet udbyder den efterspurgte ydelse. Der er således i princippet tale om en monopollignende stilling, hvorfor det er et krav, at principperne for prisfastsættelsen er aftalt med erhvervsministeren.

Fastsættelsen af priser for opgaver, som det nationale akkrediteringsorgan f.eks. løser på tredjelandes markeder (dvs. lande uden for EU/EØS), er ikke omfattet af bestemmelsen. Det skyldes blandt andet, at de nationale akkrediteringsorganer i medfør af forordningen gerne må konkurrere med hinanden på tredjelandes markeder, når blot konkurrencen ikke får konsekvenser for deres virksomhed i EU/EØS.

Endelig foreslås i *stk. 3*, at erhvervsministeren og akkrediteringsorganet kan indgå særskilt aftale om, at organet kan foretage akkreditering i udlandet.

Der fastsættes ikke nærmere regler om, hvordan en sådan akkreditering skal foretages, idet beslutningen herom overlades til akkrediteringsorganet. Dog skal der udarbejdes en særskilt kontrakt om muligheden for sådanne akkrediteringer, således at erhvervsministeren er bekendt med karakteren af det arbejde, som det nationale akkrediteringsorgan foretager i udlandet.

Det foreslås således, at reglerne om akkreditering indføres i produktloven. Forslaget medfører derfor, at de bestemmelser, der findes i erhvervsfremmelovens §§ 16, 17 og § 19, stk. 1, indholdsmæssigt overføres til produktloven.

På samme måde som i erhvervsfremmeloven vil akkreditering, der foretages på andet grundlag end forordning nr. 765/2008 om kravene til akkreditering, ikke være omfattet af produktlovens regler om akkreditering. Et eksempel på dette er akkreditering af undervisningsinstitutioner, jf. lov om Danmarks Evalueringsinstitut, og andre godkendelsesordninger, hvor begrebet akkreditering er anvendt i en anden betydning end i forordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1. og 2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Det fremgår af § 9, stk. 1, i produktloven, at Sikkerhedsstyrelsen varetager opgaven som kontrolmyndighed, medmindre andet følger af stk. 2. Af stk. 2 følger det, at hvis der i eller i medfør af anden lovgivning er fastsat regler om forebyggelse af specifikke risici ved særlige produkter, er den relevante kontrolmyndighed, der påser risici ved produkter omfattet af § 2, stk. 1, for så vidt angår sådanne særlige produkter, den myndighed, der påser overholdelsen af den anden lovgivning. Efter stk. 3 fører den relevante kontrolmyndighed kontrol med, at regler i denne lov og regler fastsat i medfør af denne lov overholdes. Kontrolmyndigheden fører desuden kontrol med, at regler fastsat i produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, overholdes. Endelig følger det af stk. 4, at kontrolmyndigheden skal udøve kontrol efter stk. 3 på en sådan måde, at der gribes ind med de midler og med den hurtighed, som risikoens alvor kræver, herunder ved brug af en skjult identitet. Myndigheden skal i den forbindelse tage behørigt hensyn til den videnskabelige usikkerhed om et produkts indvirkning på menneskers sundhed og hensyn til, hvor alvorlig risikoen er for, at et produkt vil medføre skade på personer.

Det fremgår af produktlovens § 10, stk. 1, at kontrolmyndigheden fra enhver kan kræve alle oplysninger, som skønnes nødvendige for kontrolmyndighedens virksomhed, herunder til afgørelse af, om et forhold hører under kontrolmyndighedens kompetence.

Af § 11, stk. 1, i produktloven fremgår det, at kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, som er omfattet af denne lovs anvendelsesområde. Adgangen omfatter tillige private lokaliteter, hvor elevatorer og andet løf-

teudstyr, trykbærende udstyr, elektrisk materiel og gasmateriel måtte være opstillet eller opbevaret, i det omfang det er påkrævet for at føre kontrol, jf. § 9. Efter stk. 2 kan kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet. Det følger af stk. 3, at kontrolmyndigheden som en del af dokumentationen af kontrolbesøget kan fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse.

Det foreslås, at der efter § 9 i produktloven som ny § 9 a indsættes en bemyndigelsesbestemmelse til, at kontrolmyndigheden kan bemyndige andre til at foretage kontrol på metrologiområdet. Den bemyndigede kan i den forbindelse udøve kontrolmyndighedens beføjelser efter § 10, stk. 1, og § 11, stk. 1-3.

Med den foreslåede § 9 a kan kontrolmyndigheden bemyndige en anden offentlig myndighed eller en offentlig eller privat virksomhed til at udføre kontrol efter § 9, stk. 1, på metrologiområdet.

Intentionen med den foreslåede bestemmelse er først og fremmest, at det som kontrolmyndighed på området skal være muligt for Sikkerhedsstyrelsen at bemyndige andre offentlige myndigheder eller en offentlig eller privat virksomhed til at foretage test af måleinstrumenter på metrologiområdet.

Sikkerhedsstyrelsen har ikke de nødvendige værktøjer til at foretage de rette tests og vurderinger på metrologiområdet, og det er derfor nødvendigt, at andre kan bemyndiges til at varetage disse opgaver ude på stedet, hvor måleinstrumentet befinder sig. Der er ikke et lignende behov på andre af Sikkerhedsstyrelsens områder, hvorfor det foreslås, at bestemmelsen kun skal være gældende for metrologiområdet.

Det skal bemærkes, at der kun vil være tale om en bemyndigelse til at foretage test på metrologiområdet og således ikke til at foretage sagsbehandling, træffe afgørelser eller lignende. Formålet med bemyndigelsen er således udelukkende at sikre, at test af måleinstrumenter på metrologiområdet foretages af de aktører, der har den største faglige ekspertise på området og de nødvendige værktøjer til at foretage de fornødne test.

Bemyndiges en privat virksomhed efter bestemmelsen, forudsættes det, at den private virksomhed overholder de relevante offentligretlige regler, f.eks. reglerne i offentlighedsloven, at der iagttages fortrolighed i overensstemmelse med lovgivningens almindelige regler herom, og at indhentelse af oplysninger kun må ske inden for de samme retlige rammer, som gælder for den offentlige forvaltning.

Det skal i den forbindelse bemærkes, at straffelovens grundlæggende regler om tavshedspligt også gælder for private, der udfører opgaver for offentlige myndigheder, jf. straffelovens § 152 a. En privat virksomhed, der efter bestemmelsen er bemyndiget til at foretage test på metrologiområdet, vil derfor også være underlagt de grundlæggende regler om tavshedspligt.

Hvis Sikkerhedsstyrelsen foretager en bemyndigelse efter bestemmelsen, skal det endvidere sikres, at der ikke kan sås tvivl om den bemyndigedes habilitet. Sikkerhedsstyrelsen

kan således ikke bemyndige en privat virksomhed til at foretage test på metrologiområdet, hvis den private virksomhed f.eks. har tilknytning – eller er konkurrent – til den virksomhed, der ejer det måleinstrument, der er udtaget til test.

Idet det ikke er hensigten, at Sikkerhedsstyrelsen skal kunne bemyndige andre til at foretage sagsbehandling, træffe afgørelser eller lignende, er det heller ikke intentionen, at reglerne i forvaltningsloven skal finde anvendelse, hvis Sikkerhedsstyrelsen bemyndiger en privat virksomhed til at foretage test af måleinstrumenter på metrologiområdet.

Det foreslås endvidere med bestemmelsen, at den bemyndigede kan udøve kontrolmyndighedens beføjelser efter § 10, stk. 1, og § 11, stk. 1-3.

For at det skal være muligt at udøve en tilstrækkelig kontrol på metrologiområdet på samme måde som produktlovens øvrige områder, skal den bemyndigede tillægges de samme beføjelser som kontrolmyndigheden, i det omfang beføjelserne er nødvendige, for at den bemyndigede kan varetage sine opgaver.

Først og fremmest er det nødvendigt, at den bemyndigede kan kræve alle oplysninger, jf. produktlovens § 10, stk. 1, som er nødvendige for den kontrol, de skal foretage på metrologiområdet, herunder så de kan afgøre, om et forhold hører under kontrolmyndighedens – og derved også deres – kompetence.

Bestemmelsen afgrænses af det almindelige forbud mod at udsætte andre for selvinkriminering, som det blandt andet kan udledes af Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 6 og § 10 i retssikkerhedsloven. Er der konkret mistanke om, at det af oplysningerne vil fremgå, at den pågældende har begået noget strafbart, kan det således ikke kræves, at oplysningerne udleveres. I et sådant tilfælde må sagen overlades til politiets efterforskning.

Udover ovenstående er det nødvendigt, at den bemyndigede på samme måde som kontrolmyndigheden til enhver tid – mod behørig legitimation og uden retskendelse – har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter på metrologiområdet, jf. produktlovens § 11, stk. 1. Hvis den bemyndigede ikke har adgang til dette, vil muligheden for at føre kontrol og lave test på metrologiområdet være ringere end på produktlovens øvrige anvendelsesområder.

På samme måde som det gælder for kontrolmyndigheden, skal den bemyndigedes anvendelse af retten til adgang uden retskendelse ske under hensyntagen til bestemmelserne i retssikkerhedsloven.

Det er herudover også en forudsætning, at den bemyndigede som led i et kontrolbesøg kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet, jf. produktlovens § 11, stk. 2. Det er særlig relevant på metrologiområdet, da det i mange tilfælde vil være til større ulempe for f.eks. en erhvervsdrivende, hvis denne skal sende en vægt, der bruges til afvejning af varer i forbindelse med salg, ind til kontrolmyndigheden til test, end hvis der kan foretages en test af vægten ude hos den erhvervsdrivende. Hertil kommer, at der

er mange måleinstrumenter, der er installeret, og derfor ikke uden væsentlig ulempe kan fjernes og indsendes til test.

Med det foreslåede kan den bemyndigede også som led i et kontrolbesøg fotografere og optage video samt medtage prøver til nærmere analyse eller undersøgelse, jf. produktlovens § 11, stk. 3. Denne beføjelse har nær sammenhæng med den bemyndigedes mulighed for at foretage test på stedet, da det i sådanne tilfælde særligt kan være relevant at fotografere og optage video af produktet. Det fremgår af forarbejderne til produktloven, Folketingstidende 2019-20, A, L 179, side 68, 2. spalte, at bestemmelsen i lovens § 11, stk. 3, særligt er relevant i sager, hvor det kontrollerede produkt er af en art eller størrelse, som ikke gør det muligt eller relevant for kontrolmyndigheden at udtage et eksemplar, hvilket må antages ofte at være tilfældet på netop metrologiområdet.

Det foreslås endvidere, at der som ny § 9 b i produktloven indsættes en bestemmelse, hvorefter kontrolbeføjelserne i kapitel 3 ikke finder anvendelse på akkrediteringsområdet med undtagelse af beføjelserne i § 9, § 10, stk. 1, og § 24.«

Produktlovens kapitel 3 omhandler kontrol. Langt de fleste af bestemmelserne i kapitel 3 vedrører kontrol med produkter. Da akkreditering ikke er et produktområdet, er størstedelen af bestemmelserne i produktlovens kapitel 3 af samme grund ikke relevante for akkrediteringsområdet. Hertil kommer, at flere af kontrolbeføjelserne i kapitel 3 vil være meget vidtgående på akkrediteringsområdet. Her tænkes særligt på de tilfælde, hvor akkreditering fungerer som en frivillig ydelse f.eks. certificering af ledelsessystemer. I sådanne situationer vil bl.a. bestemmelsen i produktlovens § 11, hvorefter kontrolmyndigheden til enhver tid mod behørig legitimation og uden retskendelse har adgang til alle erhvervsmæssige lokaliteter og transportmidler, hvor der kan findes produkter, som er omfattet af lovens anvendelsesområde, være meget vidtgående.

Formålet med den foreslåede § 9 b er derfor først og fremmest at præcisere, hvilke kontrolbeføjelser i produktlovens kapitel 3, der skal anvendes på akkrediteringsområdet.

Det er fortsat intentionen, at Sikkerhedsstyrelsen skal varetage opgaven som kontrolmyndighed på akkrediteringsområdet og føre tilsyn med det nationale akkrediteringsorgan. Det foreslås derfor, at bestemmelsen i produktlovens § 9 skal finde anvendelse på akkrediteringsområdet.

Til brug for Sikkerhedsstyrelsens tilsyn med det nationale akkrediteringsorgan er det nødvendigt, at Sikkerhedsstyrelsen som kontrolmyndighed kan kræve alle oplysninger, som er nødvendige for den kontrol, der skal foretages på akkrediteringsområdet. Det foreslås derfor også, at produktlovens § 10, stk. 1, skal finde anvendelse på akkrediteringsområdet.

Endelig er beføjelsen i produktlovens § 24 til at registrere, behandle og samkøre data – dels egne indsamlede data og dels offentligt tilgængeligt og ikke offentligt tilgængeligt data – også relevant på akkrediteringsområdet. Bestemmelsen i produktlovens § 24 vil f.eks. være relevant for muligheden for at samkøre data fra akkrediteringsorganet med andre data til brug for Sikkerhedsstyrelsens risikomodeller.

Det foreslås derfor, at produktlovens § 9, § 10, stk. 1, og § 24 skal finde anvendelse på akkrediteringsområdet, mens resten af kontrolbeføjelserne i produktlovens kapitel 3 ikke er relevante for akkreditering.

Til nr. 12

Det fremgår af produktlovens § 11, stk. 2, at kontrolmyndigheden som led i kontrolbesøget kan foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

Efter § 12, stk. 3, i produktloven, kan kontrolmyndigheden foretage eller få foretaget tekniske undersøgelser af produkter udtaget i medfør af stk. 1. Kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 13 og 14 og § 16, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Af produktlovens § 13 fremgår det, at kontrolmyndigheden kan udstede et midlertidigt forbud mod levering, markedsføring, udstilling eller anden tilgængeliggørelse af et produkt, hvis produktet vurderes at kunne udgøre en risiko. Forbuddet kan rettes mod enhver, der har gjort et produkt tilgængeligt på markedet. Forbuddets varighed kan ikke strække sig ud over, hvad der er nødvendigt for at træffe kontrolforanstaltninger til brug for undersøgelser eller vurderinger af produktets sikkerhed.

Det følger af § 14 i produktloven, at hvis et produkt ikke er i overensstemmelse med, eller lever en erhvervsdrivende ikke op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde, kan kontrolmyndigheden udstede påbud til enhver, der har bragt et produkt i omsætning, eller som har været et led i afsætningen af et produkt, om at advare brugerne om de risici, der er ved produktet, standse markedsføring, der kan vildlede brugerne, afhjælpe forhold, som ikke er i overensstemmelse med reglerne, standse salg eller udlevering af produktet, tilbagetrække produktet fra markedet effektivt og øjeblikkeligt, tilbagekalde produktet fra brugerne eller destruere produktet på forsvarlig måde.

Efter § 16, stk. 1, i produktloven kan kontrolmyndigheden forbyde enhver at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet, udlevere det eller tage det i brug, hvis produktet eller den erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde.

Det foreslås, at der i produktlovens § 11, stk. 2, indsættes som 2. pkt., at kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 13 og 14, § 16, stk. 1, og § 16 a, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 13, for en nærmere beskrivelse af den foreslåede § 16 a. Intentionen er, at kontrolmyndigheden også i de tilfælde, hvor der foretages eksterne tekniske undersøgelser af et pro-

dukt på stedet, skal kunne kræve omkostningerne forbundet hermed refunderet af den erhvervsdrivende, hvis der træffes afgørelse i form af et påbud eller et forbud over for den erhvervsdrivende efter bestemmelserne i §§ 13 og 14, § 16, stk. 1 og § 16 a.

Den foreslåede bestemmelse svarer til bestemmelsen i produktlovens § 12, stk. 3, 2. pkt., hvorefter kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med de eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 13 og 14 og § 16, stk. 1, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.

Da der ikke bør gøres forskel på, om en ekstern teknisk undersøgelse foretages i forbindelse med udtagelsen af et produkt eller af et produkt på stedet, foreslås det, at der indsættes en tilsvarende mulighed for kontrolmyndigheden for at få refunderet omkostninger, når der foretages eksterne tekniske undersøgelser af et produkt på stedet. Det er således intentionen, at den foreslåede bestemmelse skal gælde på alle produktlovens områder. Bestemmelsen må særligt antages at være relevant på metrologiområdet og på andre områder, hvor det af praktiske årsager ikke vil være muligt at udtage et eksemplar af produktet, eller hvor udtagelsen vil være forbundet med væsentlig ulempe. Dette vil f.eks. være tilfældet med større maskiner, elevatorer og måleinstrumenter, der er installeret.

Ligesom produktlovens § 12, stk. 3, 2. pkt., er den foreslåede bestemmelse i overensstemmelse med artikel 15 i markedsovervågningsforordningen, hvorefter markedsovervågningsmyndigheder kan tillades at opkræve alle omkostninger ved deres aktiviteter fra den relevante erhvervsdrivende for så vidt angår tilfælde af manglende overensstemmelse.

Den foreslåede bestemmelse skal bidrage til at sikre en højere regelefterlevelse. Det findes derfor også rimeligt, at omkostningerne kan kræves refunderet af den erhvervsdrivende i det tilfælde, hvor et produkt ikke er i overensstemmelse med de gældende regler. Det er i den forbindelse vigtigt at understrege, at kontrolmyndighedens omkostningsdækning i lighed med bestemmelse i § 12, stk. 3, 2. pkt., kun kan ske, når en erhvervsdrivende får et påbud eller forbud efter de nævnte bestemmelser. Det er hensigten, at omkostningsdækningen skal gælde for alle kontrolmyndighedens udgifter, herunder også eventuelle fragtomkostninger. Dette svarer også til produktlovens § 12, stk. 3, 2. pkt.

Til nr. 13

Det fremgår af produktlovens § 16, stk. 1, at kontrolmyndigheden kan forbyde enhver at bringe et produkt i omsætning, gøre det tilgængeligt på markedet, udlevere det eller tage det i brug, hvis produktet eller den erhvervsdrivende ikke lever op til regler i denne lov, regler fastsat i medfør af denne lov, produktforordninger eller markedsovervågningsforordningen, for så vidt angår denne lovs anvendelsesområde. Efter stk. 2 kan kontrolmyndigheden påbyde den, forbuddet efter stk. 1 retter sig mod, at destruere produktet på en forsvarlig måde. Endelig kan kontrolmyndigheden efter stk. 3 foranledige, at produktet destrueres, hvis dette ikke er sket inden for rimelig tid efter modtagelsen af påbuddet

efter stk. 2. Udgifterne til destruktion afholdes af den, påbuddet er meddelt.

I § 18 i erhvervsfremmeloven findes en bemyndigelsesbestemmelse, hvorefter erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi. I regler fastsat med hjemmel i bemyndigelsen fremgår bl.a. forskellige definitioner af en instrumentejer. Se nærmere herom i bemærkningerne til dette lovforslags § 1, nr. 6.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.1.1. i de almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der efter produktlovens § 16 som ny § 16 a indsættes en bestemmelse, hvorefter der kan gives påbud eller forbud til instrumentejere på metrologiområdet.

Det foreslås, at der i § 4 i produktloven indsættes en definition i loven på en instrumentejer, som en fysisk eller juridisk person, som anvender eller stiller et instrument til rådighed til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslaget § 1, nr. 6.

På baggrund af den foreslåede definition på en instrumentejer foreslås indsættelse af en ny bestemmelse i loven, hvorefter kontrolmyndigheden også kan udstede påbud og forbud over for instrumentejer. Dette skyldes, at lovens § 16 kun finder anvendelse i den situation, hvor produktet eller den erhvervsdrivende ikke lever op til reglerne. Den private instrumentejer manglende efterlevelse af reglerne er således ikke omfattet af § lovens 16.

Det foreslås som en ny bestemmelse, da et påbud eller forbud til en instrumentejer kun vil være relevant på metrologiområdet.

Det foreslås i *stk. 1*, at er et instrument inden for metrologiområdet ikke i overensstemmelse med regler fastsat i denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, kan kontrolmyndigheden påbyde instrumentejer at bringe instrumentet i overensstemmelse med reglerne, hvis instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling.

Med den foreslåede bestemmelse vil kontrolmyndigheden f.eks. kunne udstede et påbud til en privat udlejer om at bringe et måleinstrument, som vedkommende ejer, i overensstemmelse med reglerne, når instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling.

Det foreslås i *stk. 2*, at kontrolmyndigheden kan forbyde instrumentejer at anvende et instrument til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling, hvis instrumentet eller instrumentejer ikke lever op til regler fastsat i denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov.

Med bestemmelsen vil kontrolmyndigheden eksempelvis kunne give forbud til en privat udlejer, mod at anvende et instrument, som vedkommende ejer, til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling, hvis den private udlejer ikke lever op til regler fastsat i loven eller regler fastsat i medfør af loven. Dette kunne f.eks. være, hvis den private udlejer ikke lever op til kravene om egenkontrol

eller reverifikation af måleinstrumentet, hvorfor der er risiko for, at instrumentet ikke måler nøjagtigt.

I de ovenfor nævnte tilfælde vil hensynet til, at lejere ikke lider et økonomisk tab, tilsige, at kontrolmyndigheden har mulighed for at træffe afgørelser om påbud og forbud – også over for private instrumentejere.

Til nr. 14

I produktlovens § 20, stk. 1, fremgår det, at hvis kontrolmyndigheden ikke kan finde den, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, eller efterlever den pågældende ikke afgørelsen, der er meddelt denne, kan myndigheden træffe de foranstaltninger, der er nævnt i §§ 13 og 14, § 15, stk. 2 og 3, § 16, stk. 1 og 2, og § 17, på den pågældendes vegne. Efter stk. 2 kan kontrolmyndigheden kræve omkostningerne som følge af foranstaltningerne, myndigheden har truffet efter stk. 1, refunderet af afgørelsens adressat.

De nævnte foranstaltninger omhandler de bestemmelser, hvorefter kontrolmyndigheden kan forbyde eller påbyde den pågældende at træffe bestemte foranstaltninger. Det er f.eks. foranstaltninger i form af påbud om at advare brugerne om risici ved produktet eller tilbagekaldelse af produktet, jf. § 14, nr. 1 og 6, påbud om at fjerne et uretmæssigt påført CE-mærke, jf. § 15, stk. 3, og forbud mod tilgængeliggørelse af et produkt, jf. § 16, stk. 1.

Med lovforslagets § 1, nr. 13, foreslås indført en ny påbudsbestemmelse, hvorefter kontrolmyndigheden kan påbyde en instrumentejer at bringe et instrument i overensstemmelse med reglerne eller forbyde anvendelsen af et instrument, der ikke lever op til reglerne, når instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling.

Der foreslås derfor en ændring i produktlovens § 20, stk. 1, så »§ 17« ændres til »§§ 16 a og 17«.

Dermed omfattes den foreslåede påbudsbestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 13, af lovens § 20.

For måleinstrumenter er der særlige krav for ejeren af instrumentet, når instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 8.

Det er derfor også afgørende, at der kan sættes ind over for disse instrumenter, selvom det ikke er muligt at finde ejeren af instrumentet eller den pågældende ikke efterlever afgørelsen, der er meddelt denne. I den henseende er der i forhold til brugernes sikkerhed tale om, at brugerne skal kunne være sikre på, at instrumenterne er indstillet til at foretage korrekte målinger, så brugerne betaler for den ydelse, de rent faktisk har modtaget.

Når den foreslåede § 16 a omfattes af produktlovens § 20, vil bestemmelsen eksempelvis kunne anvendes, hvor kontrolmyndigheden har påbudt ejeren af en vandmåler at bringe måleren i overensstemmelse med kravene, fordi det er påvist, at vandmåleren er indstillet forkert og derfor måler et vandforbrug på 15 m³, når en lejer reelt kun har brugt

10 m³, og lejeren betaler forbruget på baggrund af den forkerte måling, men ejeren ikke efterlever påbuddet. Her kan kontrolmyndigheden i stedet foretage foranstaltninger og efterfølgende kræve omkostningerne refunderet hos instrumentejeren.

Til nr. 15

Efter produktlovens § 21 kan kontrolmyndigheden kræve, at den, som er pålagt at træffe foranstaltninger i medfør af §§ 13 og 14, § 15, stk. 2 og 3, § 16, stk. 1 og 2, §§ 17 og 19, oplyser myndigheden om, hvordan foranstaltningerne er truffet, og om effekten heraf.

De nævnte bestemmelser vedrører forhold, hvor kontrolmyndigheden kan forbyde, påbyde eller træffe anden afgørelse om, at en erhvervsdrivende skal træffe foranstaltninger.

Det følger af forarbejderne til produktlovens § 21, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 179, side 82, at bestemmelsen skal sikre, at kontrolmyndigheden kan kræve at få oplysninger om, hvordan den eller de foranstaltninger, der er blevet påbudt, forløber, eller om et forbud bliver fulgt uden nødvendigvis at skulle foretage en fysisk kontrol heraf. Oplysningerne er væsentlige for kontrolmyndighedens vurdering af, om effekten af den foranstaltning, der er truffet, har været tilstrækkelig. I det omfang det i forbindelse med myndighedens opfølgning viser sig, at foranstaltninger ikke har været tilstrækkelige, vil der kunne iværksættes yderligere tiltag med henblik på at sikre, at brugerne ikke udsættes for farlige produkter, eller at der sælges produkter, der ikke lever op til reglerne.

Der findes i de gældende regler på metrologiområdet ikke en lignende bestemmelse.

Med dette lovforslags § 1, nr. 13, foreslås indført en ny påbudsbestemmelse om § 16 a i produktloven. Bestemmelsen kan anvendes over for instrumentejere på metrologiområdet. Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 13.

På den baggrund foreslås en ændring af produktlovens § 21, så »§§ 17 og 19« ændres til »§§ 16 a, 17 og 19«.

Dermed omfattes den foreslåede påbudsbestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 13, af produktlovens § 21.

Instrumentejere skal opfylde nogle bestemte krav for at sikre instrumentets nøjagtighedsmåling, når instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling. Dette gælder også, hvis der er tale om en privat instrumentejer f.eks. en privat udlejer. Der henvises til bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 8.

Det er derfor afgørende, at kontrolmyndigheden har mulighed for at få oplysninger om de foranstaltninger, som en instrumentejer er pålagt at foretage – uanset om vedkommende er erhvervsdrivende eller privat – når instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen foretages betaling. Ved at omfatte instrumentejeren af bestemmelsen får kontrolmyndigheden også mulighed for at iværksætte yderligere tiltag, hvis de oprindelige foranstaltninger viser sig ikke at være tilstrækkelige. Det skal være

med til at sikre, at brugerne ikke betaler for mere end de modtager på baggrund af målingen.

Det fremgår af produktlovens § 34, stk. 1, at kontrolmyndighedens afgørelser truffet efter loven eller regler fastsat i medfør heraf ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. I erhvervsfremmelovens § 20, stk. 1, findes en lignende bestemmelse, der finder anvendelse på metrologiområdet. Her fremgår det således, at klager over afgørelser, som er truffet af den, som erhvervsministeren har bemyndiget hertil, efter dette kapitel eller regler udstedt i medfør af dette kapitel, kan kun indbringes for erhvervsministeren, hvis klagen vedrører retlige spørgsmål.

I produktloven findes der også hjemmel til, at adressaten af en afgørelse kan forlange afgørelsen indbragt for domstolene. Det fremgår således af § 36, stk. 1, 1. pkt., at påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 13 og 14, § 15, stk. 2 og 3, § 16, stk. 1 og 2, og §§ 17 og 19 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

Formålet med bestemmelsen er ifølge forarbejderne til loven, jf. Folketingstidende 2019-20, A, L 179, side 94, at brede princippet om domstolsprøvelse ud på lovens produktområder, for på den måde at lette sagsgangen vedrørende indbringelse for domstolene og for at synliggøre muligheden for at få sagen prøvet ved domstolene, når der ikke er en administrativ klageadgang.

Der findes ikke en lignende bestemmelse i de gældende regler på metrologiområdet, men det fremgår dog af forarbejderne til erhvervsfremmelovens § 20, stk. 1, jf. Folketingstidende 2018-19, A, L 73, side 50, 1. spalte, at bestemmelsen ikke afskærer den almindelige adgang til at få afgørelser prøvet ved domstolene.

Det foreslås, at der i produktlovens § 36, stk. 1, 1. pkt., foretages samme ændring som i § 21, hvor »§§ 17 og 19« ændres til »§§ 16 a, 17 og 19«. Baggrunden for ændringen er den foreslåede § 16 a i lovforslaget § 1, nr. 13. Dermed omfattes den foreslåede påbudsbestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 13, også af produktlovens § 36.

Når metrologiområdet med lovforslaget flyttes fra erhvervsfremmeloven til produktloven videreføres det tillige, at kontrolmyndighedens afgørelser ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Det samme gør sig gældende for afgørelser efter den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 13. Som en naturlig følge heraf bør disse afgørelser, ligesom andre afgørelser efter loven, også omfattes af produktlovens § 36.

Til nr. 16

Efter erhvervsfremmelovens § 21, stk. 1, kan erhvervsministeren fastsætte regler om, at forskrifter vedrørende metrologi og akkreditering, som indeholder krav til virksomheder, anlæg, installationer, indretninger og produkter m.v., og specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende. Efter stk. 2 kan ministeren fastsætte regler om, hvordan oplysninger om indholdet af disse forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås. Endelig kan ministeren efter stk. 3 fastsæt-

te regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Der findes en tilsvarende bestemmelse i produktlovens § 32, der finder anvendelse på regler fastsat i medfør af produktloven.

Som følge af, at akkreditering nu foreslås omfattet af produktloven, foreslås en ændring af produktlovens § 32, stk. 1, hvorved der efter »krav til« indsættes »akkreditering, «.

Ændringen skal sikre, at bestemmelsen også finder anvendelse på akkreditering, så de gældende regler videreføres ved flytningen fra erhvervsfremmeloven til produktloven.

Til nr. 17

I erhvervsfremmeloven er der fastsat regler for klager over afgørelser truffet af det nationale akkrediteringsorgan eller en offentlig myndighed eller privat institution, der er bemyndiget til at varetage administrationen af de metrologiske regler. Det fremgår således af lovens § 20, stk. 2, at klager over afgørelser truffet af akkrediteringsorganet eller en offentlig myndighed eller privat institution, der i medfør af § 7, stk. 3, varetager administrationen af de metrologiske regler, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, jf. dog stk. 3 og 4.

Efter § 20, stk. 3, kan den, der har modtaget en afgørelse om afslag på eller kun delvis imødekomme af en ansøgning om akkreditering eller en afgørelse om hel eller delvis tilbagekaldelse eller suspension af en meddelt akkreditering, anmode akkrediteringsorganet om at foretage en ny vurdering af sagen. Det følger herefter af stk. 4, at fører den fornyede behandling af sagen efter stk. 3 ikke til, at klageren fuldt ud får medhold, kan afgørelsen indbringes for Klagenævnet for Udbud.

Endelig fremgår det af § 20, stk. 5, i erhvervsfremmeloven, at klage efter stk. 2-4 skal være indgivet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

I produktloven er der fastsat en klageadgang vedrørende afgørelser truffet af et bemyndiget organ. Der fremgår således af lovens § 35, at klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer, jf. § 26, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Det er hensigten, at der fortsat skal være den samme klageadgang på området for akkreditering, som der i dag findes i erhvervsfremmeloven, efter at reguleringen er flyttet til produktloven. Idet klagefristen er 4 uger i såvel erhvervsfremmeloven som i produktlovens § 35, er det fordelagtigt at omfatte klagemulighederne for akkreditering af denne bestemmelse.

Der foreslås på den baggrund en nyaffattelse af § 35 i produktloven.

I stk. 1 foreslås det, at klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer, jf. § 26, og det nationale akkrediteringsorgan udpeget efter regler fastsat i medfør af § 8 b, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, jf. dog stk. 2-4.

Med bestemmelsen videreføres den gældende klageadgang for afgørelser truffet af bemyndigede organer, der fremover også finder anvendelse på områderne for metrologi, krystalglasvarer og mærkning af henholdsvis fodtøj og tekstiler, som foreslås omfattet af produktloven med dette lovforslag.

Herudover tilføjes klageadgang for afgørelser truffet af det nationale akkrediteringsorgan, hvormed de nuværende klageadgange fra erhvervsfremmeloven videreføres.

Efter det foreslåede *stk. 2* kan den, der har modtaget en afgørelse om afslag på eller kun delvis imødekomme af en ansøgning om akkreditering eller en afgørelse om hel eller delvis tilbagekaldelse eller suspension af en meddelt akkreditering, anmode akkrediteringsorganet om at foretage en ny vurdering af sagen.

Bestemmelsen er en direkte videreførelse af bestemmelsen i erhvervsfremmelovens § 20, stk. 3.

Det foreslås herefter i *stk. 3*, at fører den fornyede behandling af sagen efter *stk. 2* ikke til, at klageren fuldt ud får medhold, kan afgørelsen indbringes for Klagenævnet for Udbud.

Bestemmelsen er en direkte videreførelse af bestemmelsen i erhvervsfremmelovens § 20, stk. 4.

Adgangen til at klage over afgørelser truffet af det nationale akkrediteringsorgan videreføres bl.a. for at opfylde forpligtelserne i forordning nr. 765/2008 om akkreditering, hvorefter medlemslandene forpligter sig til at indføre procedurer til behandling af klager i forbindelse med akkrediteringsafgørelser eller manglende akkrediteringsafgørelser. Det foreslåede *stk. 2* og *3* har derfor baggrund i forordningen.

Bestemmelserne sikrer, at klagereglerne både er i overensstemmelse med forordningen om akkreditering og akkrediteringsstandard. Efter bestemmelserne kan en afgørelse om tilbagekaldelse, suspending eller begrænsning af en meddelt akkreditering og afgørelse om afslag på en begrænsning eller af en ansøgt akkreditering indbringes for det nationale akkrediteringsorgan med henblik på, at organet kan foretage en revurdering af afgørelsen set i lyset af de argumenter, klageren anfører.

Det nationale akkrediteringsorgan skal tilrettelægge klagebehandlingen i overensstemmelse med de krav, der er i akkrediteringsstandard, DS/EN ISO/IEC 17011. Det nationale akkrediteringsorgan skal i lyset af klagerens indvendinger vurdere sagen på ny. Hvis det nationale akkrediteringsorgan ikke finder, at der er grundlag for at give klageren medhold, meddeler de klageren dette. Herefter kan det nationale akkrediteringsorgans afgørelse efter den foreslåede *stk. 3* indbringes for Klagenævnet for Udbud. Klager over akkrediteringsafgørelser har ikke opsættende virkning.

Endelig foreslås det i *stk. 4*, at klage efter *stk. 1-3* skal indbringes, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Med bestemmelsen videreføres den 4 ugers klagefrist, der følger af såvel erhvervsfremmeloven som produktloven. Fri-

sten søger at imødegå de situationer, hvor en virksomhed af forskellige årsager ønsker at trække en sag i langdrag.

Til nr. 18

I § 23, stk. 3, i erhvervsfremmeloven findes hjemmel til at straffe overtrædelser af forskrifter, udstedt i medfør af loven, med bøde. Der er med hjemmel i erhvervsfremmeloven fastsat en række bekendtgørelser inden for metrologiområdet.

I § 37, stk. 1, i produktloven er der hjemmel til at straffe visse overtrædelser af loven med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det følger af den foreslåede ændring af produktlovens § 37, *stk. 1, nr. 1*, at § 5, stk. 1-3, ændres til § 5, stk. 1-4.

Bestemmelsen kommer herved også til at omfatte overtrædelser af den foreslåede § 5, stk. 4, som foreslås i lovforslagets § 1, nr. 8. Dermed gøres det strafbart for en instrumentejer, som ikke er erhvervsdrivende, hvis det instrument, som anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen foretages betaling, ikke opfylder kravene i § 5, stk. 1 og 2. Dette kan f.eks. være tilfældet, hvor en privat udlejer ejer en fordelingsmåler og på baggrund af aflæsninger fra denne opkræver betaling for forbrug hos en eller flere lejere, eller hvor en privatperson sælger en vare efter vægt på et marked eller lignende. Intentionen er, at privatpersoner, som anvender et instrument til måling, hvor der på baggrund af målingen foretages betaling, også skal kunne straffes, hvis de undlader at sikre, at det instrument, de anvender til målingerne, opfylder kravene i lovens § 5, stk. 1, nr. 1-3. Det bagvedliggende hensyn er, at de forbrugere, der på baggrund af en målingen foretager en betaling, ikke kommer til at lide et økonomisk tab, f.eks. fordi et instrument ikke lever op til kravene og derfor ikke måler nøjagtigt. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6 og nr. 8.

Til nr. 19

I medfør af produktlovens § 37, stk. 1, nr. 6, kan den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse fra kontrolmyndigheden efter lovens §§ 13 eller 14, § 15, stk. 2 eller 3, § 16, stk. 1 eller 2, eller §§ 17 eller 19, straffes med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning.

Det følger af den foreslåede ændring af produktlovens § 37, *stk. 1, nr. 6*, at der efter § 16, stk. 1 eller 2, indsættes § 16 a.

Ændringen indebærer således, at der indsættes en henvisning til § 16 a, som forslås i lovforslagets § 1, nr. 13. Efter *stk. 1* i den foreslåede § 16 a kan kontrolmyndigheden påbyde en instrumentejer at bringe et instrument i overensstemmelse med reglerne, hvis instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling. Efter *stk. 2* kan kontrolmyndigheden forbyde instrumentejer at anvende et instrument til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling, hvis instrumentet eller instrumentejer ikke lever op til lovens regler eller regler fastsat i medfør af loven. Det gøres således strafbart for en instrumentejer, hvis denne overtræder

eller undlader at efterkomme en afgørelse fra kontrolmyndigheden. Dette gør sig også gældende, hvor instrumentejereren er en privatperson f.eks. en privat udlejer. Intentionen med bestemmelsen er, at det skal være muligt at straffe den instrumentejer, der undlader at efterkomme et påbud eller forbud efter den foreslåede § 16 a for at sikre, at de forbrugere, der skal foretage betaling på baggrund af en måling, kan regne med, at instrumentet til målingen lever op til de gældende regler og måler korrekt. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 6 og 13.

Til nr. 20

I § 23, stk. 3, i erhvervsfremmeloven findes hjemmel til at straffe overtrædelser af forskrifter, udstedt i medfør af loven, med bøde. Der er med hjemmel i erhvervsfremmeloven fastsat en række bekendtgørelser inden for metrologiområdet. Der er i flere af de udstedte bekendtgørelser fastsat bestemmelser om, at ingen uberettiget må foretage indgreb i måleinstrumenter eller målesystemer omfattet af bekendtgørelserne eller på anden måde påvirke måleinstrumentets eller målesystemets korrekte funktion og måleevne. Som eksempler herpå kan nævnes § 12 i bekendtgørelse nr. 593 af 29. maj 2018 om anvendelse af målesystemer til kvantitativ måling af andre væsker end vand og udmåling af luftformig gas i portioner og § 15 i bekendtgørelse nr. 582 af 28. maj 2018 om anvendelse af måleinstrumenter til måling af forbrug af vand, gas, el eller varme.

I medfør af markedsføringslovens § 37, stk. 5, kan der i regler, der udstedes i medfør af loven, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i reglerne. Der er med hjemmel i markedsføringsloven fastsat bekendtgørelser om krystalglasvarer og mærkning af fodtøj.

I § 37, stk. 1, i produktloven er der hjemmel til at straffe visse overtrædelser af loven med bøde, medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Straffen kan efter stk. 2 stige til fængsel indtil 2 år, hvis en overtrædelse begås inden for en række nærmere bestemte produktområder, og hvis der foreligger skærpende omstændigheder. Der er endvidere i stk. 2 foretaget en opregning af, hvad der skal betragtes som skærpende omstændigheder. Af § 37, stk. 6, fremgår det, at der i regler, udstedt i medfør af loven, kan fastsættes straf af bøde. Inden for en række nærmere bestemte produktområder kan der dog fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år.

Der foreslås en ændring af § 37, stk. 2, 1. pkt., og stk. 6, så nr. 13-15 ændres til 13-25, og nr. 1 eller 2, ændres til nr. 1-3.

Intentionen med ændringen er, at bestemmelserne i § 37, stk. 2, og stk. 6, 2. pkt. skal finde anvendelse på de nye områder, der med lovforslagets § 1, nr. 2 og 3, foreslås indsat i produktlovens § 2, stk. 1 og stk. 2, med undtagelse af den foreslåede § 2, stk. 3, vedrørende akkreditering, da akkreditering ikke er et produktområde. Overtrædelser på akkrediteringsområdet kan således alene straffes med bøde i såvel loven som regler fastsat i medfør af loven.

Med den foreslåede ændring til § 37, stk. 2, 1. pkt., vil

straffen for overtrædelser på et produktområde omfattet af § 2, stk. 1, nr. 13-25, og § 2, stk. 2, nr. 1-3, under skærpende omstændigheder kunne stige til fængsel indtil 2 år. På metrologiområdet, området for krystalglasvarer og områderne for mærkning af fodtøj og tekstiler antages det, at fængselsstraf kun vil komme på tale i helt særlige tilfælde. Fængselsstraf kan dog f.eks. tænkes anvendt, hvis en erhvervsdrivende systematisk og med økonomisk vinding for øje har mærket fodtøj i strid med reglerne, således at det uretmæssigt fremgår af mærkningen, at det materiale, fodtøjet udgøres af, er et dyrere materiale end det, fodtøjet rent faktisk udgøres af.

Med den foreslåede ændring til § 37, stk. 6, 2. pkt., vil der i regler udstedt i medfør af loven kunne fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år, hvis produktområdet er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 13-25, eller § 2, stk. 2, nr. 1-3. Der er også i relation til de nye områder, der foreslås omfattet af produktloven i lovforslagets § 1, nr. 2-4, behov for fastsættelse af straffebestemmelser i bekendtgørelser, idet fastsættelsen af de mere specifikke krav til disse produkters dokumentation, mærkning og sikkerhed, de erhvervsdrivendes forpligtelser, implementeringen af relevante direktiver og gennemførelse af produktforordninger sker på bekendtgørelsesniveau. Der er derfor behov for, at overtrædelse af disse regler kan straffes på samme måde som de krav, der fremgår af lovforslaget.

Idet der i såvel erhvervsfremmeloven som markedsføringsloven kun er hjemmel til fastsættelse af straf af bøde for overtrædelser af forskrifter udstedt i medfør af erhvervsfremmeloven og markedsføringsloven, kan der efter de gældende bekendtgørelser på metrologiområdet, området for krystalglasvarer og området for mærkning af fodtøj kun fastsættes straf af bøde. Med den foreslåede ændring af produktlovens § 37, stk. 6, 2. pkt., vil der også på disse områder kunne fastsættes fængselsstraf på bekendtgørelsesniveau. Udgangspunktet vil fortsat være, at der vil blive fastsat regler om bødestraf, men der kan også her være tilfælde, hvor fængselsstraf kan komme på tale. Det kan f.eks. være en situation, hvor en udlejer af et større antal lejemaal, uberettiget, systematisk og med økonomisk vinding for øje, foretager indgreb i flere fordelingsmålere, således at disse måler et højere forbrug, end det faktisk er forbrugt, og på baggrund af de ukorrekte målinger opkræver betaling fra lejerne, således at lejerne betaler for et højere forbrug, end de har haft.

Med den foreslåede ændring af § 37, stk. 6, 2. pkt., vil muligheden for at fastsætte fængselsstraf op til 2 år under skærpende omstændigheder fortsat finde anvendelse for samme produktområder, som kan straffes med fængsel ifølge § 37, stk. 2, 1. pkt.

Til nr. 21

Det fremgår af erhvervsfremmelovens § 29, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Den nugældende erhvervsfremmelov er ikke sat i kraft på hverken Færøerne eller i Grønland, men det er tidligere gældende udgaver af erhvervsfremmeloven.

Ved anordning nr. 692 af 10. august 1992 om ikrafttræden i Grønland af lov om erhvervsfremme blev en række bestemmelser om måleenheder og måleteknik sat i kraft i Grønland i medfør af den dagældende lov nr. 394 af 13. juni 1990 om erhvervsfremme.

Det betyder bl.a., at i Grønland har industriministeren hjemmel til at fastsætte regler om, hvilke måleenheder der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om vejere og målere, regler om måleteknik, måleinstrumenter og deres anvendelse samt måleteknisk kontrol, jf. anordningens § 1, nr. 1. Industriministeren kan også bemyndige akkrediterede eller certificerede personer, virksomheder, laboratorier og andre organer samt statslige og kommunale myndigheder til at foretage tilsyn inden for afgrænsede områder af måleteknik, måleinstrumenter og deres anvendelse samt kontrol, jf. anordningens § 1, nr. 3.

Desuden er en række af kontrolbestemmelserne i den dagældende lov om erhvervsfremme sat i kraft ved anordningen. Det gælder bl.a. retten til at kræve oplysninger og adgang uden retskendelse, jf. anordningens § 1, nr. 12. Endelig er også straffebestemmelser sat i kraft, hvilket bl.a. betyder, at der i forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven, kan fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifter, jf. anordningens § 1, nr. 14.

Ved anordning nr. 720 af 5. september 1995 om ikrafttræden på Færøerne af lov om erhvervsfremme blev det bestemt, at lovbekendtgørelse nr. 84 af 22. februar 1993 om erhvervsfremme med de ændringer, der fulgte af lov nr. 1093 af 22. december 1993 og lov nr. 284 af 27. april 1994, skal gælde for Færøerne i den ved anordningen anførte affattelse. Ud over en række bestemmelser om erhvervsudvikling blev også bestemmelser om metrologi og akkreditering sat i kraft.

Det betyder bl.a., at på Færøerne er erhvervsministeren bemyndiget til at fastsætte regler om, hvilke måleenheder der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik, måleinstrumenter og deres anvendelse samt måleteknik, jf. anordningens § 10, stk. 1. Erhvervsministeren fastsætter også regler om akkreditering af virksomheder, laboratorier og andre organisationer til teknisk prøvning, inspektion og certificering samt regler om inspektion og certificering af personer, produkter og systemer, jf. anordningens § 10, stk. 2. Efter anordningens § 11 kan erhvervsministeren bemyndige akkrediterede eller certificerede personer, virksomheder, laboratorier og andre organer samt statslige og kommunale myndigheder til at foretage tilsyn inden for afgrænsede områder af måleteknik, måleinstrumenter og deres anvendelse samt måleteknisk kontrol.

Derudover er der også sat en række kontrolbestemmelser i kraft, bl.a. retten til at kræve oplysninger, jf. anordningens § 12, stk. 1, og adgang uden retskendelse, jf. anordningens

§ 12, stk. 2. Endelig kan der efter anordningens § 14, stk. 2, fastsættes straf af bøde for overtrædelse af bestemmelser i forskrifter, der udfærdiges i henhold til loven.

Det fremgår af produktlovens § 46, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Det foreslås at affatte produktlovens § 46, så loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men lovens regler om metrologi og akkreditering kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Produktlovens territorialbestemmelse foreslås ændret som følge af, at tidligere udgaver af erhvervsfremmeloven er sat i kraft for Færøerne og Grønland, herunder regler om metrologi og akkreditering.

Det er derfor nærliggende, at Færøerne og Grønland fortsat har mulighed for at sætte de nyeste regler om metrologi og akkreditering, der gælder i Danmark, i kraft med de tilpasninger, som de færøske og grønlandske forhold fordrer.

Den foreslåede ændring af produktlovens territorialbestemmelse har alene betydning for reglerne om metrologi og akkreditering. Produktlovens øvrige regler gælder fortsat ikke for Færøerne og Grønland, og kan heller ikke ved kongelig anordning sættes i kraft for disse områder.

Til § 2

Til nr. 1

Det følger af § 3, stk. 1, i erhvervsfremmeloven, at erhvervsministeren kan udstede nærmere regler om gennemførelse af erhvervsfremmeaktiviteter, der iværksættes inden for denne lov, med undtagelse af aktiviteter, der iværksættes efter kapitel 8. Det fremgår endvidere, at erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om administration, herunder om behandling af ansøgninger om medfinansiering til offentlige myndigheder, organisationer, institutter, virksomheder og enkeltpersoner m.v., regler om godkendelse, regnskabsaflæggelse, revision, kontrol og tilsyn og regler om afgivelse af oplysninger og regnskaber.

Lovens kapitel 8 omhandler akkreditering og metrologi m.v.

Det foreslås, at erhvervsfremmelovens § 3, stk. 1, ændres således, at sætningen », med undtagelse af aktiviteter, der iværksættes efter kapitel 8« udgår.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at akkreditering og metrologi med dette lovforslag foreslås flyttet ud af erhvervsfremmeloven og over i produktloven. Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Efter § 7, stk. 1, i erhvervsfremmeloven kan erhvervsministeren henlægge sine beføjelser efter loven til en underliggende myndighed. Efter § 7, stk. 1, nr. 3, kan erhvervsministeren bestemme, at de beføjelser, der er henlagt til en underliggende myndighed, og som vedrører administrationen af de metrologiske regler, som er fastsat i medfør af §

18, kan henlægges til en anden offentlig myndighed eller en privat institution. Den underliggende myndighed indgår i givet fald de nødvendige aftaler herom.

Det følger af erhvervsfremmelovens § 18, stk. 1 og 2, at erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, ligesom ministeren udpeger nationale metrologiinstitutioner til at etablere og vedligeholde primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter. Endelig har erhvervsministeren efter stk. 3 til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter for at varetage hvervet med måleteknisk kontrol, hvis det skønnes nødvendigt.

Det foreslås, at § 7, stk. 3, i lov om erhvervsfremme ophæves. Denne ændring er en konsekvens af, at metrologi med dette lovforslag foreslås flyttet ud af erhvervsfremmeloven og over i produktloven.

Som konsekvens af den foreslåede ophævelse af erhvervsfremmelovens § 7, stk. 3, bliver stk. 4 til stk. 3.

Til nr. 3

Kapitel 8 i erhvervsfremmeloven omhandler akkreditering og metrologi, m.v.

Ifølge § 16, stk. 1, fastsætter erhvervsministeren de regler om akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markeds- overvågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan og dets opgavevaretagelse, jf. stk. 2, og indgår de nødvendige aftaler herom. Efter stk. 2 fastsætter erhvervsministeren de regler, som er nødvendige for anvendelsen her i landet af den i stk. 1 nævnte forordning. Ifølge § 17 kan akkrediteringsorganet efter særskilt aftale herom med erhvervsministeren foretage akkreditering i udlandet.

Det følger af lovens § 18, stk. 1 og 2, at erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, ligesom ministeren udpeger nationale metrologiinstitutioner til at etablere og vedligeholde primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter. Endelig har erhvervsministeren efter stk. 3, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter for at varetage hvervet med måleteknisk kontrol, hvis det skønnes nødvendigt.

Efter § 19, stk. 1, i loven kan det nationale akkrediteringsorgan inden for en ramme aftalt mellem organet og erhvervsministeren kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen. Ifølge stk. 2 kan en offentlig myndighed eller en privat institution, der i medfør af § 7, stk. 3, varetager opgaver med administration af reglerne om metrologi, opkræve gebyr for bl.a. udarbejdelse af certifikater og typegodkendelser og for udpegning af bemyndigede organer efter regler, der fastsættes af erhvervsministeren.

Ifølge § 20, stk. 1, i loven kan klager over afgørelser, som er truffet af den, som erhvervsministeren har bemyndiget hertil efter kapitel 8 eller regler udstedt i medfør af kapitel 8,

kun indbringes for erhvervsministeren, hvis klagen vedrører retlige spørgsmål. Efter stk. 2 kan klager over afgørelser truffet af akkrediteringsorganet eller en offentlig myndighed eller privat institution, der i medfør af § 7, stk. 3, varetager administrationen af de metrologiske regler, indbringes for Sikkerhedsstyrelsen. Ifølge stk. 3 kan den, der har modtaget en afgørelse om afslag på eller kun delvis imødekomme af en ansøgning om akkreditering eller en afgørelse om hel eller delvis tilbagekaldelse eller suspension af en meddelt akkreditering, anmode akkrediteringsorganet om at foretage en ny vurdering af sagen. Hvis den fornyede behandling af sagen efter stk. 3 ikke fører til, at klageren fuldt ud får medhold, kan afgørelsen indbringes for Klagenævnet for Udbud, jf. stk. 4. Endelig følger det af stk. 5, at klager efter stk. 2-4 skal være indgivet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

Endelig fremgår det af lovens § 21, stk. 1, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at forskrifter vedrørende metrologi og akkreditering udstedt i medfør af denne lov, som indeholder krav til virksomheder, anlæg, installationer, indretninger og produkter m.v., og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende. Ifølge stk. 2 fastsætter erhvervsministeren regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås. Endelig kan erhvervsministeren efter stk. 3 fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

Det foreslås, at *kapitel 8* ophæves.

Den foreslåede ændring er en konsekvens af, at akkreditering og metrologi med dette lovforslag foreslås flyttet ud af erhvervsfremmeloven og over i produktloven.

Til § 3

Til nr. 1

Det fremgår af fodnote 1 til lov om sikkerhed til søs, at loven indeholder regler, der gennemfører en række EU-direktiver. En række af EU-direktiverne er imidlertid blevet ophævet og erstattet, uden at fodnote 1 er blevet opdateret.

To EU-direktiver er således blevet ophævet og erstattet af EU-forordninger. Det drejer sig for det første om Rådets direktiv 89/686/EØF af 21. december 1989 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om personlige værnemidler, som er ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets Forordning (EU) 2016/425 af 9. marts 2016 om personlige værnemidler og om ophævelse af Rådets direktiv 89/686/EØF. For det andet drejer det sig om Rådets direktiv 91/628/EØF af 19. november 1991 om transport af levende dyr, som er ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 1/2005 af 22. december 2004 om beskyttelse af dyr under transport og dermed forbundne aktiviteter og om ændring af direktiv 64/432/EØF og 93/119/EF og forordning (EF) nr. 1255/97.

Herudover er fem EU-direktiver blevet ophævet og erstattet af andre EU-direktiver. Det drejer sig for det første om

Rådets direktiv 89/655/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet, (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), som er ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/104/EF af 16. september 2009 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF). Det drejer sig for det andet om Rådets direktiv 90/394/EØF af 28. juni 1990 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer (sjette særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), som er ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/37/EF af 29. april 2004 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer eller mutagener (sjette særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF). Det drejer sig for det tredje om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/25/EF af 16. juni 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fritidsfartøjer, som er ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/53/EU af 20. november 2013 om fritidsfartøjer og personlige fartøjer og om ophævelse af direktiv 94/25/EF. Det drejer sig for det fjerde om Rådets direktiv 94/57/EF af 22. november 1994 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, som er ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed. Det drejer sig for det femte om Rådets direktiv 95/21/EF af 19. juni 1995 om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i internationale farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse samt leve- og arbejdsvilkår om bord, som er ophævet ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol. Sidstnævnte EU-direktiv fremgår også af fodnote 1.

Det fremgår tillige af fodnote 1, at loven indeholder regler, der gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/17/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 2002/59/EF om oprettelse af et trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet. Det fremgår imidlertid af de almindelige bemærkninger til lov nr. 493 af 12. maj 2010, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 100 som fremsat, side 20, hvor direktivet blev sat ind i fodnote 1, at lovforslaget giver hjemmel til implementering af en del af ændringsdirektivet.

Der skal ikke indsættes en notehenvielse i love, der alene indeholder bemyndigelse til at udstede gennemførelsesforskrifter. Noten bør i stedet indsættes i selve gennemførelsesforskrifterne.

Derudover fremgår en række særdirektiver inden for ar-

bejdsmiljø, mens en række ikke fremgår. Alle love, der gennemfører EU-direktiver skal indeholde en note med reference til direktivet i EU-Tidende.

Lov om sikkerhed til søs indeholder en overordnet bestemmelse i § 9 om, at "Skibsføreren skal sørge for, at skibet er i sikkerheds- og sundhedsmæssigt forsvarlig stand, og at arbejdet om bord kan tilrettelægges således, at det kan udføres sikkerheds- og sundhedsmæssigt forsvarligt". Det påhviler dog rederen efter § 10, stk. 1, at "sørge for, at skibsføreren har mulighed for at opfylde de forpligtelser, der påhviler denne. Forpligtelserne efter 1-3. pkt. påhviler rederen, uanset om andre organisationer, virksomheder eller personer opfylder visse af opgaverne eller pligterne på redereens vegne". Rederen har således et overordnet ansvar for, at kravet i § 9 er opfyldt.

Hovedparten af særdirektiverne inden for arbejdsmiljø indeholder tilsvarende krav, der er tilpasset det enkelte direktivs anvendelsesområde, om arbejdsgiverens pligt til at sikre arbejdstagernes sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdet. Dette er også tilfældet for syv særdirektiver inden for arbejdsmiljø, der ikke fremgår af fodnoten. Det drejer sig for det første om Rådets direktiv 94/33/EF af 22. juni 1994 om beskyttelse af unge på arbejdspladsen. For det andet drejer det sig om Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser (fjortende særdirektiv i henhold til direktiv 98/391/EØF, artikel 16, stk. 1). Det drejer sig for det tredje om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/92/EF af 16. december 1999 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af sikkerhed og sundhedsbeskyttelse for arbejdstagere, der kan blive udsat for fare hidhørende fra eksplosiv atmosfære (femtende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF). For det fjerde drejer det sig om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/54/EF af 18. september 2000 om beskyttelse af arbejdstagerne mod farerne ved at være udsat for biologiske agenser under arbejdet (syvende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF). Det drejer sig for det femte om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/44/EF af 25. juni 2002 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (vibrationer) (seksende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF). Det drejer sig for det sjette om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/10/EF af 6. februar 2003 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (støj) (syttende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF). Endelig drejer det sig om Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/148/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af arbejdstagere mod farerne ved under arbejdet at være udsat for asbest.

Det fremgår endvidere af fodnote 2 til loven, at loven indeholder bestemmelser vedrørende anvendelsen her i landet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1177/2010 af 24. november 2010 om passagerers rettigheder

ved sørejser og rejser på indre vandveje og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til fodnoten, jf. Folketingstidende 2015-2016, A, L 116 som fremsat, side 18, at ”Der indsættes en notehenviisning til passagerrettighedsforordningen, idet Søfartsstyrelsen i medfør af § 20 a og bestemmelsen i sølovens § 515 b fører tilsyn med dele af forordningen”.

Der skal ikke indsættes notehenviisning i loven, hvis loven indeholder bestemmelser, der af hensyn til anvendelsen af en forordning supplerer (men ikke gengiver) forordningens bestemmelser, f.eks. i form af kompetence- eller strafbestemmelser.

Det foreslås, at *fodnote 1* og *2* ophæves, og at der i stedet indsættes en ny fodnote, hvorefter fremgår, at loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, EF-Tidende 1989, nr. L 183, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, Rådets direktiv 89/656/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af personlige værnemidler under arbejdet (tredje særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1989, nr. L 393, side 18, som senest ændret ved Kommissionens direktiv (EU) 2019/1832 af 24. oktober 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 279, side 35, Rådets direktiv 90/269/EØF af 29. maj 1990 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med manuel håndtering af byrder, som kan medføre risiko for især ryg- og lændeskader hos arbejdstagerne (fjerde særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1990, nr. L 156, side 9, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 91/383/EØF af 25. juni 1991 om supplerende foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden på arbejdsstedet for arbejdstagere, der har et tidsbegrænset ansættelsesforhold eller et vikaransættelsesforhold, EF-Tidende 1991, nr. L 206, side 19, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Rådets direktiv 92/58/EF af 24. juni 1992 om minimumsforskrifter for signalgivning i forbindelse med sikkerhed og sundhed under arbejdet (niende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1992, nr. L 245, side 23, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, der er gravide, som lige har født hjemme eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1992, nr. L 348, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning

(EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (trettende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1993, nr. L 307, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Rådets direktiv 94/33/EF af 22. juni 1994 om beskyttelse af unge på arbejdspladsen, EU-tidende 1994, nr. L 216, side 12, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser (fjortende særdirektiv i henhold til direktiv 98/391/EØF, artikel 16, stk. 1), EU-tidende 1998, nr. L 131, side 11, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/92/EF af 16. december 1999 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af sikkerhed og sundhedsbeskyttelse for arbejdstagere, der kan blive udsat for fare hidhørende fra eksplosiv atmosfære (femtende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2000, nr. L 23, side 57, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/54/EF af 18. september 2000 om beskyttelse af arbejdstagerne mod farerne ved at være udsat for biologiske agenser under arbejdet (syvende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2000, nr. L 262, side 21, som senest ændret ved Kommissionens direktiv (EU) 2020/739 af 3. juni 2020, EU-Tidende 2020, nr. L 175, side 11, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/44/EF af 25. juni 2002 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (vibrationer) (sekstende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2002, nr. L 177, side 13, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/10/EF af 6. februar 2003 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (støj) (syttende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2003, nr. L 42, side 38, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/37/EF af 29. april 2004 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer eller mutagener (sjettede særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-Tidende 2004, nr. L 158, side 50, Rådets direktiv 2009/13/EF af 16. februar 2009 om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Associations (ECSA) og European

Transport Workers' Federation (ETF) om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 og om ændring af direktiv 1999/63/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 124, side 30, som ændret ved Rådets direktiv (EU) 2018/131 af 23. januar 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 22, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 47, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 57, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/21/EF af 23. april 2009 om opfyldelse af kravene til flagstater, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 132, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2110 af 15. november 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 315, side 61, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/104/EF af 16. september 2009 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-Tidende 2009, nr. L 260, side 5, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/148/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af arbejdstagere mod farene ved under arbejdet at være udsat for asbest, EU-Tidende 2009, nr. L 330, side 28, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/53/EU af 20. november 2013 om fritidsfartøjer og personlige fartøjer og om ophævelse af direktiv 94/25/EF, EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 90.

Det følger af forslaget, at fodnote 1 opdateres med henvisning til de nye EU-direktiver, som erstatter de ophævede direktiver, og at EU-direktiver, der er ophævede af forordninger, udgår. Derudover foreslås yderligere en række særdirektiver inden for arbejdsmiljøområdet tilføjet, idet loven indeholder bestemmelser, der også gennemfører dele af disse særdirektiver. Det følger tillige af forslaget, at henvisningen til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/17/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 2002/59/EF om oprettelse af et trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet, udgår, idet loven alene indeholder bemyndigelse til at gennemføre direktivet ved bekendtgørelse.

Endvidere udelades henvisningen til passagerrettighedsforordningen, fordi der ikke er behov herfor. Det skyldes, at lov om sikkerhed til søs ikke gengiver forordningens bestemmelser.

Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring med den foreslåede ændring. Der er alene tale om en redaktionel ændring.

Til nr. 2

Erhvervsministeren kan efter § 4, stk. 1, i lov om sikkerhed til søs fastsætte regler om levering, markedsføring og

fremstilling af fritidsfartøjer, skibsudstyr, personlige værne-midler og andre produkter, som anvendes om bord i skibe. Bestemmelsen danner bl.a. grundlag for gennemførelse af fritidsfartøjsdirektivet og skibsudstydirektivet.

Søfartsstyrelsen varetager administrationen af lov om sikkerhed til søs og har bl.a. til opgave at påse, at loven og de i medfør heraf fastsatte regler, påbud og forbud overholdes, jf. § 17, stk. 2, i loven. Søfartsstyrelsen har således til opgave at påse, at regler om levering, markedsføring og fremstilling af fritidsfartøjer, skibsudstyr, personlige værne-midler og andre produkter, overholdes.

Lov om sikkerhed til søs indeholder en række beføjelser, som kan anvendes i forbindelse med kontrollen, f.eks. kan Søfartsstyrelsen i henhold til lovens § 4, stk. 4, påbyde, at den, der markedsfører et fartøj eller et produkt som nævnt i lovens § 4, stk. 1, og som anvendt i overensstemmelse med sin bestemmelse kan frembyde fare for sikkerhed, sundhed eller miljø, skal træffe de nødvendige foranstaltninger til afværgelse heraf. Det kan herunder påbydes, at levering eller markedsføring af de pågældende fartøjer eller produkter skal standses, og at de pågældende fartøjer eller produkter skal tilbagekaldes fra markedet.

Søfartsstyrelsen kan endvidere generelt påbyde, at forhold, der strider mod loven eller regler eller afgørelser i medfør af loven, skal bringes i orden straks eller inden en nærmere fastsat frist, jf. § 18 i lov om sikkerhed til søs. Samtidig har Søfartsstyrelsens medarbejdere efter § 19, stk. 1, hvis det skønnes nødvendigt i forbindelse med deres hverv, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til at gå om bord i ethvert skib, der er omfattet af loven, for at udføre deres opgaver. På samme måde har Søfartsstyrelsens medarbejdere adgang til lokaler, hvorfra der udføres erhvervsvirksomhed, som er omfattet af loven. Dette finder tilsvarende anvendelse for skibe under bygning.

Søfartsstyrelsen kan også fra skibets reder, fører og maskinchef som enhver, der handler på disses vegne, kræve at vedkommende yder den nødvendige bistand ved styrelsens undersøgelser og giver enhver oplysning i forbindelse hermed, jf. § 19, stk. 2.

Erhvervsministeren kan fastsætte regler om betaling for Søfartsstyrelsens udførelse af syn af skibe og andet arbejde som udføres i forbindelse med godkendelser og certificeringer, som foretages i medfør af loven, jf. § 24, stk. 1 og 2. Denne bemyndigelse er bl.a. udmøntet i bekendtgørelse nr. 268 af 18. marts 2013 om betaling for syn af skibe m.v. Det fremgår af § 2, nr. 6, i bekendtgørelsen, at betaling efter de af Finansministeriet fastsatte regler om priskalkulation ved gebyrberegning anvendes af Søfartsstyrelsen ved arbejde, som foretages i forbindelse med godkendelse af skibsudstyr og fartøjer.

Når der indhentes eksterne tekniske undersøgelser eller erklæringer fra sagkyndige i forbindelse med tilsyn, der foretages efter lov om sikkerhed til søs, er der praksis for, at pågældende pålægges for egen regning at foranstalte de

pågældende undersøgelser m.v. gennemført hos autoriserede sagkyndige.

Det bemærkes, at erhvervsministeren har delegeret markedsovervågning af fritidsfartøjer og personlige fartøjer efter søfartslovgivningen til Sikkerhedsstyrelsen ved bekendtgørelse nr. 1290 af 20. november 2018. Sikkerhedsstyrelsen varetager således markedsovervågningen af de produkter, der er omfattet af bekendtgørelsen om fritidsfartøjer og personlige fartøjer. Delegationen omfatter ikke tilsynet med fritidsfartøjer og personlige fartøjer i Grønland.

Søfartsstyrelsen kan efter § 9, stk. 2, i produktloven anvende kontrolbeføjelserne i loven ved kontrol af forbrugerrettede produkter, der er omfattet af produktsikkerhedsdirektivet, i det omfang kontrolbeføjelserne ikke følger af lov om sikkerhed til søs. Produktsikkerhedsdirektivet, som produktloven omfatter, finder anvendelse for ethvert produkt, der er bestemt for forbrugerne, eller som under rimeligt forudsigelige betingelser kan forventes anvendt af forbrugerne, selv om det ikke er bestemt for dem, og som mod betaling eller gratis leveres eller stilles til rådighed som led i en handelsvirksomhed, hvad enten det er nyt, brugt eller istandsat. Det vil være tilfældet for bl.a. fritidsfartøjer og personlige fartøjer og visse typer af skibsstyr.

De kontrolbeføjelser i produktloven, som kan anvendes ved kontrol af forbrugerrettede produkter, og som ikke fuldt ud følger af lov om sikkerhed til søs er bl.a. beføjelsen til at indhente oplysninger fra andre personer end dem, som er involveret i skibenes bygning og drift, jf. § 10, stk. 1, i produktloven.

Samtidig kan kontrolmyndigheden som led i kontrollen med overholdelse af reglerne udtage et forbrugerrettet produkt ved brug af skjult identitet, jf. § 12, stk. 1, i produktloven. Der er ikke taget stilling til spørgsmålet om skjult identitet i lov om sikkerhed til søs.

Derudover kan der efter produktloven udstedes forbud og påbud over for en bredere kreds af virksomheder og personer end dem, som er nævnt i § 4, stk. 4, i lov om sikkerhed til søs. Lov om sikkerhed til søs indeholder ikke særlige regler vedrørende onlinegrænseflader, hvorfor § 17 i produktloven, hvorefter kontrolmyndigheden kan påbyde ejeren af en onlinegrænseflade at ændre eller fjerne indhold, der henviser til et produkt, der ikke er i overensstemmelse med de gældende regler, kan anvendes, hvis der måtte opstå behov herfor.

Kontrolbeføjelserne i produktloven over for onlinegrænseflader vil kunne anvendes, således at der vil kunne ske blokering af en onlinegrænseflade efter § 18, hvis et påbud efter § 17 ikke er efterkommet eller onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko. Afgørelse om blokering af en onlinegrænseflade træffes af retten ved kendelse efter kontrolmyndighedens begæring. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til lov om produkter og markedsovervågning, jf. Folketings Tidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 78-81.

Der er tale om en beføjelse, der går videre end artikel 14, stk. 4, litra k, nr. 2, i markedsovervågningsforordningen,

idet den kan anvendes i forbindelse med salg af produkter, der ikke er i overensstemmelse med EU-harmoniseringslovgivningen. Efter forordningen er der kun krav om, at myndighederne skal have beføjelserne for produkter, der udgør en alvorlig risiko. Dermed tildeles kontrolmyndigheden en beføjelse, som skal gøre det lettere at håndhæve reglerne online på samme vis, som det er tilfældet over for fysiske butikker. Samtidig kan der også anmodes om blokering af en onlinegrænseflade hos retten, hvis onlinegrænsefladen gentagne gange har solgt eller formidlet salg af produkter, der udgør en alvorlig risiko.

Kontrolmyndigheden kan også efter § 20, stk. 1, i produktloven træffe de foranstaltninger, der er nærmere nævnt i bestemmelsen, på vegne af den, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, hvis pågældende ikke kan findes eller ikke efterlever afgørelsen, der er meddelt. Kontrolmyndigheden kan efter § 16, stk. 3, i produktloven kræve omkostninger forbundet med destruktion af et produkt refunderet af den erhvervsdrivende.

Derudover kan § 24 i produktloven anvendes til i kontroløjemed at samkøre oplysninger fra bl.a. andre offentlige myndigheder og fra offentligt tilgængelige kilder om forbrugerrettede produkter. Formålet med bestemmelsen er en mere effektiv og proportional kontrol, på hvilket grundlag kontrolmyndigheden kan vurdere, hvilke kontrolforanstaltninger, der er mest hensigtsmæssige at anvende, jf. de specielle bemærkninger til produktlovens § 24, stk. 1 (som var § 29, stk. 1, i forslag til lov om produkter og markedsovervågning), jf. Folketings Tidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 85.

Reglerne i produktloven supplerer således lov om sikkerhed til søs for så vidt angår forbrugerrettede produkter. Skibsstyr er i væsentligt omfang erhvervsrettet, hvorfor der er et område, hvor beføjelserne efter produktloven ikke kan anvendes, og hvor kravene i markedsovervågningsforordningen om minimumsbeføjelser derfor ikke er opfyldt. Herudover kan det ikke udelukkes, at der kan opstå tvivl om forståelsen af samspillet mellem produktloven og lov om sikkerhed til søs i forhold til forbrugerrettede fritidsfartøjer og personlige fartøjer og forbrugerrettede typer af skibsstyr.

Det foreslås derfor, at der i lov om sikkerhed til søs ind sættes et nyt § 4, stk. 5, hvorefter myndigheder, som forestår tilsyn med regler fastsat i medfør af stk. 1 vedrørende produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om skibsstyr eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fritidsfartøjer og personlige fartøjer, kan anvende de kontrolbeføjelser, som er tillagt kontrolmyndigheden i produktloven, i det omfang de pågældende kontrolbeføjelser ikke allerede følger af lov om sikkerhed til søs.

Forslaget vil sikre, at kontrolmyndighederne efter lov om sikkerhed til søs kan anvende de kontrolbeføjelser, som er tillagt kontrolmyndigheden i produktloven, ved tilsyn med skibsstyr, fritidsfartøjer og personlige fartøjer, der er omfattet af lov om sikkerhed til søs og markedsovervågningsforordningen, i det omfang de pågældende beføjelser ikke allerede følger af lov om sikkerhed til søs. Forslaget vil

samtidig fjerne eventuel tvivl om samspillet mellem love, som kan opstå ved tilsyn med forbrugerrettede produkter. Endelig vil forslaget sikre, at markedsovervågningsforordningens krav til kontrolmyndighedernes minimumsbeføjelser vil kunne opfyldes.

Der er tale om en generel henvisning til produktlovens kontrolbeføjelser. Produktloven indeholder også regler, som ikke er kontrolbeføjelser. Det omfatter bl.a. kapitel 2 om generelle pligter for de erhvervsdrivende, kapitel 10 om straf m.v. Det er alene kontrolbeføjelserne, som det foreslås, at myndigheder, der forestår tilsyn med regler vedrørende fritidsfartøjsdirektivet og skibsstyrsdirektivet, kan anvende. Det inkluderer også de beføjelser i produktloven, der går ud over markedsovervågningsforordningens krav til minimumsbeføjelser.

Med den generelle henvisning sikres endvidere, at når der vedtages ændringer i kontrolbeføjelserne i produktloven, vil ændringerne ligeledes kunne anvendes ved tilsyn efter lov om sikkerhed til søs. Herved sikres det, at der vil gælde ensartede kontrolbeføjelser for kontrolmyndighederne, uanset om der er tale om forbrugerrettede eller erhvervsrettede produkter. Kontrolbeføjelserne efter produktloven forventes anvendt med de fornødne tilpasninger inden for rammerne af beføjelserne af produktloven.

Det foreslås, at beføjelserne skal kunne udnyttes af de myndigheder, som forestår tilsyn med produkter omfattet af fritidsfartøjsdirektivet og skibsstyrsdirektivet. Det kan være Søfartsstyrelsen eller andre offentlige myndigheder, som beføjelsen er uddelegeret til efter § 17, stk. 8, i lov om sikkerhed til søs, herunder f.eks. Sikkerhedsstyrelsen. Sikkerhedsstyrelsen har allerede efter gældende ret fået delegeret markedsovervågningen af fritidsfartøjer og personlige fartøjer.

For skibsstyr forventes det praktiske behov for anvendelse af beføjelser efter produktloven begrænset, idet kontrollen af skibsstyr generelt ikke foretages hos de erhvervsdrivende, som defineret i markedsovervågningsforordningen. Kontrollen foretages normalt om bord i skibet, der har fået monteret skibsstyret i tredjelande og kan dermed foretages hvor som helst i verden. Lovforslaget forventes derfor ikke i praksis at indebære de store forandringer i kontrollen, men det vil sikre, at beføjelserne hos de kontrolmyndigheder, som fører tilsyn efter lov om sikkerhed til søs fuldt ud lever op til markedsovervågningsforordningens krav om minimumsbeføjelser, og at der er ensartede beføjelser uanset produktområde.

Det bemærkes, at forslaget vil indebære, at kontrolbeføjelserne i produktloven vil finde anvendelse ved tilsyn efter lov om sikkerhed til søs og regler fastsat i medfør heraf. Ved manglende overholdelse af et forbud eller påbud, der er udstedt efter lov om sikkerhed til søs, vil sanktionering skulle ske efter § 28, nr. 3, i lov om sikkerhed til søs, selv om forbuds- eller påbudsbeføjelsen måtte stamme fra produktloven. Der henvises til bemærkningerne til § 3, nr. 3.

Det er i øvrigt hensigten, at der vil blive fastsat regler efter lov om sikkerhed til søs om kontrolmyndighedens pligt til

at indbringe en afgørelse, der er baseret på den nye bestemmelse i § 4, stk. 5, for domstolene, svarende til dem, som er indeholdt i § 36 i lov om produkter og markedsovervågning.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Efter den gældende bestemmelse i § 28, nr. 3, i lov om sikkerhed til søs, straffes med bøde eller fængsel i indtil 1 år den, der ikke efterkommer påbud eller forbud, der er meddelt i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven.

Straffen kan stige til fængsel i indtil 2 år, hvis overtrædelser er begået forsætligt eller ved grov uagtsomhed, eller hvis overtrædelser har medført en ulykke med alvorlig personskade eller dødsfald til følge, jf. § 31, stk. 1 og 2, i loven.

Ved straffens udmåling skal det endvidere betragtes som en skærpende omstændighed, at der ved overtrædelser er sket skade på liv eller helbred eller fremkaldt fare herfor, uden at forholdet er omfattet af § 31, stk. 2, eller ved overtrædelser er opnået eller tilsigtet en økonomisk fordel for den pågældende selv eller andre. Det skal endvidere anses som en skærpende omstændighed, såfremt der tidligere er afgivet forbud eller påbud for samme eller tilsvarende forhold.

Det fremgår af de specielle bemærkninger til § 31, stk. 2, og § 32, stk. 1, jf. Folketingstidende 2009-10, A, L 100 som fremsat, side 42, at der – bortset fra formelle overtrædelser – som udgangspunktet anvendes bøder på 20.000 kr., når der rejses tiltale mod det rederi, som er ansvarlig for skibets drift, det sikkerhedsansvarlige selskab eller arbejdsgiveren. Såfremt overtrædelser anses for at være grov anvendes dog bøder på 40.000 kr., medmindre der er tale om særligt grove overtrædelser, hvor bødestørrelsen bør være på mindst 75.000 kr. Det fremgår endvidere, at der ved bødefastlæggelsen skal ske absolut kumulation, således at bøderne for hver overtrædelse lægges sammen.

Ved påbud eller forbud vedrørende forbrugerrettede produkter efter produktloven, finder straffebestemmelserne i produktloven anvendelse. I henhold til § 37, stk. 1, nr. 6, i produktloven, straffes med bøde den, der overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse fra kontrolmyndigheden, medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning. Efter bestemmelsens stk. 2 kan straffen under skærpende omstændigheder stige til fængsel indtil 2 år, når overtrædelse begås på et produktområde, som er omfattet af bl.a. produktsikkerhedsdirektivet. Det anses som skærpende omstændigheder, når overtrædelser har fremkaldt fare for sikkerhed eller sundhed, overtrædelser har medført en ulykke med alvorlig personskade eller døden til følge, der er tale om gentagelsestilfælde, hvor virksomheden tidligere har begået en lignende overtrædelse, overtrædelser er begået som led i en systematisk overtrædelse af reglerne med økonomisk vinding for øje eller den erhvervsdrivende har forsøgt at omgå eller unddrage sig kontrolmyndighedens kontrol.

Bødeniveauet i produktloven skal tage udgangspunkt i

en minimumsbødestørrelse på ca. 50.000 kr., afhængigt af overtrædelsens omstændigheder, jf. bemærkningerne til produktloven, jf. Folketingstidende 2019-2020, A, L 179 som fremsat, side 97-98.

Efter § 37, stk. 3, i produktloven, lægges bødestraffen for hver overtrædelse sammen, når der ved én eller flere handlinger er begået flere overtrædelser, og overtrædelserne medfører bøde. Der anvendes således også absolut kumulation, når der foretages bødefastsættelse efter produktloven.

Der er dermed tale om lignende adgang til fastsættelse af straf i både produktloven og i lov om sikkerhed til søs. Dog er udgangspunktet for bødeniveauet højere i produktloven end i lov om sikkerhed til søs, ligesom lov om sikkerhed til søs har et andet og bredere anvendelsesområde.

Med lovforslagets § 3, nr. 2, foreslås, at kontrolbeføjelserne i produktloven kan anvendes ved tilsyn med skibsdstyr, fritidsfartøjer og personlige fartøjer, i det omfang de pågældende kontrolbeføjelser ikke allerede følger af lov om sikkerhed til søs.

Med forslaget vil påbud og forbud fremover ske efter lov om sikkerhed til søs, også selv om beføjelsen måtte stamme fra produktloven.

Det foreslås på den baggrund præciseret, at § 28, stk. 3, i lov om sikkerhed til søs også omfatter påbud eller forbud udstedt i medfør af § 4, stk. 5, i lov om sikkerhed til søs.

Det bemærkes i den forbindelse, at det forudsættes, at der fremover ikke vil blive anvendt bøder ved overtrædelser af lov om sikkerhed til søs og regler udstedt i medfør heraf, som vedrører levering, markedsføring og fremstilling af produkter, som er lavere end det, der generelt anvendes inden for produktlovens område for tilsvarende overtrædelser.

Til § 4

Til nr. 1

Opsendelse af små ikke-statslige raketter har ikke tidligere været reguleret i dansk ret.

Med lovforslaget foreslås det, at der efter fyrværkerilovens § 2 d som ny § 2 e indsættes en bestemmelse om opsendelse af små ikke-statslige raketter.

Det foreslås i *stk. 1*, at små ikke-statslige raketter, der kan opsendes til maksimalt 100 meter over terræn, kan opsendes fra Danmark, hvis regler fastsat i medfør af *stk. 2* overholdes.

Bestemmelsen har til hensigt at gøre det klart, at det er tilladt at opsende små ikke-statslige raketter i Danmark, når nærmere fastsatte krav overholdes.

Ved betegnelsen ”små ikke-statslige raketter” skal forstås raketter, som ikke-statslige aktører udvikler, tester, transporter og opsender med forventningen om, at raketten vender tilbage til jordens overflade, og som maksimalt kan opsendes til en højde på 100 meter over terræn. Ikke-statslige aktører omfatter såvel juridiske og private personer – det afgørende er, at der er tale om raketter, der ikke er udviklet af eller skal opsendes i statsligt regi.

Det foreslås i *stk. 2*, at erhvervsministeren kan fastsætte regler om opsendelse af små ikke-statslige raketter, jf. *stk. 1*, herunder krav til raketternes indretning, under hvilke forhold raketterne må opsendes og kontrollen med disse ikke-statslige raketopsendelser.

Den foreslåede bemyndigelse skal være med til at sikre, at opsendelse af små ikke-statslige raketter sker under forhold, hvor andres liv, helbred og ejendom ikke udsættes for fare eller anden unødigt ulempe. Det forventes, at bemyndigelsen vil blive anvendt til at fastsætte de nærmere krav for små ikke-statslige raketopsendelser ved bekendtgørelse.

Bestemmelsen giver erhvervsministeren mulighed for at fastsætte mere specifikke krav til, hvordan små ikke-statslige raketter skal være indrettet for at de må opsendes. Indretning omfatter bl.a., hvilke materialer raketten må bestå af, særligt i forhold til hvor stor en andel af raketten, der må bestå af tungere materialer f.eks. metal. Det kan også omfatte, hvor stor en brændstoffmængde eller hvilken type af brændstof raketten må indeholde. Endvidere vil der kunne fastsættes krav om bl.a. bremsemekanismer, mekanismer til afbrydning af motorkraft, raketens totalvægt m.v.

Bemyndigelsen kan også anvendes til at fastsætte krav om, at opsendelse af ikke-statslige raketter kun må finde sted på bestemte steder eller ved overholdelse af bestemte sikkerhedsafstande. Der vil f.eks. kunne stilles krav om, at opsendelsen skal finde sted med en vis afstand fra byer, andre tættere bebyggede områder, lufthavne eller lignede. Herudover vil der også kunne stilles krav om, at raketter ikke må opsendes under bestemte vejrforhold, f.eks. ved kraftigt blæsevejr, eller på bestemte tidspunkter af døgnet, for at eventuelle risici eller gener ved opsendelsen mindskes.

Erhvervsministeren vil endvidere få mulighed for at fastsætte bestemmelser om, hvordan der skal føres kontrol med, at de fastsatte krav overholdes.

Det forventes også, at der i en bekendtgørelse om krav til små ikke-statslige raketopsendelser vil blive fastsat straf for overtrædelse af kravene, jf. fyrværkerilovens § 7, stk. 2.

Erhvervsministeren er alene ressortansvarlig for opsendelse af små ikke-statslige raketter. Det er herudover forsvarsministeren, der er ressortansvarlig for opsendelse af de mindre ikke-statslige raketter, mens uddannelses- og forskningsministeren er ressortansvarlig for opsendelse af de større ikke-statslige raketopsendelser.

Til § 5

Efter den gældende bestemmelse i havplanlovens § 10, stk. 2, 1. pkt., udsteder erhvervsministeren havplanen senest den 31. marts 2021.

Det foreslås, at fristen i havplanlovens § 10, *stk. 2*, for hvornår havplanen senest skal være udstedt, udgår.

Den foreslåede ændring vil medføre, at der ikke længere efter havplanloven er krav om udstedelse af havplanen senest den 31. marts 2021.

Loven forventes først at træde i kraft efter den 31. marts 2021. Der vil derfor være en periode fra den 31. marts 2021

til loven bekendtgøres i Lovtidende, hvor fristen i havplanloven ikke overholdes.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5.1. og 2.5.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 6

Det foreslås i § 6, stk. 1, at lovens § 5, nr. 1, træder i kraft ved bekendtgørelsen i Lovtidende.

Den foreslåede ikrafttrædelse i § 6, stk. 1, indebærer, at kravet om udstedelse af havplanen senest den 31. marts 2021 af ordensmæssige hensyn udgår snarest muligt, da fristen ikke kan overholdes på grund af udskydelse af høringen af havplanen. Da loven først forventes at træde i kraft efter den 31. marts 2021, vil der være en periode, hvor fristen i havplanloven ikke overholdes.

Det foreslås i § 6, stk. 2, at lovens § 1-4 træder i kraft den 1. juli 2021.

Den foreslåede ikrafttrædelse i § 6, stk. 2, er i overensstemmelse med de fælles ikrafttrædelsesdatoer for erhvervsrettet regulering. Det indebærer, at markedsovervågningsforordningens krav til minimumsbeføjelser vil kunne anvendes tidligere end påkrævet efter forordningen for de områder, der er omfattet af lovforslagets §§ 2 og 3. Markedsovervågningsforordningen finder endelig anvendelse den 16. juli 2021.

Til § 7

Det foreslås i § 7, stk. 1, at regler fastsat i medfør af kapitel 8 i lov nr. 1518 af 18. december 2018 om erhvervsfremme forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af lov om produkter og markedsovervågning, som ændret ved denne lovs § 1

Da det foreslås, at reglerne om akkreditering og metrologi flyttes fra erhvervsfremmeloven til dette lovforslag, foreslås det som konsekvens heraf, at de regler, der er fastsat med hjemmel i erhvervsfremmelovens kapitel 8 om akkreditering og metrologi, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller erstattes af regler fastsat i medfør af produktloven. Det er intentionen, at de regler, der er fastsat i medfør af erhvervsfremmelovens kapitel 8, på sigt skal ophæves eller revideres, således at de tilpasses produktloven. Der er dog fortsat behov for en regulering på områderne frem til en revidering af reglerne kan finde sted, hvorfor det er nødvendigt, at de gældende regler forbliver i kraft frem til dette tidspunkt.

Det foreslås i stk. 2, at tilladelser, godkendelser, akkrediteringer og bemyndigelser vedrørende metrologi og akkreditering, som er meddelt i henhold til lov om erhvervsfremme og regional udvikling, jf. lov bekendtgørelse nr. 820 af 28. juni 2016, og lov nr. 1518 af 18. december 2018 om erhvervsfremme, forbliver i kraft, indtil de udløber eller ophæves i medfør af lov om produkter og markedsovervågning, som ændret ved denne lovs § 1.

Med den foreslåede bestemmelse opretholdes de tilladelser, godkendelser, akkrediteringer og bemyndigelser vedrø-

rende metrologi og akkreditering, som er givet før lovforslagets ikrafttræden.

Den foreslåede bestemmelse er en konsekvens af, at metrologi og akkreditering med dette lovforslag foreslås flyttet fra erhvervsfremmeloven til produktloven.

Til § 8

Det følger af produktlovens § 46, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Af erhvervsfremmelovens § 29 følger det, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Den nugældende erhvervsfremmelov er ikke sat i kraft på hverken Færøerne eller i Grønland, men det er tidligere udgaver heraf. For nærmere se bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 21.

Det fremgår af markedsføringslovens § 41, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Af § 36 i lov om sikkerhed til søs fremgår det, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men at den ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som følger af de grønlandske forhold.

Det følger af § 26 i havplanloven, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i § 8, stk. 1, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Den foreslåede bestemmelse er i overensstemmelse med de gældende territorialbestemmelser i produktloven, markedsføringsloven og havplanloven.

Det foreslås i § 8, stk. 2, at § 1, nr. 21, gælder for Færøerne og Grønland.

Bestemmelsen er en følge af den foreslåede ændring af produktlovens § 46 om territorial gyldighed i dette lovforslags § 1, nr. 21.

Det er hensigten, at Færøerne og Grønland skal have mulighed for at sætte de nyeste regler om metrologi og akkreditering i kraft, hvis der opstår behov for det. Se nærmere i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 21.

Det foreslås i § 8, stk. 3, at lovens § 3, nr. 2 og 3, ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger.

Søsikkerhed er et færøsk særanliggende, hvorimod det er dansk lovgivning, som regulerer disse forhold i Grønland. Det foreslås derfor, at lovforslagets § 3, nr. 2 og 3, kan sættes i kraft for Grønland med de ændringer, som de grønlandske forhold tilsiger. Der kan være behov for, at den kongelige anordning formuleres med beføjelser fra lov om produkter og markedsovervågning.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love

Lovforslaget

§ 1

I lov nr. 799 af 9. juni 2020 om produkter og markedsovervågning foretages følgende ændringer:

1. *Fodnoten* til lovens titel affattes således:

»Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/95/EF af 3. december 2001 om produktsikkerhed i almindelighed, EF-Tidende 2002, nr. L 11, side 4, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/42/EF af 17. maj 2006 om maskiner og om ændring af direktiv 95/16/EF, EU-Tidende 2006, nr. L 157, side 24, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/34/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om materiel og sikringssystemer til anvendelse i en potentielt eksplosiv atmosfære, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 309, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/33/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om elevatorer og sikkerhedskomponenter til elevatorer, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 251, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/68/EU af 15. maj 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om tilgængeliggørelse på markedet af trykbærende udstyr, EU-Tidende 2014, nr. L 189, side 164, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/35/EU af 16. juni 2010 om transportabelt trykbærende udstyr og om ophævelse af Rådets direktiv 76/767/EØF, 84/525/EØF, 84/526/EØF, 84/527/EØF og 1999/36/EF, EU-Tidende 2010, nr. L 165, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/29/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af simple trykbeholdere på markedet, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 45, Rådets direktiv 75/324/EØF af 20. maj 1975 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om aerosoler, EF-Tidende 1975, nr. L 147, side 40, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/35/EU af 26. februar

om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, og Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49. I loven er der medtaget visse bestemmelser fra Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1020 af 20. juni 2019 om markedsovervågning og produktoverensstemmelse og om ændring af direktiv 2004/42/EF og forordning (EF) nr. 765/2008 og (EU) nr. 305/2011, EU-Tidende 2019, nr. L 169, side 1. Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Gengivelsen af disse bestemmelser i loven er således udelukkende begrundet i praktiske hensyn og berører ikke forordningens umiddelbare gyldighed i Danmark.

2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af elektrisk materiel bestemt til anvendelse inden for visse spændingsgrænser, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 357, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/29/EU af 12. juni 2013 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse af pyrotekniske artikler på markedet, EU-Tidende 2013, nr. L 178, side 27, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/48/EF af 18. juni 2009 om sikkerhedskrav til legetøj, EU-Tidende 2009, nr. L 170, side 1, Rådets direktiv 87/357/EØF af 25. juni 1987 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om produkter, der på grund af deres ydre fremtræden kan forveksles med andre produkter og herigennem være til fare for forbrugernes sundhed eller sikkerhed, EF-Tidende 1987, nr. L 192, side 49, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/31/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 107, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/32/EU af 26. februar 2014 om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter, EU-Tidende 2014, nr. L 96, side 149, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/34/EF af 23. april 2009 om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder, EU-Tidende 2009, nr. L 106, side 7, Rådets direktiv 75/107/EØF af 19. december 1974 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere, EF-Tidende 1975, nr. L 42, side 14, Rådets direktiv 76/211/EØF af 20. januar 1976 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger, EF-Tidende 1976, nr. L 46, side 1, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/45/EF af 5. september 2007 om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter, om ophævelse af Rådets direktiv 75/106/EØF og 80/232/EØF og om ændring af Rådets direktiv 76/211/EØF, EU-Tidende 2007, nr. L 247, side 17, Rådets direktiv 69/493/EØF af 15. december 1969 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas, EF-Tidende 1969, nr. L 326, side 36, Euro-

pa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/11/EF af 23. marts 1994 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærkning af materialer anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailledet, EF-Tidende 1994, nr. L 100, side 37, og Rådets direktiv 80/181/EØF af 20. december 1979 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder og om ophævelse af direktiv 71/354/EØF, EF-Tidende 1980, nr. L 39, side 40.«

§ 2. Loven finder anvendelse på de produkter, der er omfattet af følgende direktiver eller forordninger:

1-12) ---

2. I § 2, *stk. 1*, indsættes efter »produkter«:

»m.v.«, og efter nr. 12 indsættes som nye numre:

»13) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning vedrørende tilgængeliggørelse på markedet af ikke-automatiske vægte.

14) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om harmonisering af medlemsstaternes love om tilgængeliggørelse på markedet af måleinstrumenter.

15) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fælles bestemmelser for måleinstrumenter og for måletekniske kontrolmetoder.

16) Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om flasker som målebeholdere.

17) Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om emballering af visse varer efter vægt eller volumen i færdigpakninger.

18) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indførelse af bestemmelser om nominelle mængder for færdigpakkede produkter.

19) SI- og andre måleenheder, som er omfattet af Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om måleenheder

20) Rådets direktiv om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger om krystalglas.

21) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser vedrørende mærk-

§ 2. ---

Stk. 2. Loven finder endvidere anvendelse på:

1-2) ---

§ 3. Loven finder anvendelse, medmindre der findes særlige bestemmelser med samme formål i anden lovgivning, som gennemfører eller supplerer EU-harmoniseringsretsakterne omfattet af § 2, stk. 1, nr. 2-15, og som på en mere specifik måde regulerer særlige markedsovervågnings- og håndhævelsesaspekter.

§ 4. I denne lov forstås ved:

1) ---

2) Elektrisk materiel: Materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i eller blive tilsluttet et elektrisk anlæg eller en elektrisk installation, bortset fra elektrisk materiel, som er særligt beregnet til brug om bord på skibe, på mobile offshoreanlæg eller i luftfartøjer og i køretøjer, der anvendes på jernbanenettet, samt elektrisk materiel i motorkøretøjer, der er beregnet til drift af motorkøretøjet, bortset fra ladestik, der er beregnet til at indgå i eldrevne motorkøretøjer.

3) Gasmateriel: Materiel af enhver art, der indgår i eller er beregnet til at indgå i gasanlæg eller gasinstallationer.

4) Produktforordninger: Samlet betegnelse for forordningerne i § 2, stk. 1, nr. 13-15.

ning af materiale anvendt i hovedbestanddelene af fodtøj med henblik på salg i detailleret.

22) Europa-Parlamentets og Rådets forordning om tekstilfiberbetegnelser og tilknyttet etikettering og mærkning af tekstilprodukters fibersammensætning.«

Nr. 13-15 bliver herefter nr. 23-25.

3. I § 2, *stk. 2, nr. 2*, ændres »nr. 15« til: »nr. 25«, og efter nr. 2 indsættes som nyt nummer:

»3) Måleinstrumenter, som ikke er omfattet af stk. 1, nr. 14-16.«

4. I § 2 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»*Stk. 3.* Loven finder endvidere anvendelse på akkreditering, som er omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning om kravene til akkreditering.«

5. I § 3 ændres »nr. 2-15« til: »nr. 2-25«.

6. I § 4 indsættes efter nr. 1 som nyt nummer:

»2) Instrumentejer: Privat eller juridisk person, som anvender eller stiller et instrument til rådighed til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling.«

Nr. 2-4 bliver herefter nr. 3-5.

7. I § 4, *nr. 4*, der bliver nr. 5, ændres »nr. 13-15« til: »nr. 22-25«.

§ 5. ---*Stk. 2-3. ---*

Stk. 4. Stk. 1-3 finder ikke anvendelse, i det omfang der i en forordning er fastsat bestemmelser om forpligtelser for erhvervsdrivende.

§ 8. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af § 2, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning og markedsføring.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter, der er omfattet af denne lov.

8. I § 5 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»*Stk. 4.* Instrumentejereren, som ikke er erhvervsdrivende, skal ligeledes sikre, at det instrument, som anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen foretages betaling, opfylder kravene i stk. 1 og 2.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

9. § 8 ophæves.

10. Efter kapitel 2 indsættes:

»Kapitel 2 a

Administrative forskrifter

§ 8. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om de sikkerhedsmæssige, tekniske og formelle krav til et produkt omfattet af § 2, herunder krav til et produkts egenskaber, udførelse, mærkning, markedsføring og anvendelse.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om krav til de erhvervsdrivende, som er forpligtede i henhold til denne lov.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler, der er nødvendige for at gennemføre og håndhæve retsakter vedtaget af Den Europæiske Unions institutioner vedrørende produkter, der er omfattet af denne lov.

§ 8 a. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om måleteknik og anvendelse af måleenheder for metrologi omfattet af § 2, stk. 1, nr. 13-19, og § 2,

stk. 2, nr. 3, herunder måleteknisk kontrol, anmeldelsespligt for ibrugværende måleinstrumenter og, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål og vægt, herunder klassificering og sortering.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter. Erhvervsministeren udpeger i den forbindelse tillige nationale metrologiinstitutioner til at varetage etableringen og vedligeholdelsen.

§ 8 b. Erhvervsministeren fastsætter regler om akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan, dets opgavevaretagelse og kontrollen med akkrediteringsorganet.

Stk. 2. Erhvervsministeren indgår de nødvendige aftaler med akkrediteringsorganet, herunder om organets mulighed for at kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen.

Stk. 3. Erhvervsministeren og akkrediteringsorganet kan indgå særskilt aftale om, at organet kan foretage akkreditering i udlandet.«

11. Efter § 9 indsættes:

»**§ 9 a.** Kontrolmyndigheden kan bemyndige en anden offentlig myndighed eller en offentligt eller privat virksomhed til at udføre kontrol efter § 9, stk. 1, på metrologiområdet. Den bemyndigede kan i den forbindelse udøve kontrolmyndighedens beføjelser efter § 10, stk. 1, og § 11, stk. 1-3.

§ 9 b. Kontrolbeføjelserne i kapitel 3 finder ikke anvendelse på akkrediteringsområdet med undtagelse af beføjelserne i § 9, § 10, stk. 1, og § 24.«

12. I § 11, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Kontrolmyndigheden kan kræve omkostninger forbundet med eksterne tekniske undersøgelser refunderet af den erhvervsdrivende, der, jf. §§ 13-14, § 16, stk. 1, og § 16 a, træffes afgørelse over for i forbindelse med undersøgelsen.«

13. Efter § 16 indsættes:

§ 11. ---

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan som led i kontrolbesøget foretage tekniske undersøgelser af et produkt på stedet.

§ 20. Kan kontrolmyndigheden ikke finde den, der har bragt et produkt i omsætning eller gjort det tilgængeligt på markedet, eller efterlever den pågældende ikke afgørelsen, der er meddelt denne, kan myndigheden træffe de foranstaltninger, der er nævnt i §§ 13 og 14, § 15, stk. 2 og 3, § 16, stk. 1 og 2, og § 17, på den pågældendes vegne.

§ 21. Kontrolmyndigheden kan kræve, at den, som er pålagt at træffe foranstaltninger i medfør af §§ 13 og 14, § 15, stk. 2 og 3, § 16, stk. 1 og 2, og §§ 17 og 19, oplyser myndigheden om, hvordan foranstaltningerne er truffet, og om effekten heraf.

§ 36. Påbud eller forbud udstedt i medfør af §§ 13 og 14, § 15, stk. 2 og 3, § 16, stk. 1 og 2, og §§ 17 og 19 kan af den, afgørelsen vedrører, forlanges indbragt for domstolene.

§ 32. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at regler fastsat i medfør af denne lov, som indeholder krav til virksomheder og produkter, og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende.

§ 35. Klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer, jf. § 26, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

»**§ 16 a.** Er et instrument inden for metrologiområdet ikke i overensstemmelse med regler fastsat i denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov, kan kontrolmyndigheden påbyde instrumentejeren at bringe instrumentet i overensstemmelse med reglerne, hvis instrumentet anvendes til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling.

Stk. 2. Kontrolmyndigheden kan forbyde instrumentejeren at anvende et instrument til måling, hvor der på baggrund af målingen skal foretages betaling, hvis instrumentet eller instrumentejeren ikke lever op til regler fastsat i denne lov eller regler fastsat i medfør af denne lov.«

14. I § 20, *stk. 1*, ændres »§ 17« til: »§ 16 a og § 17«.

15. I § 21 og § 36, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »§§ 17 og 19« til: »§ 16 a, § 17 og § 19«.

16. I § 32, *stk. 1*, indsættes efter »krav til«: »akkreditering, «.

17. § 35 affattes således:

»**§ 35.** Klage over afgørelser truffet af bemyndigede organer, jf. § 26, og det nationale akkrediteringsorgan udpeget efter regler fastsat i medfør af § 8 b, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, jf. dog stk. 2-4.

Stk. 2. Den, der har modtaget en afgørelse om afslag på eller kun delvis imødekommelse af en

§ 37. Medmindre strengere straf er forskyldt efter anden lovgivning, straffes med bøde den, der

1) overtræder § 5, stk. 1-3,

2-5) ---

6) overtræder eller undlader at efterkomme en afgørelse fra kontrolmyndigheden, jf. §§ 13 eller 14, § 15, stk. 2 eller 3, § 16, stk. 1 eller 2, eller §§ 17 eller 19.

7-11) ---

Stk. 2. Når en overtrædelse, som er nævnt i stk. 1, nr. 1 og 3-10, begås på et produktområde, som er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 eller 13-15, eller stk. 2, nr. 1 eller 2, kan straffen under skærpende omstændigheder stige til fængsel indtil 2 år. ---

Stk. 3-5. ---

Stk. 6. I regler, der er udstedt i medfør af denne lov, kan der fastsættes straf af bøde. Er produktområdet omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-11 eller 13-15, eller stk. 2, nr. 1 eller 2, kan der fastsættes straf af bøde eller under skærpende omstændigheder fængsel indtil 2 år. --

§ 46. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

ansøgning om akkreditering eller en afgørelse om hel eller delvis tilbagekaldelse eller suspension af en meddelt akkreditering, kan anmode akkrediteringsorganet om at foretage en ny vurdering af sagen.

Stk. 3. Fører den fornyede behandling af sagen efter stk. 2 ikke til, at klageren fuldt ud får medhold, kan afgørelsen indbringes for Klagenævnet for Udbud.

Stk. 4. Klage efter stk. 1-3 skal indbringes, inden 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.«

18. I § 37, *stk. 1, nr. 1*, ændres »stk. 1-3,« til: »stk. 1-4,«,

19. I § 37, *stk. 1, nr. 6*, indsættes efter: »§ 16, stk. 1 eller 2,«: »§ 16 a«.

20. I § 37, *stk. 2, 1. pkt.*, og *stk. 6, 2. pkt.*, ændres »13-15,« til: »13-25,« og »nr. 1 eller 2,« ændres til: »nr. 1-3,«.

21. § 46 affattes således:

»§ 46. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men lovens regler om metrologi og akkreditering kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.«

§ 2

I lov nr. 1518 af 18. december 2018 om erhvervsfremme, som ændret ved lov nr. 796 af 9. juni 2020, foretages følgende ændringer:

§ 3. Erhvervsministeren kan udstede nærmere regler om gennemførelse af erhvervsfremmeaktiviteter, der iværksættes inden for denne lov, med undtagelse af aktiviteter, der iværksættes efter kapitel 8. Erhvervsministeren kan endvidere fastsætte nærmere regler om administration, herunder om behandling af ansøgninger om medfinansiering til offentlige myndigheder, organisationer, institutter, virksomheder og enkeltpersoner m.v., regler om godkendelse, regnskabsaflæggelse, revision, kontrol og tilsyn og regler om afgivelse af oplysninger og regnskaber.

§ 7. ---

Stk. 1. ---

Stk. 2. ---

Stk. 3. Erhvervsministeren kan bestemme, at de beføjelser, der er henlagt til en underliggende myndighed, og som vedrører administrationen af de metrologiske regler, som er fastsat i medfør af § 18, kan henlægges til en anden offentlig myndighed eller en privat institution. Den underliggende myndighed indgår i givet fald de nødvendige aftaler herom.

Stk. 4. Ministeren kan fastsætte regler om klageadgang, herunder at klager ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed.

Kapitel 8. Akkreditering og metrologi m.v.

§ 16. Erhvervsministeren fastsætter de regler vedrørende akkreditering, som er nødvendige for anvendelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 765/2008 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter, herunder regler om udpegning af et nationalt akkrediteringsorgan og dets opgavevaretagelse, jf. stk. 2, og indgår de nødvendige aftaler herom. For-

1. I § 3, *stk. 1*, udgår », med undtagelse af aktiviteter, der iværksættes efter kapitel 8«.

2. § 7, *stk. 3*, ophæves.

Stk. 4 bliver herefter stk. 3.

3. *Kapitel 8* ophæves.

valtningsloven finder anvendelse på akkrediteringsorganets udførelse af akkrediteringsopgaver.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter de regler, som er nødvendige for anvendelsen her i landet af den i stk. 1 nævnte forordning, herunder om det nationale akkrediteringsorgans akkreditering af virksomheder til f.eks. prøvning, kalibrering, medicinske undersøgelser, certificering, inspektion, attesting, CO₂-verifikation og miljøverifikation, og regler om sanktioner ved manglende overholdelse af en meddelt akkreditering.

§ 17. Akkrediteringsorganet kan efter særskilt aftale herom med erhvervsministeren foretage akkreditering i udlandet.

§ 18. Erhvervsministeren fastsætter regler om metrologi, herunder om, hvilke måleenheder der finder anvendelse, regler om etablering og vedligeholdelse af primær- og referencenormaler, regler om måleteknik og måleinstrumenter og deres anvendelse, regler om anmeldelsespligt for i brugværende måleinstrumenter, regler om måleteknisk kontrol, regler om, hvilke varer der skal sælges i bestemte enheder i henseende til mål eller vægt, herunder regler om klassificering, sortering og lign., og regler om bemyndigelse af organer til at udføre overensstemmelsesvurderingsopgaver i henhold til nationale regler og EU-retten .

Stk. 2. Erhvervsministeren udpeger nationale metrologiinstitutioner til at etablere og vedligeholde primær- og referencenormaler inden for afgrænsede metrologiske felter.

Stk. 3. Erhvervsministeren har, hvis det skønnes nødvendigt, til enhver tid mod behørig legitimation uden retskendelse adgang til offentlige og private ejendomme og lokaliteter for at varetage hvervet med måleteknisk kontrol.

§ 19. Det nationale akkrediteringsorgan kan inden for en ramme aftalt mellem organet og erhvervsministeren kræve betaling for driftsopgaver, som relaterer sig til akkrediteringsydelsen. Ved akkrediteringsydelsen forstås f.eks. akkreditering af laboratorier til prøvning og kalibrering og akkreditering af virksomheder og personer til certificering, inspektion, attesting, CO₂-verifikation og miljøverifikation.

Stk. 2. En offentlig myndighed eller en privat institution, der i medfør af § 7, stk. 3, varetager opgaver med administration af reglerne om metrologi, kan opkræve gebyr for bl.a. udarbejdelse af certifikater og typegodkendelser og for udpegning af bemyndigede organer efter regler, der fastsættes af erhvervsministeren.

§ 20. Klager over afgørelser, som er truffet af den, som erhvervsministeren har bemyndiget hertil, efter dette kapitel eller regler udstedt i medfør af dette kapitel kan kun indbringes for erhvervsministeren, hvis klagen vedrører retlige spørgsmål.

Stk. 2. Klager over afgørelser truffet af akkrediteringsorganet, jf. § 16, eller en offentlig myndighed eller privat institution, der i medfør af § 7, stk. 3, varetager administrationen af de metrologiske regler, kan indbringes for Sikkerhedsstyrelsen, jf. dog stk. 3 og 4.

Stk. 3. Den, der har modtaget en afgørelse om afslag på eller kun delvis imødekommen af en ansøgning om akkreditering eller en afgørelse om hel eller delvis tilbagekaldelse eller suspension af en meddelt akkreditering, kan anmode akkrediteringsorganet om at foretage en ny vurdering af sagen.

Stk. 4. Fører den fornyede behandling af sagen efter stk. 3 ikke til, at klageren fuldt ud får medhold, kan afgørelsen indbringes for Klagenævnet for Udbud.

Stk. 5. Klage efter stk. 2-4 skal være indgivet, senest 4 uger efter at afgørelsen er meddelt den pågældende.

§ 21.

Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at forskrifter vedrørende metrologi og akkreditering udstedt i medfør af denne lov, som indeholder krav til virksomheder, anlæg, installationer, indretninger og produkter m.v., og tekniske specifikationer, der henvises til i sådanne forskrifter, ikke indføres i Lovtidende.

Stk. 2. Erhvervsministeren fastsætter regler om, hvordan oplysning om indholdet af de forskrifter og tekniske specifikationer, der ikke indføres i Lovtidende, jf. stk. 1, kan fås.

Stk. 3. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om, at tekniske specifikationer, som ikke indføres

i Lovtidende, jf. stk. 1, skal være gældende, selv om de ikke foreligger på dansk.

§ 3

I lov om sikkerhed til søs, jf. lovbekendtgørelse nr. 1629 af 17. december 2018, foretages følgende ændringer:

1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv nr. 89/391/EØF, EU-Tidende 1989, L 183 s. 1 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, Rådets direktiv nr. 89/655/EØF, EU-Tidende 1989, L 393 s. 13 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet, (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), som ændret ved Rådets direktiv 95/63/EF, EU-Tidende 1995, L 335 s. 28, Rådets direktiv nr. 89/656/EØF, EU-Tidende 1989, L 393 s. 18 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af personlige værnemidler under arbejdet, (tredje særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), Rådets direktiv nr. 89/686/EØF, EU-Tidende 1989, L 399 s. 18 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om personlige værnemidler, som ændret ved Rådets direktiv nr. 93/68/EØF, EU-Tidende 1993, L 220 s. 1 og nr. 93/95/EØF, EU-Tidende 1993, 276 s. 11, Rådets direktiv nr. 90/269/EØF, EU-Tidende 1990, L 156 s. 9 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med manuel håndtering af byrder, som kan medføre risiko for især ryg- og lændeskader hos arbejdstagerne (fjerde særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), Rådets direktiv nr. 90/394/EØF, EU-Tidende 1990, L 196 s. 1 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer (sjette særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), som ændret ved Rådets direktiv 97/42/EF, EU-Tidende 1997, L 179 s. 4, Rådets direktiv nr. 91/383/EØF, EU-Tidende 1991, L 206 s. 19 om supplerung af foranstaltningerne til forbedring af sikkerheden og sundheden på arbejdsstedet for arbejdstagere, der

1. *Fodnote 1* og 2 til lovens titel ophæves, og i stedet indsættes:

»1) Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Rådets direktiv 89/391/EØF af 12. juni 1989 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet, EF-Tidende 1989, nr. L 183, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1137/2008 af 22. oktober 2008, EU-Tidende 2008, nr. L 311, side 1, Rådets direktiv 89/656/EØF af 30. november 1989 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af personlige værnemidler under arbejdet (tredje særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1989, nr. L 393, side 18, som senest ændret ved Kommissionens direktiv (EU) 2019/1832 af 24. oktober 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 279, side 35, Rådets direktiv 90/269/EØF af 29. maj 1990 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med manuel håndtering af byrder, som kan medføre risiko for især ryg- og lændeskader hos arbejdstagerne (fjerde særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1990, nr. L 156, side 9, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 91/383/EØF af 25. juni 1991 om supplerung af foranstaltningerne til forbedring af sikkerheden og sundheden på arbejdsstedet for arbejdstagere, der har et tidsbegrænset ansættelsesforhold eller et vikaransættelsesforhold, EF-Tidende 1991, nr. L 206, side 19, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Rådets direktiv 92/58/EF af 24. juni 1992 om minimumsforskrifter for signalgivning i forbindelse

har et tidsbegrænset ansættelsesforhold eller et vikarsættelsesforhold, Rådets direktiv nr. 91/628/EØF, EU-Tidende 1991, L 340 1991 s. 17, om transport af levende dyr, som ændret ved Rådets direktiv 95/29/EF, EU-Tidende 1995, L 148 s. 52, Rådets direktiv nr. 92/58/EF, EU-Tidende 1992, L 245 s. 23 om minimumsforskrifter for signalgivning i forbindelse med sikkerhed og sundhed under arbejdet (niende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), Rådets direktiv nr. 92/85/EØF, EU-Tidende 1992, L 348 s. 1 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, der er gravide, som lige har født hjemme eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), Rådets direktiv nr. 93/103/EF, EU-Tidende 1993, L 307 s. 1 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (trettende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), Rådets direktiv nr. 94/25/EF, EU-Tidende 1994, L 164 s. 15 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes love og administrative bestemmelser om fritidsfartøjer, Rådets direktiv nr. 94/57/EF, EU-Tidende 1994, L 319 s. 20 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, som ændret ved Kommissionens direktiv 97/58/EF, EU-Tidende 1997, L 274 s. 8, Rådets direktiv nr. 95/21/EF, EU-Tidende 1995, L 157 s. 1 om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i internationale farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse samt leve- og arbejdsvilkår om bord, som ændret ved Rådets direktiv 98/25/EF, EU-Tidende 1998, L 157 s. 1 og Kommissionens direktiv 98/42/EF, EU-Tidende 1998, L 133 s. 19, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/106/EF af 19. december 2001 om ændring af Rådets direktiv 95/21/EF om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse og for leve- og arbejdsvilkår om bord (havnestatskontrol) (EU-Tidende 2002 L 19, side

med sikkerhed og sundhed under arbejdet (niende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1992, nr. L 245, side 23, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 92/85/EØF af 19. oktober 1992 om iværksættelse af foranstaltninger til forbedring af sikkerheden og sundheden under arbejdet for arbejdstagere, der er gravide, som lige har født hjemme eller som ammer (tiende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1992, nr. L 348, side 1, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 93/103/EF af 23. november 1993 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed under arbejdet om bord på fiskerfartøjer (trettende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EF-Tidende 1993, nr. L 307, side 1, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Rådets direktiv 94/33/EF af 22. juni 1994 om beskyttelse af unge på arbejdspladsen, EU-tidende 1994, nr. L 216, side 12, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Rådets direktiv 98/24/EF af 7. april 1998 om beskyttelse af arbejdstagernes sikkerhed og sundhed under arbejdet mod risici i forbindelse med kemiske agenser (fjortende særdirektiv i henhold til direktiv 98/391/EØF, artikel 16, stk. 1), EU-tidende 1998, nr. L 131, side 11, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/92/EF af 16. december 1999 om minimumsforskrifter vedrørende forbedring af sikkerhed og sundhedsbeskyttelse for arbejdstagere, der kan blive udsat for fare hidhørende fra eksplosiv atmosfære (femtende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2000, nr. L 23, side 57, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/30/EF af 20. juni 2007, EU-Tidende 2007, nr. L 165, side 21, Europa-Parlamentets og Rådets

17 ff), Rådets direktiv 2009/13/EF af 16. februar 2009 om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Associations (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 og om ændring af direktiv 1999/63/EF (EU-Tidende nr. L 124 af 20. maj 2009, side 30-50), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/17/EF af 23. april 2009 om ændring af direktiv 2002/59/EF om oprettelse af et trafikovervågnings- og trafikinformationssystem for skibsfarten i Fællesskabet (EU-Tidende nr. L 131 af 28. maj 2009, side 101-113), Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/21/EF af 23. april 2009 om opfyldelse af kravene til flagstater (EU-Tidende nr. L 131 af 28. maj 2009, side 132-135) og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol (EU-Tidende nr. L 131 af 28. maj 2009, side 57-100).

2) Ifølge artikel 288 i EUF-traktaten gælder en forordning umiddelbart i hver medlemsstat. Loven indeholder bestemmelser vedrørende anvendelsen her i landet af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1177/2010 af 24. november 2010 om passagerers rettigheder ved sørejser og rejser på indre vandveje og om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004, EU-Tidende 2010, nr. L 334, side 1.

direktiv 2000/54/EF af 18. september 2000 om beskyttelse af arbejdstagerne mod farerne ved at være udsat for biologiske agenser under arbejdet (syvende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2000, nr. L 262, side 21, som senest ændret ved Kommissionens direktiv (EU) 2020/739 af 3. juni 2020, EU-Tidende 2020, nr. L 175, side 11, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/44/EF af 25. juni 2002 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (vibrationer) (sekstende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2002, nr. L 177, side 13, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/10/EF af 6. februar 2003 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes eksponering for risici på grund af fysiske agenser (støj) (syttende særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-tidende 2003, nr. L 42, side 38, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/37/EF af 29. april 2004 om beskyttelse af arbejdstagerne mod risici for under arbejdet at være udsat for kræftfremkaldende stoffer eller mutagener (sjette særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-Tidende 2004, nr. L 158, side 50, Rådets direktiv 2009/13/EF af 16. februar 2009 om iværksættelse af den aftale, der er indgået mellem European Community Shipowners' Associations (ECSA) og European Transport Workers' Federation (ETF) om konventionen om søfarendes arbejdsforhold af 2006 og om ændring af direktiv 1999/63/EF, EU-Tidende 2009, nr. L 124, side 30, som ændret ved Rådets direktiv (EU) 2018/131 af 23. januar 2018, EU-Tidende 2018, nr. L 22, side 28, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/15/EF af 23. april 2009 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side

47, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/16/EF af 23. april 2009 om havnestatskontrol, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 57, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/21/EF af 23. april 2009 om opfyldelse af kravene til flagstater, EU-Tidende 2009, nr. L 131, side 132, som senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2017/2110 af 15. november 2017, EU-Tidende 2017, nr. L 315, side 61, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/104/EF af 16. september 2009 om minimumsforskrifter for sikkerhed og sundhed i forbindelse med arbejdstagernes brug af arbejdsudstyr under arbejdet (andet særdirektiv i henhold til artikel 16, stk. 1, i direktiv 89/391/EØF), EU-Tidende 2009, nr. L 260, side 5, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/148/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af arbejdstagere mod farene ved under arbejdet at være udsat for asbest, EU-Tidende 2009, nr. L 330, side 28, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/1243 af 20. juni 2019, EU-Tidende 2019, nr. L 198, side 241, og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/53/EU af 20. november 2013 om fritidsfartøjer og personlige fartøjer og om ophævelse af direktiv 94/25/EF, EU-Tidende 2013, nr. L 354, side 90.«.

§ 4. ---

Stk. 1-4. ---

2. I § 4 indsættes som *stk. 5*:

»*Stk. 5.* Myndigheder, som forestår tilsyn med regler fastsat i medfør af stk. 1 vedrørende produkter omfattet af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om skibsudstyr eller Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om fritidsfartøjer og personlige fartøjer, kan anvende de kontrolbeføjelser, som er tillagt kontrolmyndigheden i lov om produkter og markedsovervågning, i det omfang de pågældende kontrolbeføjelser ikke allerede følger af denne lov.«

§ 28. Med bøde eller fængsel i indtil 1 år straffes den, der

1-2) ---

3) ikke efterkommer påbud eller forbud, der er meddelt i henhold til loven eller i henhold til forskrifter udstedt i medfør af loven.

3. I § 28, nr. 3, indsættes efter »i medfør af loven«: », herunder påbud eller forbud udstedt i medfør af § 4, stk. 5«.

§ 4

I lov om fyrværkeri og andre pyrotekniske artikler, jf. lovbekendtgørelse nr. 2 af 3. januar 2019, som ændret ved § 44 i lov nr. 799 af 9. juni 2020, foretages følgende ændringer:

1. Efter § 2 d indsættes:

»§ 2 e. Små ikke-statslige raketter, der kan opsendes til maksimalt 100 meter over terræn, kan opsendes fra Danmark, hvis regler fastsat i medfør af stk. 2 overholdes.

Stk. 2. Erhvervsministeren kan fastsætte regler om opsendelse af små ikke-statslige raketter, jf. stk. 1, herunder krav til raketternes indretning, under hvilke forhold raketterne må opsendes og kontrollen med disse ikke-statslige raketopsendelser.«

§ 5

I lov om maritim fysisk planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 400 af 6. april 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 10, stk. 2, udgår »senest den 31. marts 2021«.

§ 10. ---

Stk. 2. Erhvervsministeren udsteder havplanen senest den 31. marts 2021. Havplanen revideres og ajourføres mindst hvert 10. år.